KÂBE'YE DOĞRU
HZ. LÛT
8

HAZRETİ LÜT (A.S.) İN KUR'AN-I KEKİM DE ZtKROLUNMA YERLERt

En'âm		86
A'raf	:	79, 80
Tevbe		70
Hûd	:	70 - 89
Hıcr		59 - 75
Enbiyâ*		71-75
Hacc	:	43, 53
Şuarâ'		160, 161, 167, 173
Nemi		54 - 58
Ankebût		26 - 35
Sâffât	.	133 - 138
Sâd		13
Kâf	-	13
Kamer	;	33, 34
Tahrim	:	10
Mü'minûn	:	43
Furkan	:	40
Kasas	:	43
Mü'min	:	5
Zariyât	:	32, 35, 36
Necm	:	5, 53

HAZRETt LÜT (A.S.) İN HAL TERCÜMESİ

Adı : LÜT

(Lata) dan, bağlayan demektir. Doğumunda amcası Hazreti İbrahim (A.S.) kalbini ve sevgisini ona bağlamıştı.. Adının onun tarafından konduğu kuvvetlidir.

Babası: Haran.

Haran, Hazreti ibrahim (A.S.) m üç ya§ küçük kardeşidir. Âzer (Kur'an-ı Kerim, En'âm: 74) in üç oğlundan ortancasıdır. O halde Hazreti Lût (A.S.) da aynı şecereyle Hazreti Nûh (A.S.) a bağlanır.

Annesi: Bilinmiyor.

Doğumu : Hicretten önce 2137 (M.Ü. 1515) de Basra Körfezi bitiminde (Ur) şehrinde doğmuştur. O zaman Hazreti İbrahim (A.S.) 45 yaşındaydı.

Yaşı : 80 yıl yaşamıştır. ölümü : Hicretten önce 2057 (M.Ö. 1435) îman etmesi: Çocukken, 7 yaşında, amcası Hazreti İbrahim (A.S.) a ilk îman edendir.

Vazifelendirilmesi: Hicretten Önce 2097 (M.Ö. 1475) de, Kendisi 40, Hazreti İbrahim (A.S.) 85 yaşındaydı.

Vazifelendirildiği bölge : Şimdiki Lût Denizi (Tuz denizi, ölü Deniz, Siddim vadisi) nin hemen kuzeyi. Bu bölge şimdiki Ürdün topraklarına dahildir. Ortasından Erden nehri akarak Lût Denizine dökülür. Hazreti ibrahim (A.S.) m yaşadığı bölgeye bitişiktir.. Hazreti Lût (A.S.) ile Hazreti İbrahim (A.S.) m oturdukları şehirlerin arası bir günlüktür.

Hazreti Lût (A.S.) m vazifelendirildiği bölgeye Kur'an Tevbe sûresi 70 âyete göre (Mü'tefika) denir. İbraniee Malfaka karşılığı olan Sedum'dur. Yahut (Sezum^. Burası bir havzadır... (Erden Havzası) da denir. Havzanın altı şehri vardı.. Nemrud soyundan gelme hükümdarlara tâbidi-ler. Aralarında ve komşu hükümdarlarla dövüşür dururlardı. Hazreti Lût (A.S.) bu altı şehri îmana çağırmakla görevlendirilmiştir.. En büyük şehir Sedum'du. Hazreti Lût (A.S.) burada otururdu. Yabarcı gözüyle baküirdı. Şehirler şunlardır:

1. Sedum (Sezum).. Kralı Bera. »
2. Gamora (Amora).. Kralı Birşa.
3. Adaman (Adma).. Kralı Şinab.
4. Şebo'im (Tseboim).. Kralı Şember.
5. Şo'ar (Sugar - Tsoar).. Kralı Bela.
6. Şa'or. Mü'min bir şehir sayılırdı. Hükümdarı bilinmiyor. =

Vazifelendirildiği kavm : Ham soyundandılar.. Hazreti Lût (A.S.) kırk sene aralarında vazife görmüştür.

Ailesi: VâUe (Kur'an, Tahrim, 10).. (Halasaka) diye de ' anılırdı. Lâkabı (Ferra) dır. c.

Evlâtları : Oğulları olduğu zayıftır, îki kızı vardı: Büyüğü: Rîs (Zuğar).
Küçüğü: Kaviye (Kavaya-Al-Kisai).

Mezarı : Üç rivayet vardır:

1. Hazreti ibrahim (A.S.) m tarla aldığı ve ailesi Sara ile medfun bulunduğu Şam yakınlarındaki Halil-ür-Rahman kasabası.
2. Hicaz'ın herhangi bir yerinde.
3. Mekke'de adı bilinen ve bilinmeyen 98 peygamberle, Makam ve Rükne arasında.

Hazreti Lût (A.S.), kavmi helak olunca Mısır, Erden, Şam, Hicaz arasında bir yıl dolaşmış ve o yü vefat etmiştir. Vefat ettiği sırada Hazreti ibrahim (A.S.) henüz sağdı ve İ25 yaşında bulunuyordu.

HAZRETİ LÜT (A.S.) A İHSAN BUYRULAN VASIFLAR ŞUNLARDIR :

1. Kendilerinden önce topluca yapılmayan hayasızlıkları işleyen ilk kavme gönderilmiştir. (A'raf: 80)
2. Hazreti ibrahim (A.S.) a ilk îman eden ve onunla sınır komşusu peygamberlik yapandır. (Anke-bût: 26)
3. iman ettiği peygamber hayattayken vefat etmiştir.
4. Kendisine sahife nazil olmamıştır. Vazifesini Hazreti ibrahim (A.S.) m şeriatına ve bizzat aldığı vahylere göre yapmıştır.
5. Hasletleri aşağıdadır:
   a. Kendisine yüksek meziyetler verilmişti. (En'-âm: 86)
   b. Meziyetleri âlemlerin üstündeydi. (En'ânı: 86)
   c. Hayırhahtı. (A'raf: 79)
   ç. Mü'minlerin de helak edileceklerini sanarak kurtuluşları uğruna pek çırpındı. (Hûd: 77)
   d. Misafirperver, fedakâr ve koruyucuydu. (Hûd: 78)

   e. Bereketlendirirdi. (Enbiyâ: 71)
   f. ilim ve hikmet sahibiydi. (Enbiyâ: 74)
   g. Rahmete ermişti, sâlihti. (Enbiyâ: 75)
   ğ. Emindi. (Şuarâ': 162)
6. San'atı çiftçilikti.

HAZRETİ LÜT (A.S.) KUR'ANDA İSMİ GEÇEN VE HİKAYESİ İBRET OLSUN DİYE ANLATILAN PEYGAMBERLER-DENDHt.

GİRİŞ

Hazreti Lût (A.S.) in peygamberlikle görevlendirilmesi, insanın yaratılışından **dörtbin** sene kadar sonraya tesadüf eder.

Hazıeti Allah (C.C.) m örnek diye hikâyelerini tanıttığı peygamberlerden her birisi, ibretlenmemiz için, çeşit çeşit konularda seçilmişti.

Meselâ Hazreti Âdem (A.S.) bizzat tblis'in iğfaline uğramıştı.

Hazreti Şît (A.S.) Vahdaniyetten ayrılmaya çalışan insanları toplamıştı. Aile mahremiyeti için ev inşa etmişti.

Hazreti îdrîs (A.S.), puta, ateşe, yani görünür maddeye yakasını kaptıran sapıklarla mücadele etmiş, iffeti korumak için elbise dikerek giydir-mişti.. İlme doğru insanları yürütmüş, ilk öğretmen olmuştu.

Hazreti Nûh (A.S.), çığrından çıkan insanlara son ihtarcıydı.. Çağrıları kâr etmeyince, yeryüzünde mevcut bütün insanlar helak edilmişlerdi Tufanda.. Ancak, insan zürriyetini tekrar sağlayacak bir avuç mü'min kalmıştı.

Hazreti Hûd (A.S.), altın'a tapan şımarık, alaycı, bir kavmin salâhına çalışmıştı.

Hazreti Salih (A.S.), mağrur, zorba bir kavmin peygamberiydi.

Hazreti İbrahim (A.S.), halka zorla, kendilerini ilâh. ilân eden hükümdarlarla uğraşmıştı.

Bütün bunlar, ayrı konulardır öğütlenecek.

Hazreti Lût (A.S.) mki ise bambaşkadır.

Bilindiği gibi, insanlar yalnız yeryüzünün muayyen bir bölgesinde değildiler.. Aşağı - yukarı, her tarafa dağılmışlardı ve Hazreti Allah (C.C.) hepsine peygamberler göndermişti.. Muhakkak ki bu peygamberler, örnek gösterilen peygamberlerin çalıştıkları kavmler gibi, türlü türlü sapıklıklarla mücadele etmişlerdi.. Sapıklıklar benzer durumdaydılar.

Kimi hayatlarında cezalarım buldular.. Kimi eceliyle öldü ama, hesap vereceği günü beklemektedir.

**

Hazreti Lût (A.S.) in gönderildiği kavm de soldaydı,, Allah'ı inkâr etmişti ama, ayrıca cinsî sapıklıktaydı.

Hazreti Lût (A.S.) çift görev almıştı..

Hem bu kavmi sağa, Allah'a çevirecek, hem de en çirkin, yüz kızartıcı olan cinsî sapıklıktan kurtaracaktı.

tnsan yaratılışından beri, dörtbin yıldır, cinsî sapıklar yok muydu?.. Belki tek tek vardı.

Fakat kavm halinde mevcut değildiler.

Bunu Hazreti Allah (C.C.) m şu açıklamasından anlıyoruz :

> Lût'u gönderdik. Hani o, kavmine: «Sizden evvel, demişti, âlemlerden hiçbirinin yapmadığı hayasızlığı mı yapıyorsunuz?..
>
> (A'râf: 80)

> «Çünkü siz kadınları bırakıp da şehvette erkeklere yanaşıyorsunuz. Meğer siz haddi aşan bir kavm imişsiniz.»
>
> (A'râf: 81)

Yine Hazreti Lût (A.S.) m hikâyesinde ayrı bir ibret daha var. Bu, Hazreti Nûh (A.S.)da da mevcuttur ama, Hazreti Lût (A.S.) m hikâyesinde apaçıktır.

Hazreti Allah (C.C), peygamber de olsa, ailelerini asla sapıklık ve küfrleri dolayısiyle, elçilerinin yüzsuyu hürmetine, affetmiyor.

Hazreti Nûh ve Hazreti Lût (A.S.) m aileleri böyleydiler.

> Allah küfredenlere Nuh'un karısı ile Lût'un karısını misal olarak gösterdi. Onlar kullarımızdan iki iyi kulun (nikâhı) altında idiler. Böyle iken hainlik ettiler de o (iki zevç) onları Allah (in azabın)dan hiçbir şeyle kurtaramaddar. O (iki kadına) «Ateşe girenlerle beraber siz de girin» denildi.
>
> (Tahrim: 10)

Hazreti Allah (C.C.) in, Hazreti Nuh'un karısı Vâ-ile'yi Tufan'da mı cezalandırdığı hakkmda açık bilgi yok. Fakat şu gerçek ki, kötülüğü az ve zürriyet mevzuu bahis olduğu, Hazreti Nûh (A.S.) başka bir aile edinemeyece-ği için, cezası sonraya tehir edilmiştir.

Fakat Hazreti Lût (A.S.) m ailesi Vâile, o cinsî salaklıkta ilk olan kavmle birlikte heiâk edilmiş, taş kesilmiştir.

> «Şu kadar ki Lût ailesi bunların dışındadır. Biz onların, hepsini behemehal kurtaracağız.» «Karısı başka. Biz onun mutlaka geride kalan kimselerden olması (lüzumu) nu takdir ettik.»
>
> (Hıcr: 59, 60)

Bunun üzerine biz onu ve ehlini kamilen kurtardık.
Geride kalanların içinde yalnız bir kocakarı vardı.
Sonra geridekileri (tam bir surette) helak ettik.
(Şuarâ': 170, 171, 172)

Hazreti Lût (A.S.) m küfrüyle beraber, cinsî sapık olan kavminin helak edilişi üzerinden ortalama bir hesap la **3500** sene geçti. *s*

Şu anda durum nedir?..

Dikkat edilirse pek acıdır..

İlerlenmiyor, o kavmin yoluna doğru hızla gidiliyor.

Hem de topluca.

Niçin mi?.

Çünkü aynı ve daha beteri cinsî sapıklıklar, topluca yapılmakta, hattâ kanunlara bağlanmaktadır.

Geçenlerde ingiltere'nin homoseksüelliği serbest bırakan kanunu çıkarması ne demektir?.

Hollanda'da bir papazın iki erkeği resmen evlendirmesi, takdis etmesi, başka bir şey midir?.

Şimdi de Fransa'da kardeşi kardeşle evlendiren bir kanun hazırlanıyormuş.. Hattâ bir erkek bir kız kardeş evlenmişler.. Elbette nice nice gizlileri de var.

Bunlar, Lût kavmi çağı, Fravnlar sapıklığıydı..

Hep de küfr ehlinden çıkıyor.

Müslüman âlemde hamd olsun böyle bir yöneliş yok.

Ne olacak?.

Yarın aile bağları kopacak.. Anne, baba, kardeş mefhumları ortadan kalkacak.. Beden sağlığı bir yana, ahlâk

her yönüyle tereddi edecek.. Hayvanların bile tiksindiği bir geri hayat başlayacak.

Bütün bunlar, nursuz kalmış yüreklerin çılgınlıkları, delilikleridir.. İnançtan kopuş vahşetleridir.

Elbette cezalanacaklardır.

Bunu önleme kimin haddine?.

Tek kurtuluş yolu, İslâmiyet nurunu, en hızlı bir şekilde bu karanlıkta kalmış, geriye, binlerce yıl geriye, bir sıçrayışta atlayan ve büsbütün uçuruma düşen küfr diyarlarına, ulaştırmaktadır.

Bu da her mü'minin, her has kulun **baş** vazifesidir.

Aile mukaddesatım darmadağınık eden, iffet ve namustan, ar ve hayadan yoksun bir nesil, beşeriyet için kangren olmuş ve mikrobunu yayacak bir yaradır.

*****
******

Hazreti Allah (C.C.), bu üstelik cinsî sapık kavmi helak ettikten sonra, onların yurtlarında başlarına gelen alâmetleri bugüne kadfor tuttu.. Örtmedi.".

Ve şöyle buyurdu:

Lût da gerçeK ve şüphesiz gönderilmiş peygam berlerdendi. (S&ffât: 133)

Hakikat o, mü'min ladlarmıdandı.
(S&ffât: 122)

Hani biz hem onu, hem ehlini toptan kurtarmıştık.

(Azâbta) kalanlar içinde bırakılan bir kocakarı müstesnaydı.

Sonra biz diğerlerini kökünden helak ettik. _21_

Elbet siz de sabah akşam onlar (in yurtla-rm)a uğruyorsunuz. **Hâlâ** ajkıilanmıyacak mısınız?.

(S&ffât: 134 - 138)

Çünkü helak edilen kavmin yurdu, Lût Gölünün hemen kuzeyiydi. Hicaz'dan Şam'a gidip gelen kervanlar, Erden Vadisinden geçerken, harabeleri görüyorlardı,

O zamanlar da söylediler.

Daha sonra da..

Şimdi de söylüyorlar.

Esasen insanlar birkaç gruba ayrılmışlardır:

1. Mü'minler.. (Allah'ın birliğine ve peygamberlere, son elçi olarak Hazreti Muhammed (S.A.V.) e şe-hadet edenler.
2- Küfr ehli bozulmuş semavî dinlerde kalanlar.
3. Bâtıl din mensupları.
4. Allahsızlar.
5. Allah'ın varlığına inanıp peygambere inanmayanlar.

Bilhassa bu sonuncular soruyorlar. Niçin bütün peygamberlerin Orta Doğu'dan çıkma sebebini.. Şunu düşünemiyorlar:

Hazreti Kur'an'm çeşitli âyetlerinde açıklandığına göre, hiçbir toplum peygambersiz değildi.

Esasen madem ki onlar Allah'ın varlığını kabul ediyorlar, nasıl olur da o Allah, yarattığı en şerefli mahlûklarını korumaz, onları kendisiyle irtibatta olan peygamberlerden yoksun ederdi?..

Kendimizden pay biçelim.. Evlâtlarımızı bazı boş bırakabiliyor muyuz?..

Bütün peygamberlerin Orta Doğudan çıkmış olması iddiasına gelince..

Hele bu pek gülünçtür.

Her ümmetde peygamber bulunduğu sarihtir.

Ne var ki Hazreti Allah (C.C.), son peygamberini, elçisi Hazreti Muhammed (S.A.V.) olarak seçmiştir.. O, Mekke'deydi.

Bütün insanlara, hattâ cinlere son peygamberdi ama, işe müşrik Mekke'den başlayacaktı.. Sonra Hicaz ve diğer yerler.

Doğrusu buydu.

Nitekim böyle yapıldı.

O halde Hazreti Allah (C.C.), çevredeki peygamberleri mi ibret için göstermesi gerekirdi, yoksa miktarları yüzotuzbin tahmin edilenlerden, meselâ Asya doğusunda, Avrupa kuzeyinde, Afrika güneyinde olanları mı?.

Elbette yakınlarından ibretlendirmek, hidâyete erişmeyi kolaylaştıracaktı.

Hangi öğretmen, öğrencilerine, dersin konusuyla ilgili, yakın, elle tutulur, gözle görülür örnekler varken, başkalarına ihtiyaç duyar?..

Hakikaten pek gülünç, zavallı bir iddia.

Allah'ı, bugünün müsbet ilmi karşısında kesinlikle reddedemeyenlerin uydurdukları bir bahanedir bu.

Bütün dileğim ve dileğimiz, bilhassa bunları Hazreti Allah (C.C.) sebebini halk ederek göğüslerini açsın..

Çünkü en tehlikeü olanlardır onlar.

Ahmet Cemil **AKINCI**
l/Ağustos/1968 - istanbul
Esentepe.

HAZRETt LÜT (A.S.) İN VAZtFELENDÜtfLDtGt KAVMİN YERİNİ GÖSTERİR HARİTA

^

$AM

AMO*

O

»X Hazreti ibrahim (A.S.) in ümmetinin yordu. JTHazreti Lût (A.S.) m yurdu. Bu yurd, Lût Denizi (Siddim Vadisi -ölü Deniz - Tuz Denizi) nin hemen kuzeyidir.. Erden Nehri mansabıdır.. Burada altı şehir ve hükümdarlık vardı. En büyükleri (Sedum) şehrinde Hazreti Lût (A.S.) otururdu. Bu ülkeye Muttefika (Erden, yahut Siddim) Havzafct denirdi.

8. H a z r e t i **Lût** (A.S.)

I

AZGINLIK YARIŞI

Üçbinbeşyüz sene kadar öncesi bir yaz gecesiydi.

Hicretten 2096, Milâddan 1474 yıl evveli yaşanıyordu.

Gökyüzü ışıl ısıldı..

Mehtap çağlayan gibi boşalıyordu yeryüzüne. Çünkü ayın onbeşiydi.

Bilhassa uçsuz bucaksız bir su birikintisinin kuzey kıyısı pek aydınlıktı. .

Gündüzden farksızdı.

Bu su birikintisine o zamanlar ölü Deniz (Tuz Denizi-Siddim Vadisi) deniyordu.

Şimdiki Lût Deniziydi o.

Göl de deniyordu..

Akdeniz'den içeride, Filistin ile Ürdün arasındaydı.

Kuzeyden güneye doğru uzanıyordu.

Uzunluğu onaltı, genişüği beş kilometreydi.

Denizlerden, meselâ Akdeniz'den 392 metre aşağıdaydı.

ölü Deniz denmesinin sebebi, pek sıcak bir bölgede

oluşu ve içinde hiçbir canlının, hatta bitkinin yaşamamalıydı.

En derin yeri 350, en sığ yeri bir metreydi.

Suyu, denizlerden dört - beş misli tuzlu olduğu için, ona Tuz Denizi de deniyordu.

Üzerine ne atılsa batmıyordu.. İnsanların boğulmamak için, yüzme bilmelerine ihtiyaç yoktu.

Bu deniz, kuzeyden kendisine karışan Erden Nehri ile besleniyordu. Fakat buharlaşma.fazla olduğundan, deniz yükselmezdi..

Üzerinde daima, havada, mavimtırak bulutlar bulunurdu.

Ölü Deniz bölgesi böyleydi ama, kuzeyi, Erden vadisi boylan pek zengindi.. Bağlar, bahçeler doluydu nehir kıyılarında.

O yüzden de Ölü Deniz kuzeyi, pek kalabalıktı.. Binlerce insan yaşardı.. Kolaylıkla, zorluk çekmeden, alınte-ri dökmeden geçinirlerdi.

Onları, refah şımartmıştı.

Çalışmadıklarından çatıları sıkılır, azgınlıkta yarışır dururlardı.. Bilhassa Sedum (Sezum), Gamura (Amora), Adaman, Şeboim (Tseboim), Şo'ar (Sağar - Tsoar), Şa'-or şehirleri beterin beteriydiler.

En büyükleri de Sedum şehriydi.

Bu şehirler müstakildiler..

Hepsinin ayrı ayrı Nemrut soyundan gelme kırallan, hükümdarları vardı.

Bazan birbirleriyle kapışırlar, savaşırlardı.

Bazan birleşir, komşu topraklara saldırırlardı.

Sözde puta ve ateşe taparlardı.

Yerde, havada hayran kaldıkları veya korktukları ne görürseler onu putlaştınrlardı ama, son yıllarda put-

lara, tapmağa, gitmek bile akıllarının köşesinden geçmiyordu..

Kısacası, kendilerinde sadece ululuk vehmetmişlerdi.

Boş kalan, tenbel, çalışmayan, hazırdan yiyen, hiçbir yaşama düşüncesi olmayan, hele Allah korkusunu yüreğinden atan insan ne yapardı!..

Onlar da bunu yapıyorlardı.

îbüs, memur ettiği şeytanlar ordusuyla, bu bölgede cirit atıyordu.. Meydanı boş bulmuştu.. Keyfine diyecek yoktu.

Bu azgınlıkta yanşan sapıklara, yeni bir eğlenecekleri iğrenç huy da aşılamıştı ki, henüz dört bin seneden beri, duyulmuş, görülmüş değildi.

Erkekler, kadınlara ancak çocuk sahibi olmak için uğruyorlar, diğer zamanlarda birbirlerini bulup karı koca hayatı yaşıyorlardı.

Yeni doğan çocuklar, babalarını, kardeşlerini, dedelerini, sakalları göbeklerine kadar uzayan atalarım, öyle bir hayatta görünce, kendileri de kapılıyor, olağan şeydir sayıyorlardı.

Halka kadınlar kızgındı..

Kahinler diş biliyordu..

Bu yüzden, kadınlar da kendi aralarında kadın kadına tıpkısı bir sefahat yaşama yolunu tutarak sözde intikam alıyorlardı.

Kâhinler de işi oluruna bırakmışlar, sefa sürmekte fayda ummuşlardı..

Bağlar, bahçeler, yediden yetmişe, kadmlı-erkekli bu azgın insanlara şarap yetiştirmeye _ yetiniyorlardı.

*
*#

Evet, O yılda bir yaz gecesiydi. Sedum ve çevresi halkı yine her geceki azgınlıklarını yaşıyorlardı.

Erden nehrinin ölü denize döküldüğü yerde, çıplak insanlar mehtapla da kamçılanarak, çığırlarından çıkmış bir halde eğleniyorlardı.

Çalgılar çalmıyor, şarkılar söyleniyor, oyunların türlüsü yapılıyordu..

Her şey serbestti.

Dileyen, göz önünde cinsî sapıklıktan utanmıyordu.

Aransa ar haya damarı patlamamış tek bir kimseye tesadüf edilemezdi.

Oyunları, şarkıları, şürleri de öylesine müstehcendiler.

Çalgılardan çıkan nağmeler tahrik ediciydi.

Gecenin bir hayli ilerlediği saatlerde, ansızın borular öttü uzun uzun..

Eğlenceler bir an için durdu.

Sonra çılgınca tepinmeler, alkışlar, bağrışmalar duyuldu.

Haberciler müjdelediler:

«Kiralımız, Sedum hâkimi Bera geliyor!...»

Nitekim gelmesi gecikmedi..

Kölelerin taşıdığı tahtıravanda içi kadar karanlık bir görünüşle kurulmuştu.

iki yanında, önünde ve arkasında, seçme oğlanlar vardı. Hepsi, kendisi gibi, çini çıplaktılar.

En güzel yere varınca indi..

Denize karşı oturdu.

Adamlarına bir şeyler söyledi.

Adamları bu emri ilân ettiler:

«Hükümdarımız, üç gün üç gece aranızda eğlenecekler.. Herkes hünerini göstersin..» Bu yetti.

Çığırtkanlar, dalkavuklar, ileriye fırladılar. Şiir ve şarkılarıyla, azgınların başını ululadılar.

Neler söylemiyorlardı ki!.. En hafifleri şunlardı:

Gökyüzü,
Ve yeryüzü
Sana çalışıyor.
Biz de sebepleniyoruz.

Sedum vadisi
Neden bağbozumu bilmez?. Yeşili soyunmaz?. Berekette kalır?..

Sana saygısındandır. Çevre ateşte kavrulurken, Kıtlık kabileleri kovalarken, Ebedî baharımız niçindir?..

Erden Irmağ%
Ayaklarını öpüyor serin serin.
Beyaz bulutlar
Saçlarını yıkıyor.

Rüzgarda,
En küçük esintide bile
Muhabbete çağıran
Kamçılamalar var.

Hele bu gece.
Mehtap da seni ağırlıyor..
Geceyi gündüze,.
Siyahı beyaza çevirdi huzurunda.

*Damarlarımızda **akan** Kan*
değil..
Şarapların en kızılıdır..
Kaynıyor köpüre taşa.

Kadınlar evde
Lohusahklarını beklensinler.
Bize ne!..
Çirkinliklerinden tiksiniyoruz.

Hangi canlının Erkeği güzel
değilf.. O halde biz bize
Yakışır, yaraşırız ancak.

Bunlardan sonra, aynı sefahat hayatı, beteriyle sürdü sabaha kadar.. Devam da etti..

Öğle oldu., ikindi yaklaştı.

Sedum Hükümdarı, hayatından pek memnundu.

Fakat memnuniyeti uzun sürmedi.. Birisi geldi, haber verdi nefes nefese:

«Ey hükümdarım!.. Dost komşu hükümdarlar, sana misafir geldiler..»

Hükümdar Bera gururlandı:

«Elbette gelecekler.. Çünkü ben Sedum kiralıyım.. En büyük hükümdar..» «Seni istediler..» «Niçin alıp gelmedin?...» «Teklif ettim..»

«Görüyorsun ki bulunmaz bir gecedeyiz.. Sebeplenir-lerdi.»

«Maksatları **başka.»**

MMrT...

« ..... »

•

«Hu kaç yıl önce, ülkesine kıtlık gelip, Mısır'a göçen İbrahim, (ikrar dönmüş, yurduna geliyormuş.»

«Gelsin.. Kıtlık onu kırmıştı.. Artık bizimle savaşa-maz.»

«Dost hükümdarlar o fikirde değiller..»

«Hep öyledir onlar..»

«Haklısın ey hükümdarım..»

«Eğer, kendine güvenueydi, kıtlık başlayınca, Mısır'a gitmez, yurdunun uldırırd...»

«Şüphesiz..»

«Hattâ, yeğeni midir nedir, **Lût** isimli birisini göndermişti.. Yurdumuzun zenginük ve bereketini görünce, şaşırdı.. Dili tutuldu. Belki de aklını kaçırdı. Koşa koşa kaçtı.

«Görmüştüm..»

«İbrahim sapığm birisidir.. Eski masallara uydu, peygamberliğini ilân etti.. Hani?.. Kıtlıktan kıtlığa sürüklenip duruyor.. İnanıp teslim olduğu Allah'ı ona bir oğlan bile vermedi. Dicle boylarındaki atalarım Nemrud-lar onu kovdular.. Diyar diyar gezip duruyor.. Çölün ateş dilli timsahı daima kovaladı..»

«Demek misafirlerine gitmeyeceksin?.. Ne diyeyim?.»

«Öyle bir şey demedim.. Elbette gideceğim ve alıp geleceğim,. Halk eğlencesine baksın..»

*

Sedum Kiralı Bera, geriye dönmüş, yan uykulu-yarı uyanık, sefahatten sap san bir yüzle, şehre dönmüştü.. Kafası uğulduyor, çalışamıyordu.

Buna rağmen, şuuraltı hareketlerle, ansızın ziyaretlerine gelen Erden vadisi'nin bu en bereketli bölgesinde yaşayan diğer beş kiralı, sözde hükümdarı düşünüyordu.

Maksatlarını eskiden beri bilirdi.

Çünkü onun da maksadı aynıydı.

Erden vadisi'nde yaşayan halka tek başına hükmetmek.

Bu altı şehir hükümdarları, talihleri boyunca çok savaşlar etmişlerdi gayeleri uğrunda..

Tek, mutlak hâkim kalmak istemişlerdi.

Yaptıkları savaşlardan da ancak, daha kuzeydeki hükümdarlar faydalanmıştı..

Onları birleştiren, dış tehlikeydi.

Yoksa birbirlerine diş bileyip duruyorlardı.

Şehirler halkını daima, içten içe doldurur, hükümdarları aleyhine hazırlarlar, isyan etmelerini isterlerdi.

Bu engin zenginlikler, güzellikler, onların zayıf yaratılmış yüreklerini doyuramıyor, kandıramıyordu.

Hükümdarların başta gelen emelleri, büyümek, daha çok daha kalabalık halkın onlara kulluk etmesini sağlamaktı.

Bu akla durgunluk veren sapıklıkların öylesine gelişmesine, artmasına, sebep de yine bu hükümdarlardı.. Halka yaranmak, onların sevgisini kazanmak istiyorlardı.

Bu bölgeye göz dikmeyen yoktu.

(Havza) derlerdi.. Halka da (Havzalılar)..

Uzun adıyla (Erden Havzası).. (Erden Havzaiılar)..

En doğrusu da Ibranice Malfaka (Sedum) karşılığı olan(Mü'tefika) ydı.. Yahut (Mut'efike).. Mütefeke havzasında yaşayanlar da (Mütfefikeler) adını alıyorlardı.

Onlara kendilerinden evvelkilerin, Nalı, Âd, Semûd kavm (1er) inin, İbrahim kavminin, Medyen sahiplerinin, mü'tefikelerin haberi de gelmedi mi?.. Peygamberleri onlara apaçık mucizeler getirmişdi. (İnanmadıkları için tamamen helak oldular).

Demek ki Allah onlara zulmediyor değildi, • fakat onlar kendi kendilerine zulmediyorlardı.

(Tevbe: 70)

Sedum Kiralı Bera, şehre girmek üzereyken, onu dış bahçelerde, akıl hocası, eli ayağı, bir çeşit başbakanı sayılan, bütün şehir işlerini yürüten, Kâhyası Halmara karşıladı.

Hükümdar Bera, aldığı işaret üzerine durdu.

Tahtırevanından inerek, ağaç gölgesine çekildi. Kahyası Halmara ile yalnız kaldı.

Sözde uyuşan beynim diriltmek, faaliyete geçirmek için, yine şaraba sarıldı.

Kahya Halmara, küçük gözlü, sinsi bakışlı, *göz* bebekleri iğne topuzu iriliğinde, yengeç bedenli birisiydi.

Bu haliyle, Havza'da sürüp giden sapıklık ve eğlencelerden, nasibini alamadığı, gönülden kimsenin sevgisini kazanamadığı için, bütün insanlara düşmandı.. Kin besliyordu.

Elinden gelse, şimdi kulu-kurbanı göründüğü hükümdarı Bera'yı bile ezecekti..

Önce, Hükümdar Bera'ya bir şiir okudu:

Geldiler..
Eskiden de gelmişlerdi..
Ne getirdiler t..

Hiçbir zaman boşalan Bir
bulut olmadılar Toprağıma.

Hep kara kara Kükreyip
konuştular.. Çarpışıp Ateş
aldılar.. Yıldırımlar yağdı
yeşile, Kavurdular.

Çekilip gittikleri zaman,
Beynimiz,
Üzerine tokmaklar inen
Kazanlar gibi uğulduyordu.
Kulaklarımızdaki zar
Gerilmişti
işkenceye yatırılan,
Kasılan bir suçlu kadar.

Hükümdar Bera, kahya Halmara'nın sözünü kesti: «Ey Sadık dost!.. Hepsinden haberliyim.» «Haberlerin tekrarı iyidir.» «Elbette..»

«Yoluna baş koymuş, bu köleni dinlersen, misafirle-rini ağırla candan.. Hattâ ne dilerlerse söz ver.. Lâkin sözünde asla durma.»

«Hepsinden bıktım.. Fırsat çıkmışken zehirlemek iyi olacak..»

«Henüz vakti değildir.. Kullarını kazanamazsın onların, tahtından olursun aksine.»

«Anlıyorum.. Sanırım, kıtlıkta. Mısır'a göçen, îbra-

him kavmi tekrar bıraktıkları yurtlarına geliyormuş.. Onun gelişi telaşındalar.»

«Bu, dış bir sebeptir ey hükümdarım.. İbrahim kavminin yurdu, bize, yani Sedum'a, en yakındır.. Bir gün ancak çeker.. Yani o kavmle şuur komşusuyuz.»

«Doğrudur..»

«Benim sezdiğime göre, havza hükümdarları, sana, ibrahim gelmeden, yurdunu işgali teklif edecekler.»

«Ne yapayım, çölde?...»

«Evet.. Bu tekliflerine kanarsan, kullarının çoğunu oraya götüreceksin.. Burada kuvvetin azalacak.. Onlar da, ilk fırsatta şehrini yağma edecekler.. Deniz kıyısına inecekler..»

«Deli bunlar.. Havza kuzeyindeki, kabileleri düşün-miyorlar.. Az mı bizi uğraştırdılar!...»

«ibrahim'den ise hiçbir zarar görmedik.. Aksine biz daima sataştık..»

«ümmetinin hayatı, hayatımıza uymuyordu da. O ne biçim insanlar ki, içki içmezler, kumar oynamazlar, yalan söylemezler, alay etmezler, gözleri toktur, kadınlar ve oğlanların en güzellerine sahip oldukları halde, şe-riatlerinde bizdeki engin serbestlik yoktur.. Aile, akraba, ana-baba, kardeş, gericiliği sürüp gider.. Ben, bunları kaldırdım.. Her tarlanın buğdayını birbirine katarak, bir cins yarattım.. Böylece, tek **baba,** hükümdar oldum.. Onlar da kul. Koyun, keçi, sığır sürüleri gibi. Kimin kimi doğurduğundan habersiz..»

«Doğru yol budur.»

«Fakat hayret ettiğim bir **şey** var., ibrahim ümmeti, bütün bu hürriyet yasaklarına, **kıtlıklara rağmen, asla** baş kaldırmıyorlar.»

«ibrahim'in kuvvetli bir **sihirbaz olduğundan** haberlisin ey hükümdarım!.. Dicle **boylarında yaşayan atala-**

nndan, bir Nemrud'a bile sihrini göstermiş.. Yakılmak için atıldığı ateşten kurtulmuş.»

Hükümdar Bera, sinirlendi.

Hatırlattı:

«Hâlâ, İbrahim'in sihrini ele geçiremedin.»

«Uğraşıyorum.. Mısır Fravnı Alvan oğlu Sinan bile bu sihirle, İbrahim karşısında âciz kalmış diyorlar..»

«Öyle mi?..»

«Yeni işittim..»

*.< ibrahim 'in ümmeti gelir gelmez, yine aralarına casuslar gönder.. Sihri elde etsinler.. Gerekirse, bazı adamları kaçırsmiar.»

«Bunları eskiden de yapmıştık.. Hiç bir sonuç alamadık. Konuştuklarımız, akıllı değildiler.. Bana göre, ibrahim'de bir ilâç var.. Belki bir zehir.. Doğan çocuklara hemen içiriyor.. Onlarda akıl, şuur, hafıza, hatırlama kalmıyor.. Koyunlaşıyorlar.ı»

«öyle bir topluluğum olmasını ne kadar isterdim.'..» Kahya yeni bir ilhamla cevap verdi:

içe kulak verdikçe,
Arzuların çeşitleriyle
Karşılaşıyorum.
Kaynaşıyorlar alt alta,
Üst üste.

. Sanki altı yakılan Bir kasıandtr
içim.. Bulgur dolu bir kazan..
Fokurdaytp duruyor.. Dumanıyla
nefesim kesiliyor.

Kurtuluşun tek çaresi,
Kazanı tekmeleyip
Devirmektir..
Altındaki ateşi küHemektir.
Başkası düşünülmez.

Sedum hükümdarı Bera dudak büktü: «Bu ölümdür..» «Bel ki de öyle...» Hükümdar Bera kalktı.. Kararım, kanaatini söyledi:

«Belli, bu gece sen benden çok eğlenmişsin.. O kadar ki, bir koyun senden daha akıllıdır.

*

Hükümdar Bera, kalan yolda, tahtırevandaki oğlanları indirmiş, kahyasını yanma almıştı.. Kahya sordu:

Misafirlere ne cevap vereceksin ey Hükümdarım?..»

«Konuştuk ya..» «Karara varmadık..»

«Şimdilik birliği, dostluğu bozmak istemiyorum..»

«îbrahimle savaşmam teklif ederlerse?..»

«Ona daima yenildik.. Birleşirlerse kabul ederim.»

«Etme ey hükümdarım.. Yahut oyala..»

«Niçin?...»

«Benim başka bir fikrim var..»

«Nedir?...»

«ibrahim kavmini içinden yıkalım..»

Kahya tekrar konusunu destekleyecek bir şiir okudu:

Neydi o gürültü!..
Sanki dağdan kayalar devrilmişti.
Akılda yokken,
Hatıra getirmezken,
O dip diri ceviz ağacı
Yıkılır mıydı f...

Meğer gövdesini Kurtlar
kemirmişler, Boşaltmışlar
zenginliğini. Kof kalmış.. Kabak
misali, Başı yere vurulunca,
öylesine patladı.. Dağıldı.

Devam etti Kahya:

«İbrahim ümmetiyle, sıkı dostluk bağları kuralım./ Gelsinler, hayatımızı yaşasınlar.. Zenginliklerimizi görsünler.. Büyüleri, sihirleri, dağılır.. Kazanırız.. Aradan çok geçmez, ibrahim yalnız kalır.. Biz ise kuvvetleniriz.. Sıra Havza'ya o içi başka, dışı başka konuşan hükümdarlara gelir.»

Sedum hükümdarı Bera'mn sevincine sınır yoktu. Sarıldı.. Kahyasını öptü.

«Bu işi sana bırakıyorum..» dedi.

«Hiç karışma ama..»

«Esasen eğlenceden baş kaldıramam.»

«Tamam.. Yalnız, kahinler, kadınlar, bize pek düşmanlar. Esasen sefil bir hayat sürüyorlar.. Onları tekrar kazanmalıyız.»

'

«Neler düşünüyorsun ey Halmara!.. ^Saltanatlarını

yıkmak için, yüzyıllardan beri atalarım neler çekmediler!..»

«Şimdilik mecburuz.. Çünkü kazanacağımız İbrahim ümmetinin sihrim, alışageldikleri kadın ve putlar yıkar.»

«Sanırım, İbrahim ümmeti görünmez, elle tutulmaz bir varlığa tapıyor.. O'nun her şeyi yarattığı kanaatindedir.. Birmiş, eşsizmiş, benzersizmiş..»

«öyledir.. Yalnız İbrahim kendisiyle irtibattadır..»

«Kadın ve putların bunlarla ne alış verişi olacak?..»

«Ey Hükümdarlarım!.. Ne dersen de.. Kadın pistir, çirkindir, akü ve beyinden noksandır ama, tilki kurnazlığındadır.. Dostlukları, düşmanlıktan iyidir.. Putlara gelince, bu taş ve odun parçaları değil sığınacağımız.. Tapmak kapılarında dilenecek hale düşen Kâhinlerdir.. İbrahim ümmetinden gelecekler yavaş yavaş uyanmalılar.. Kadınlara hürmetimizi görür, tapmakları gezer, bir din sahibi *i* olduğumuzu anlarlarsa, ilk adımda çarpılmazlar.. Hele inançlarından dönsünler, sonra bize benzerler.. Sanki biz daha önceleri neydik?.. Şu altm tapmaklar, putlar ne maksatla kurulmuştu?...»

Hükümdar Bera'mn bu telkinlere aklı yattı.

Kararını bildirdi:

«Dilediğini yap ey Halmara!.. Ancak, halkı gazaba getirme.»

«Ne becerikli olduğumu bilirsin?..»

Sedum şehrine girmişlerdi.

Saraya geldiler.

Havzadaki diğer beş şehrin hükümdarı, maiyetleriy-le birlikte, saray bahçesindeydiler..

Kimi içiyor, kimi, ceylanlarla, tavus kuşlanyia, güvercinlerle, oynaşıyordu.. Kimi de oğlanlanyla halvete çekilmişti.

Sedum **hükümdarı Bera** girince, borular çalındı.

Diğer beş hükümdar, eğlencelerini bıraktılar..

Maiyetlerini toplayıp karşı çıktılar..

Sırayla konuşup, hediyelerini takdim ettiler. >

tik sırada Gamora (Amora-Gamura) hükümdarı Birsa vardı. Çünkü, Sedum'dan sonra en büyük şehir onundu.

Sonra, kuvvetlerine göre, diğerleri yer almışlardı.

Gamora hükümdarı Birsa kucakladı Sedum Hükümdarı Bera'yı. Hatır sordu.,

Havza hükümdarları, halkı dahü, altına, gümüşe, inciye, kanıksamışlardı.. Böyle şeyleri hediye getirmek, hakaretle, istiskalle bir tutulurdu..

En makbul hediye, oğlanlardı.

Gamora hükümdarı, arkasına döndü.. Yirmi çift oğlanı gösterdi:

«Ey Hükümdar kardeşim.. Şunlara bak. Senin için, Kaf Dağı gerisinde ordularım yıllarca gezindiler.. Daha gelecekler de var..»

Sedum hükümdarı Bera oğlanlara baktı sapıklığının en eğri karanlık ışıklarıyla.. Ağzı yayıldı.

Gamura Hükümdarı Birsa'yı diğer Havza hükümdarları izlediler.. Onların da hediyeleri aynıydı.

Bu hükümdarlar şunlardı:

Adaman (Adına.) kiralı Şioab.

Şebo'im (Tse-boim) kiralı Şember..

Şo'ar (Sagar-Tsoar) kiralı Bela.

Yalnız Şa'or kiralı yoktu..

Sedum Hükiimdar'ı onu göremeyince, hatırlattılar:

«Şa'or nedir ki!.. Köy bile değil.. Aramızda derece almasına gönlümüz razı olmadı.»

«Çağırmadınız mı?..» v_

«Çağırdık.. Hastalığını bahane etti.»

«Onun kullan da bir hoştur..»

«Evet, yolumuzda değiller..»

Sedum kiralı, misafirlerini bahçede yemeye buyur etti.

Vakit akşama yaklaşıyordu.

Erden havzasının beş hükümdarı, saatlerden beri yiyor, eğleniyorlardı..

Hizmetlerini gören, her arzularım yapan, oğlanlarla safa sürüyorlardı.

Gittikçe, azıtmışlardı da..

Yeryüzünde çirkin, ayıp. günâh, ne varsa, onlar için kıymetliydi..

Esasen çıplaktılar.

Hükümdarlıklarım belirten, ipek örtüleri de atülar üzerlerinden.

Durumu izleyen ve asla haddi aşmayan yalnız kahya Halmara'ydı..

işlerin çığrından çıkmakta olduğunu görünce, hatırlattı:

«Ey Yeryüzünün en ulu hükümdarlanî.. Canım size feda olsun.. Sanırım, bu gece yurtlarınıza döneceksiniz.. *Öyle* konuşuyordunuz.»

Cevap verdiler:

«Evet., iyi ki hatırlattın.. Nerdeyse güneş batacak.»

«Fakat Hükümdarlıklarımızı ilgilendiren biç bir mevzuu konuşmadık..»

«Doğru.. Başlayalım..»

Kahya Halmara el çırptı.. Meclistekileri uzaklaştırdı.

Kendisi de ayrıldı.

Beş hükümdar başbaşa kalmışlardı.

Sözü, Gamura kırah Birsa aldı:

«Ey Bera!.. Haberii misin ki bir günlük yerde komşun olan ibrahim, eski yurduna yaklaşmış?..»

«İşittim...»

Gamura hükümdan, geleneğe göre, sözde bir hikmetli şür söyledi:

Tavşan gölgede..
Acele acele Elindeki
havucu Kemiriyor.

Kulaklarım dikmiş,
Döndürüyor ama,
Neye yarar!.
Yardım göremeyecek onlardan.

Bir yılan,
San sarı benekli bir yılan,
Sürünüyor arkasından., öyle
usta ki.

Karnı boş.. Ağsı
açık.. Dili çatal
çatal.. Tavşanı
yutacak..

Gamura hükümdan, **kıral arkadaşlarına baktı.**
Onlar da birer **birer söylediler hikmetlerini:**
Adamah **şöyle dedi:**

Erden Havzası, Dalın
sivrisindeki Olgun incire
benzer.

Altında bekleşiyoruz..
Elde etmeye Gayretten
uzağız.

Fırtma, sıcak,
Değildir
Onu eteğimize düşürecek.

Bir karga göründü ufukta,
Yaklaşıyor..
Kapıp sebeplenecek.

Şember tehlikeye başka türlü parmak bastı:

Sırt verdiğimiz,
Gölgesine sığındığımız kaya
Sağlam değil.

Yamaca doğru oturtulmuş,
Altımız uçurum..
Koparsa, birlikte yuvarlanacağız.

Kayanın ardında kim var?.
Aramalıyız,
Uzaklaştırılmalıyız.

O sabırlıdır,
Çöple kuyu kazar gibi,
Kayayı yerinden ayırıyor.

Şa'or daha açık konuştu:

İpekböceği şişti.. Dut
yaprağı değü Artık
istediği.

Çatalı çok dallar
Araştırıyor.. Sağılacak
aralarında.

Renk renk kozalarını
Hasırlayınca
Kanatlanacak..

Tohumlarını
Bekleşenler var O
kelebeğin..

Sedum Kiralı Bera, sabırla dinledi, dost hükümdarları.
Sordu:
«Çare nedir?...»
Çeşitli cevaplar aldı yine:
«Eski günlerdeki gibi, rahatımızdan olacağız.»

«Hele bundan kuzeydeki düşmanlarımız faydalan maya kalkışırlarsa..»

«İçimizdeki hayırsızları da unutmayalım.. Eski savaşları hep onlar yüzünden kaybettik.»

«Kadınlar ve kâhinlerdir onlar.. Bilirim..» V.

Sedum Kiralı Bera, hiç ummadıkları kararını hemen söyledi:

«Biz altı hükümdarıyız Havza'nın.. Yalnız benim sınırım tehdit edilmeyecek İbrahim ümmetinin gelişiyle.. Sizin de düşmanlarınız var.. Bana kalırsa her birimiz, sınırındaki düşmanına karşı hazırlansın.. Ben İbrahim ümmetini tutarım.. Ey Gamura kiralı dostum, sen Amon'lara karşı diren.. Adamahlılar batı, Şebo'imliler kuzey, Şo-ar'hlar kuzey doğu'uyu koüasmlar.. Şa'orlular ise başlarının çaresine baksınlar.»

Hükümdarlar için için sevinmişlerdi.

Çünkü en büyük tehlikeyi Sedum Kiralı Bera üzerine almıştı.. Buna rağmen dıştan gönülsüz göründüler:

«Kuvvetlerimiz dağılacak..»

«Başka çare var mı?.. Toplanıp birisine saldırsak, diğerleri tarafından arkadan vurulacağız.. Havza elden çıkacak..»

«İbrahim ümmetine dayanacağın kanaatindesin ha?.»

«Evet.. İç düşmanlarımı da hoş edip, kendime çevireceğim.. Kadınlara, kâhinlere itibarlarını sağlayacağım.»

«Şimdilik ama...»

«Elbette..»

«İbrahim ümmeti saldırmadan mı, sen saldıracaksın?.»

«Onlar hiç kendiliklerinden saldırdılar mı?.. Hep biz atıldık, onlar korundular..,:

«Doğru...»

II

ÇİFTE PEYGAMBER

Sedum (Mü'tefike) Havzası hükümdarlarının telâşı haklıydı. Hakikaten, beş yü kadar önce, ölü deniz **batısında, Ay-Beytel** arasında yaşayan, Filistin'in bu bölgesini kendisine toprak edinen Hazreti İbrahim (A.S.), kıtlık üzerine Mısır'a göçmüştü.

Orada bir kaç yıl kalmış, kıtlığın atlatıldığını öğrenmesi üzerine, Mısır'dan çıkıp tekrar, Filistin'deki yurduna doğru yollara düşmüştü.

Esasen Hazreti Allah (C.C.) kendisini bereket saçar yaratmıştı.. Yine ümmeti eskisinden fazla berekete boğulmuş ve zenginleşmişti..

Hazreti İbrahim (A.S.) o sıralarda seksen beş yaşındaydı.

Dönüş yolu boyunca, hep düşünmüştü.

Bu koca ümmetini eski yurdu (hasıl kaldıracak, taşıyacak diye..

Doğruydu..

Beş yıl kadar önce, kıtlık başlayınca, önce, Erden Havzasına göçmeyi, orayı istilayı arzulamıştı.

Keşif için yeğeni Lût'u göndermişti.

Lût Havzayı dolaşmış, gördüğü sapıklıklar karşısında, ağlamaklı olmuş, daha fazla duramayarak, dönmüştü.

Şu kısa tekmiü vermişü:

«Ey Amcam!.. Ey Peygamberim!.. Mü'tefika (Sedum) havzası, gerçekten, pek yeşillik ve zengindir.. Ancak, bir halkı var ki yüz karasıdır.. O halk ya helak olmalıdır, yurtlarına yerleşmek için, ya sürülmeüdir.. Aksi halde ümmetimiz, onlara bakarak sapıtır.»

Hazreti ibrahim (A.S.) pek üzülmüştü.

Esasen, Sedüm havzası halkının tutumu onun da malûmuydu. Gerek onlar, gerekse, diğer komşu hükümdarlıklarla pek çok cihatlar yapmıştı... Müşrikler, Filistin bölgesine yerleşen Hazreti ibrahim (A.A.) m varlığından asla memnun değildiler..

Çünkü aralarında vahdaniyete teslim olmuş bir ümmeti ve peygamberlerini yaşatmak demek, geleceklerini tehlikeye düşürmek demekti..

Nemrud'a yaptıkları duyulmuştu.

Fakat sihre verilmişti.

Hazreti ibrahim (A.S.) daha, yeğeni Lût'dan Sedum ve benzeri şehirlerin sapıklık yarışmalarını öğrenince, oralara gidip uyarmayı, vahdaniyete çağırmayı aklından geçirmişti ama, ne çare ki, kıtlık başlamıştı.. Önce ümmetini kurtarmalıydı.. Bu sebepten Mısır'ı tercih etmişti.

Evet, aradan beş sene kadar bir zaman geçmiş, Hazreti İbrahim (A.S.) Mısır'da ümmetim derleyip toplamış ve şimdi de, konak konak, eski yurduna, Filistin'deki Ay ile Beytel arasındaki yere dönüyordu.

Yaşı Seksen beşi bulmuştu.

Yeğeni **Lût kırk** yaşındaydı..

Hazreti İbrahim (A.S.) bir sabah, Erken kalkmış, namazını kılmıştı.. Kuzeye bakıyordu.

Karşı tepeler gerisinde artık eski yurdu vardı.. O kadar yakındaydı.

Sonra, geriye döndü.

Pek çoğalan ümmetinin çadırlarını, hayvanlarım gözden geçirdi., ümitsizdi.

Belki ikindiden önce varacakları yurtları. onları taşıyamayacaklardı..

Ümmetini, bölmek, dağıtmak taraflısı da değildi.

Bu yapıldığı takdirde, gidenler, zamanla ulaştıkları yer halkına uyar, vahdaniyetten koparlardı.

Çaresizlik içinde başını Semaya kaldırdı.

Yalvardı:

«Allahım!... Durumumdan haberlisin.. Sebebini, çaresini halk et.»

tçi ferahladı.

Hele sağdaki çadırlardan en öndeki açığında yeğeni Lût'un namaz kıldığım görünce, büsbütün içi aydınlandı..

Lût, Hazreti ibrahim (A.S.) m üç yaş küçük kardeşi Haran'ın oğluydu.

Ur şehrinde, Hicretten 2137 (M.ö. 1515) yılında doğmuştu.

O zaman hazreti İbrahim (A.S.) kırkbeş yaşındaydı.

Lût, küçük bir çocukken, nihayet yedi yaşındayken, Hazreti ibrahim (A.S.) a iman etmişti.. Hem de ilk iman eden olmuştu.

O günden beri de amcası Hazreti İbrahim (A.S.) dan ayrılmamıştı.. Geçen kırk yılının yirmi beş yüını Ur'da İbrahim (A.S., a yardımla geçirmişti.. O kadar ki, babası Haran vefat edip, dedesi Âzer, şimdiki Urfa bölgesindeki kardeşine gidince bile, onlarla göçmemiştbv

Fakat Ur halkının baskıları artınca ve Hazreti İbrahim (A.S.) Allahından göçmek emri alınca, Otuzuna yakın yaşta iken, onunla birlikte önce Urfa dolaylarına gelmişti.. Hazreti İbrahim (A.S.) ı babası Âzer kovun-

ca, yine Hazreti İbrahim (A.S.) la yollara düşmüş, güneye inmişti.. Filistin'de, Mısır'da hep onunla beraberdi.

Hazreti ibrahim (A.S.) yeğeni Lût'u pek severdi.

Ancak ailesinden yılgındı.

(Itazılarına göre Lût daha sonra evlenmiştir.)

Lût'un karısı Vaile'ydi (Kur'an Tahrim: 10).. Ona (Halasaka) da derlerdi.. Lût ise (Ferra) lakabıyla hilal» ederdi.

Hazreti ibrahim (A.S.) gibi, henüz Lût'un da çocukları olmamıştı.

Lût'un karisi, Sözde vahdaniyetteydi ama. hoppaydı Z.vlı ve nel'uya, eğlenceye düşkündü.. Belki de Allah'a tenlimıyyetı, çevreye bir gösterişten ibaretti.

Gerek Hazreti İbrahim (A.S.) gerekse, Lût, onu pek uyarırlardı.. Nadim olmuş görünür, yine bildiğini okur-

du.

İçin için Hazreti İbrahim (A.S.) m ailesi Sara'yı kıskanırdı.. Ayartmaya, kendi düştüğü kötü yola sürüklemeye, çalışırdı. Fakat Sara, şeriate tam uyar, ümmetin kadınlarına örnek yaşardı.

V.nle'mu Mısır dönüşü, huzuru büsbütün bozulmuştu.

Çünkü Musir Fravnı Alvan oğlu Sinan, Hazreti İbrahim (A.S) a Hacer adlı bir cariye hediye etmişti.

Sara'nln ısrarları karşısında, Tek çocuk sahibi olmak maksadıyla, Hazreti İbrahim (A.S.), Cariye Hacer'i nikahlamış ve haremine almıştı.

Böylece, Vaile, ikinci kadın mertebesinden üçüncü kadın mertebesine düşmüştü.

Vaile pek muhteristi.

Hazreti ibrahim (A.S.) vefat edince, ümmetin, kocası Lüt'a kalacağını hesaplar, hayaller kurardı.

Fakat Hacer hamile kalınca, bu hayalleri yıkılmıştı.

Büsbütün tahammül edilmez bir hal almıştı.

Hazreti İbrahim (A.S.) ümmeti içinde müşrik kadınlar yok değildi.. Çünkü insanın yaratılışından beri, mümin erkekler, henüz müşrik kadınlarla evlenebiliyorlardı.. Bu yasaklanmamıştı. Ancak sön elçi Hazreti Mu-hammed (S.A.V.) zamanında men edilecekti.

Vaile, kalben müşrik olduğu halde, dıştan mümin görünmesiydi en büyük fenalık..

Belki halkı aldatabilirdi ama, Hazreti Allah (C.C.) ı aldatmak ne mümkündü!..

> Hakikat, münafıklar (akıllarınca) Allaha oyun etmek isterler. Halbuki O, kendi oyunlarım başlarına geçirendir. Onlar namaza kalktıkları vakit üşene üşene kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar. Allahı (başka değil) ancak birazcık hatıra getirirler. Onlar (küfr ve îman) arasında bocalayan bir sürü kararsızlardır. Ne onlara, ne bunlara (nıalolurlar). Allah kimi şaşırtırsa artık ona bir yol bulamazsın, asla.
>
> (Nisa': 142 - 1.43)

> Dini yalan sayanı gördün mü.. İşte yetimi unf-ü şiddetle iten, yoksulu doyurmayı teşvik etmeyen odur.
> tşte (bu vasıflarla beraber) namaz kılan (münafik) îaruı vay haline İd, onlar namazlarından gafildirler.
> Onlar riyakârların ta kendileridir. '/
> Zekâtı da menederler onlar.
>
> (Maun: J-7)

Hazreti ibrahim (A.S.), namaz boyunca, Lût'dan gözlerini ayırmadı.. Bu sabah, yeğeninde bir başkalık vardı.

Bir nur içinde ibadetini yapar gibiydi.

Hazreti İbrahim (A.S.), güneşe baktı.. Belki güneşin ilk ışıkları yeğeninin üzerine düşmüşler sandı, o alaca karanlık içinde.

Değildi.

O halde Lût'un bu aydınlığı, nurlanması, kaynağını nereden alıyordu.

Hazreti ibrahim (A.S.) tekrar Lût'un karısı Vaile'yi hatırladı.. Muhakkak şimdi çadır içindeydi ve sözde, kandıran, münafık bir namaz kılıyordu.

Lût, ibadetini bitirdikten sonra, hemen kalkmadı Bir saate yakın, oturduğu yerde dua etti.

Sık sık Vaile geliyor, onu rahatsız ediyordu.

Fakat Lût aldırış etmiyordu.

Hazreti İbrahim (A.S.) nihayet başım Lût'dan çevirdi.

Cemle süt sağan kadınlara, develeri tımar eden, eşekleri suya götüren insanlara baktı.

Bunlar günlük işlerdi.

Güle, eğlene yapılırdı..

Şarkılar söylenirdi.

Hazreti İbrahim (A.S.) ilk ilhamı genç bir kızdan işitti:

Günüm,
Oece gördüğüm
Rüyalar temizliğinde
Başladı.

Uçsuz bucaksız çöl Bir
çimenlik sanki.. Çadırlar
papatya, Koyunlar
güvercin, Develer tavus
kuşları.

n%k bir ı§ık yağmuru,
Yapraklardan s Şebnemleri
yudumluyor.. Tepelerde
dinlenen bulutlar Terlerini
vadilere Vermişler ırmak ırmak.

Sabah mı başladı, Rüyalarda
mıyım hâlâf.. Bilemiyorum..
Belki iç aydınlığım Dışıma
vurdu..

öyle güzelim ki, Aynaya bakar gibi,
Görüyorum kendimi Çiçeklenmiş bir
portakal dalında.

Kız belki daha söyleyecekti.
Lût'u sık sık rahatsız eden Vaile, ona yetişti.. Payladı.
Hazreti İbrahim (A.S.) üzüldü.
Vâile'yi çağırdı. Uysal konuştu:
«Ey Kızına!.. Niçin o çiçeklenmiş dalı kırdın?..» «Hak etti..» «Neden ama?...»

«Kocamı her görüşünde, böyle ilhamlanır.»
«Yanılıyorsun ey Vâile.. Bırak şu iblis'i.»
«İlgim yok..»
«Var.. Nefsini ona teslim etmişsin..»
«İçimi benden iyi mi bilirsin?...»
«Bunu anlamak için peygamber olmaya lüzum yok..»
«Hayır..»
«Sana pek yazık olacak ey Vâile.. Sara'dan ibretlen-sene.»
Vâile, Sara sözünü işitince, sarardı.. Sonra kızardı.
Patladı:
«Sara nedir?.. Kısır bir kadın.»
«Sen de o haldesin.»
«Henüz gencim..»
«Bunlar yüze vurulmaz.. Sara Melekler arasında hürmetle anılan bir kadındır.. Sen ise, Allah'ı aldatmaya çalışıyorsun. Lût ne zamana kadar sabreder bilmem!...»
«Yani senin gibi üzerime evlenir mi diyeceksin?..»
«Daha fenası da mümkündür..»
«Lût'u benim kadar bilemezsin.. Belki sen Sara'yı kandırıp, cariyen Hacer'i nikahladın ama, ben Lût'a dünyasını zindan ederim..»
«Ne ile ...»
«Bilirsin ki, adamları ve malı benimdir.. Alıp gitsem, Lût binecek deve bile bulamaz..»
«Sus ey Vâile!.. Yeğenime nem varsa bağışlıyabili-rim. öylesine severim onu..»
«Ben sevmediğimi iddia etmedim.. Kimler istedi de, ara lanndan Lût'u beğendim..»
«Bu yeter mi?... Bir kadından erkeği hoşnut olmalı.. Uzülmemeli.»
<Şikâyet mi etti.» . ,
«Onun sabrı buna fırsat vermez.»

Hazreti ibrahim (A.S.) ile Vâile bir az daha konuştular.

Vaile, her zaman yaptığı gibi, pişman olmuş göründü.. Ağladı.. Söz verdi ve gitti.

***

Lût hâlâ çadırının önündeydi.

Sık sık Hazreti İbrahim (A.S.) a bakıyor, hattâ gelmek istiyor, sonra vaz geçiyordu.. Başı önünde dolaşıyordu.. Pek düşünceliydi.

Buna rağmen, onu saran nur yığını kendisiyle beraber gidip geüyordu.

Son bakışında, Hazreti İbrahim (A.S.) dayanamadı.

Sesini duyuramazdı.

Asasını uzatıp işaret verdi.

Lût yaklaşmak mecburiyetinde kaldı..

Hazreti İbrahim (A.S.), hâlâ nur kümesi içinde kaldığına şaşıp duruyordu Lût'un..

Nedendi bu?.. Arıyor, bulamıyordu.

Lût ses mesafesine gelince, Hazreti İbrahim (A.S.) onu teşvik etti:

«Gel bakalım, kardeş hatırası yeğenim.. Bana ükr iman eden oğlum!.. Niçin bu sabah ayakların acele etmiyorlar?..»

Bunun üzerine kendisine **bir Lût îman etti.**

(Akebut: 26>

Lût, bu soruyu cevaplayamadı **birdenbire.**

Sokuldu.. Amcasının elini öptü. Her zaman eteği dibine **otururdu.**

Bu sefer karşısında diz çöktü.. Yine başı yerdeydi.

Hazreti İbrahim (A.S.) sualini tekrarladı:

«Sen de bir hal var ey Lût.»

«Ne gibi?...»

«Pek düşüncelisin..»

«O kadar mı?...»

«Bir de nur kümesinde yaşıyorsun.»

Lût birdenbire canlandı.. Sordu:

«Hakikaten öyle miyim ey amcam?...»

«Evet..»

«Fakat ailem Vaile söylemedi.»

«Kimse söyleyemez.. Çünkü onlar belki görmeye mezun değildirler..»

«Ey amcam, peygamberim!.. Cebrail (A.S.) sana bu sabah, yahut gece Allahımızın emrini getirdi mi?..»

«Hayır.. Niçin ilgilendin?...»

«Öyle düşündüm.. Çünkü...»

«Evet?...»

«Bu gece Cebrail (A.S.) bana peygamberliğimi müjdeledi.»

«.....»

«Rüyadır sandım.. Sabahleyin tekrarlandı.»

«O halde seni bir nur yığını içinde görmem, müjdeni almamdır.. Asla şüphe etme ey Hazreti Lût (A.S.), sen peygambersin.. **Kırk** yaşında şereflendin vazifeyle.» N

Lûtu da hatırla... **(Ankebut:** 28)

Lûtu (gönderdik)... **(A'râf: 80)**

Lûta (evet) ona da bir hüküm, bir ilim verdik

(Enbiyâ': 74)

Lût'a da (Peygamberlik vermiştik) ...

(Nemi: 54)

Lût da gerçek ve şüphesiz gönderilmiş peygamberlerdendi.

(Sâffât: 133)

Hazreti Lût (A.S.), rahatlamıştı ama, yüzünde utanç gölgeleri uçuşuyordu.

Hazreti ibrahim (A.S.) bunu farketti.. Uyardı:

«Niçin hâ}â sevinmiyorsun ey Lût?...»

«Nasıl sevinebilirim?..»

«Neden?...»

«Bir ümmette çifte peygamber olur mu?...»

«Şüphede misin ey Lût?...»

«Asla!...»

«Hazreti Allah'ın hikmetinden sual olunmaz.. Yakında emirlerini alırsın..»

«Korkuyorum ki....»

«Evet?..»

«Sen sevgili amcamı Allahım cennetine almasın..»

«Kimbilir?... Fakat henüz vazife yapacak yaştayım.. Cebrail (A.S.) benden Allahımın memnun olduğunu daima söyler.»

«Beni sevindirdin ey amcam.. Lâkin o halde niçin, kime, peygamber oldum?...»

«Elbet öğreneceksin ey Lût!. Lâkin belki ilhamdır/ belki vahydir.. Ben sebebi biliyorum..»

«Nedir ey sevgili amcam?...»

«Görüyorsun şu tepeler ardım.. Orası bizim yurdumuzdur. Fakat öylesine çoğaldık ki, toprak besleyemeye-cek.. Tekrar kırılacağız.. Sevgili Allahımız insanları ne çok seviyor!.. Onların kurtuluşlarım düşünüyor.. Bunu

bildiği için, seni peygamber yaptı, ümmetinle emredeceği ülkeye hicret edeceksin..»

«Bu muhakkak öyledir.. Lâkin isterdim ki, bu ülke sana komşu olsun..*

«Neresi meselâ?.. Batımız Akdenizdir.. Olamaz. Güney ülkesine memur edilseydin, Allahımızm emri oralardan gelirken sana ulaşırdı.. Kuzey ise benim yurdumdur.. Tam doğumuzda Tuz Göiü (Ölü Deniz) var..»

Hazreti Lût (A.S.) sarardı:

«O halde yalnız Mü'tefike (Sedum) havzası kaldı..»

«..... .....»

♦Hani kıtlık yıllarında, beş sene önce, beni keşfe göndermiştin., tşte orası.. Zengin ve yeşil bir ülke ama, halkı nıhen ve bedenen şeytandan ileri bir sapıklıktadır..»

«Memnun olmalısın ey Lût!.. Demek Hazreti Allah (C.C.) o kadar sana güveniyor ki, yeryüzünün en azgın kavmine memur ediyor.»

«Elbette gece gündüz demeyip, mücadele edeceğim.. Fakat içimde bir ürkeklik var..»

«Bu geçer.. Her peygamber önce şaşırır.. Sonra göğsü açılır...»

«Inşaallah!...»

«Hem sabredelim bakalım.. Belki sen burada kalırsın, ben o kavme memur edilirim..»

«Ey güzel amcam!.. Seksen beş yaşındasın.. Doğduğundan beri pek çektin.. Allahımdan dilerim ki, sen fazla yorulma.. Ben gideyim. Gencim..»

*
**

Çok beklemediler.

O akşam, yıldızlar altında, yatsılarım kılıp başbaşa kaldıkları anda, Cebrail (A.S.) geldi.. Hazreti Lût (A.S.)

memur edildiğini, her m, Mü'tet'ike havzası kâfirlerine iki peygambere tebliğ etti.

Böylece meçhul çözülmüştü.

Cebrail (A.S.) gider gitmez, çadırlardan bir ilham yükseldi:

Güneş aydınlığında,
Parlaklığındayız. Birer nur
yığınıyız. Yeter mi bu?.. Niçin
karanltktaküer Sebeplenmesinler
bizden?.. Vicdanları
yıkanmasın?..

Çare nedir?..
Kolay bu..
Bal peteğindeki arılara bak.
Bir bahar ve yaz boyu
Petekleri doldurdular..
Şimdi nimetindeler.

Tıpkı bizim gibi. Ne olur bir az
bal alıp Bekleşenlere götürsek!.,
imandan lezzet alsalar!.. Birer
nur kanatlı Art olsalar!...

Hazreti İbrahim (A.S.), Hazreti Lût (A.S.) a baktı.. O mübarek yüzüyle gülümsedi.

«ümmetimiz içinde ermişler de **var..** Bu **ilhamlar** başka dudaklardan dökülmezler, izin çıkmadıkça.»

«Anlıyorum.. Neden çekiniyorum ey amcam büiyor musun?.»

«Hayır..»

«Ava giden avcüardan bazıları avlanır.. O azgınlığın beterinde olan kavmi selâmete çıkarmaya uğraşırken, ümmetimi elden çıkarmasam!...»

«Mümkündür ey Lût!.. Fakat seni ilgilendirmez. Kendileri düşünsünler..»

«Ne zaman hareket etmeliyim?...»

«Yarın sabah aynlırız.. Ben yoluma, sen yoluna gidersin.. Sedum havzası, bana bir günlüktür.. Arada buluşuruz.»

«Elbette.. Lâkin Sedum Hükümdarı acaba ümmetimi kabul edecek mi?.. Bana toprak verecek mi?.. Çalışmama ne diyecek?...»

«Bunları da düşünme!.. Hazreti Allah (C.C.), vazifeni verirken, sebeplerini de yaratmıştır.. Daima bir güçlüğe iki kolaylık buyurmuştur.»

Senin namını da yükselttik.
Demek, hakikaten güçlükle beraber kolaylık var.
Muhakkak güçlükle l>eraber kolaylık var.
O halde bos kaldın mı hemen yorul.
Ve (her idinde) ancak Rabbine sarıl!

-(İnşirah: 4- 8

Vakit epeyce ilerlemişti.

Hazreti İbrahim (A.S.) ayağa kalktı.. «Gidelim..» dedi.

«Belki sen ümmetini hazırlayacaksın daha.» «Evet..»

«Ne kadar adamın var?.. Yüzü geçmez..» «Çocuk ve kadınlarla binin üzerindedir sanırım.»

«Evet..»
«Hayvan?...»
«Beş misli..»
Ayrıldılar..

Hazreti İbrahim (A.S.) çadırına varınca, Hazreti Lût (A.S.) m peygamber olduğunu ailesi Sara'ya müjdeledi.

Sara pek sevindi.

Dışarıya çıktı..

Vaıle'yi tebrik etmekti maksadı.

Onu bir kaya üzerine oturmuş, mehtabı seyreder buldu. Hafiften bir şarkı da söyleniyordu:

Kendimi tanıyorum..
Suyun en berrakı.
En şifalısı.
En tathsıyım muhakkak..
Fakat öyle bir yere bırakılmışım ki,

Beni hapseden dev
Sefamı sürüyor.

Zorluyorum dört yanımı.. Fışkırmak istiyorum dışarıya. Herkesin bana koşuşmadım, Susuzluğunu gidermesini istiyorum. Ama hangi muradım, gerçekleşti ki Buna sıra gelsin?..

Sara, duraladı..

Vaile'nin nesini tebrik edecekti?.. Şu iîhamlarıyia, nasıl bir sapıklıkta olduğunu, ihanete hazırlandığını, açığa vuruyordu.

Dönmek istedi.

Geç kaldı..

Vaile, gölgesinden onu görmüştü.. Döndü.. Seslendi:

«Ey Sara, niçin geldin ve niçin döndün?...»

«tlhamlarındaydın.. Rahatını, huzurunu, bozmak istemedim.»

«Ziyanı yok..»

«Peki.. Esasen pek kalacak değilim ey Vaile..»

«Bir haberin mi var?...»

«Haber değil, müjde.»

«Demek ben de müjde alırmışım?...»

«Niçin daima şükürden kaçarsın ey kardeşim?...»

«Tatmin edilemedi ihtirasım..»

«İman gücü neyi yenmez!...»

«Müjdeni bekliyorum..»

«Kocan Lût peygamber oldu..»

Vaile boş bulundu, bir kahkaha attı..

Fakat çabuk toparlandı.. Meraklanmıştı.. Kendisine bir oyun oynanıyor sanmıştı:

«Bir ümmete iki peygamber ha?.. Sebep nedir?..»

«Hazreti Allah (C.C.) öyle emretti. Yarın yurdumuza varacağız.. Sığamayacağız..»

Vaile ayağa kalktı.. Bağırdı:

«Ve biz ayrılacağız değil mi?...»

«Evet..»

«Senin ile Hacer bunu yaptınız.. Beni çekemediğinizi esasen biliyordum.. Uzaklaştırmak için, Hazreti İbrahim (A.S.) a söylettiniz..*

Sara pek fena oldu:

«Bu küfrdür ey Vaile.. Açıkça, Hazreti İbrahim (A.S). in peygamberliğini inkar ediyorsun.. Yazıklar olsun sana!...»

-İnkar etmiyorum.. Nihayet o da bir kuldur.. Lâkin

unutma ki, bunu kıskançlığından yapıyorsun.. Ben gittikten sonra, Haceri de kıskanacak, başından atacaksın.»

«Asla!.. Onu sevdiğim kadar, nefsimi bile sevmiyorum.»

Vaile bir az düşündü.

Tehdit etti: «Ben gitmiyeceğim.»

«Nasıl olur?... Lût'u mahzun edemezsin.» «Mallar ve adamlar benimdir.. Dilerse Lût yalnız başına gitsin..»

«Bu aranızda çözeceğiniz bir meseledir..» * Lût nereye emir aldı?...»

«Şu Ölü Deniz kuzeyinde Mü'tefika (Sedum) havzası var.. Halkı şimdiye kadar görülmemiş, işitilmemiş bir sapıklıktadır.. Onları hidayete memur edildi.» Vaile ansızın değişti.. Yumuşadı. Fakat bunu belü etmedi.

Erden vadisinde yaşıyanlann hayatını hep işitirdi. Tam özlediği, istediği bir hayattı bu.. Can attı.

Sormadan da edemedi:

«Ey Sara!.. Sanırım orada altı şehir var.. Hüküm< darları ülkelerine kuş sokmuyorlar.. Bizi nasıl alırlar?...» «Onu Hazreti Lût düşünür.. Elbette bir vahy almıştır.»

Ayrıldılar..

Sabahleyin, çadırlar yıkıldı..

Hazreti Lût'un ümmeti, ayrılık haberini işitince, incinmişlerdi.. Gitmek istemiyenler vardı.

Vaile bunların arasmda dolaşıyor, hepsine binbir dil dökerek kandırıyordu.

Hazreti Lût (A.S.) ailesinin bu gayretlerini gördükçe sık sık onu durduruyor ve rızasını söylüyordu:

«Ey Vaile ben senden razıyım.. Allahım da razı olsun.»

Hazreti İbrahim (A.S.) da aynı haldeydi.

Fakat Sara Vaile'nin niçin canla başla çalıştığını biliyor, üzülüyordu.

Hattâ o kadar ki, dayanamadı.. Yanı başında duran Hacer'e, Hazreti İbrahim (A.S.) m nikahladığı cariyeye, dert yandı:

«Ey Hacer, ey güzel kardeşim!.. Bu kadın pek korkunç şey.. Sanıyorum ki, kocası Hazreti Lût (A.S.) m görevini kolaylaştı: müminleri, başta ki

«Neden ey abl

«Sen onu bilm nın esiridir.. Tam 1

«Ona Allahım «Hep diledik..; Sara bu cüml<

"istihare eden kimse hüsran görmez; istişare eden nadim olmaz; iktisâda riayetkar olan kimse de ...lmaz."
...rid Tere. 41135

Hicri Yıl: 1412
Şaban: 22

a

Rumî ay ve gün:
Şubat: 13

Gözlerin Yeryüzü Gördüğü Onlar be Yaşatan Emrinde

1992
DİYANET TAKVİMİ

26
ÇARŞAMBA

Asıl göz Ezel nuı Ruhunu'i Onunla i Yalnız i Mâna âl

L=

•Kasım: 111
• Geçen Gün: 57
• Kalan Gün: 309
• Gündüz: 11 s. 08 dk.
•Gece: 12s.52dk.
• Gün Uz.: 2 d. 33 sn.

ŞEHİRLER	ims.	Güneş			54			
Mana	**448**	608	1159	**15** 05	17 36			
Adıyaman	4 36	5 57	1147	14 53	**17 24**			
Aksaray	4S3	614	12 04	**15 09**	**17 40**			
Gaziantep	4 40	600	1151	14 57	**17 28**			
Antakya	445	603	1155	**1503**	**17 33**			
İçel	4 51	610	12 02	**15 08**	**17 39**			
Karaman	4 57	616	12 07	**1514**	**17 44**			
Konya	4 59	6 20	1210	1516	**17 46**			
K.Marat	4 42	602	1152	14 58	**17 29**			
Nevşehir	4 50	612	12 01	15 <£	**17 37**			
Niğde	4 51	611	1201	15 07	**17 38**			
Yozgat	4 50	612	12 01	15 04	**17 35**			

n Yatsı	Kıble S.
18 50	1107
18 39	1125
1856	1102
18 42	11 19
1847	1110
18 53	1102
1859	1055
19 02	10 53
18 44	1117
18 53	1106
1853	1105
18 53	1109

Hacer, beğendi:

«**Bunun** için de mümin olmak gerek..»

«Şüphesiz.. Vaile, Ezel nurundan üfürülen ruhunu ihtiras kafesinde hapsetmiş bir zavallıdır..»

«Sapıklar gibi..»

«Evet!

Yol hazırlıkları bitmişti..

Hazreti Lût (A.S.), Hazreti[1] İbrahim (A.S.) in yarana geldi.. Helâllik diledi:

«Ey amcam.. Üzerimde hakkın büyüktür.. Eğer beni İlâhi nurla bezemeseydin.. Sevgili Allahımın verdiği bu şerefe asla nail olamazdım.. Duamı üzerimden eksik etme.»

«Ey Lût!. Elbette dua edeceğim.. Fakat sen artık Allah'ımızın koruyucu melekleri göîgesindesin.. Peygamberliğin ise, ezelden hazırlanmış, bir takdiri ilâhidir..»

«Ancak şunu aklından çıkarma.. Gittiğin ülke apayrı bir âlemdir.. Canını pek sıkacaklar, hattâ kıymaya ça lışacaklardır. Bana hergün bir adamını gönder.. Duru mundan haberli olayım.. Ona göre, başm dara düştüğü zaman, yetişebileyim..» »

«Olur ey amcam...»

"istihare eden kimse hüsran görmez; istişare eden nadim olmaz; iktisâda riayetkar olan kimse de muhtaç olmaz."

Hadis-i Şerif, Tecrid Tere. 41135

Hicrî Yıl: 1412
Şaban: 22

Rumi ay ve gün: Şubat: 13

1992
DİYANET
TAKVİMİ

ŞUBAT
2. Ay
26
ÇARŞAMBA

- Kasım: 111
- Geçen Gün: 57
- Kalan Gün : 309
- Gündüz: 11s. 08dk.
- Gece: 12s. 52dk.
- Gün Uz.: 2 d. 33 sn.

ŞEHİRLER	Ims.	Güneş	Öğle	İkindi	Akşam	Yatsı	Kıble S.
Mim	448	608	1159	15 05	17 36	18 50	1107
Adıyaman	436	5 57	1147	14 53	17 24	18 39	1125
Aksaray	4S3	614	12 04	15 09	17 40	1856	1102
Gaziantep	4 40	600	1151	14 57	17 28	18 42	11 19
Antakya	445	6 03	1155	1503	1733	1847	1110
İçel	4 51	610	12 02	15 08	17 39	18 53	1102
Karaman	457	616	1207	1514	17 44	18 59	10 55
Konya	4 59	6 20	1210	1516	17 46	19 02	10 53
K.Maras	442	602	1152	1458	17 29	1844	1117
Nevşehir	4 50	612	12 01	15 06	17 37	18 53	1106
Niğdt	451	611	1201	1507	17 38	1853	1105
Yozgat	4 50	612	12 01	15 04	17 35	18 53	1109

ISI

tepelerinden **Erden**

E küldüğü yere doğru t

kabüesiydi.

yeşillik **karşısında**

emiyorlardı.

***[n* Hazreti Lût (A.S.)**

hükümdarlığı sınırına

di.

iugâha geçti.

i çağırdı.. Anlattı: in.. Şam

f Hicaz yolu, v. büyük bir şehir var.. Adı Sedum'dur. Kiralı, Nemrudlar soyundan gelme Bera adlı bir zalimdir.. Ona çıkın. Benden selâm söyleyin.. Ülkesinde yaşamak istiyoruz.. îzin verir mi?.. Kendisini yarın sabah ziyarete geleceğim.» Adamlar, hecinliydiler..

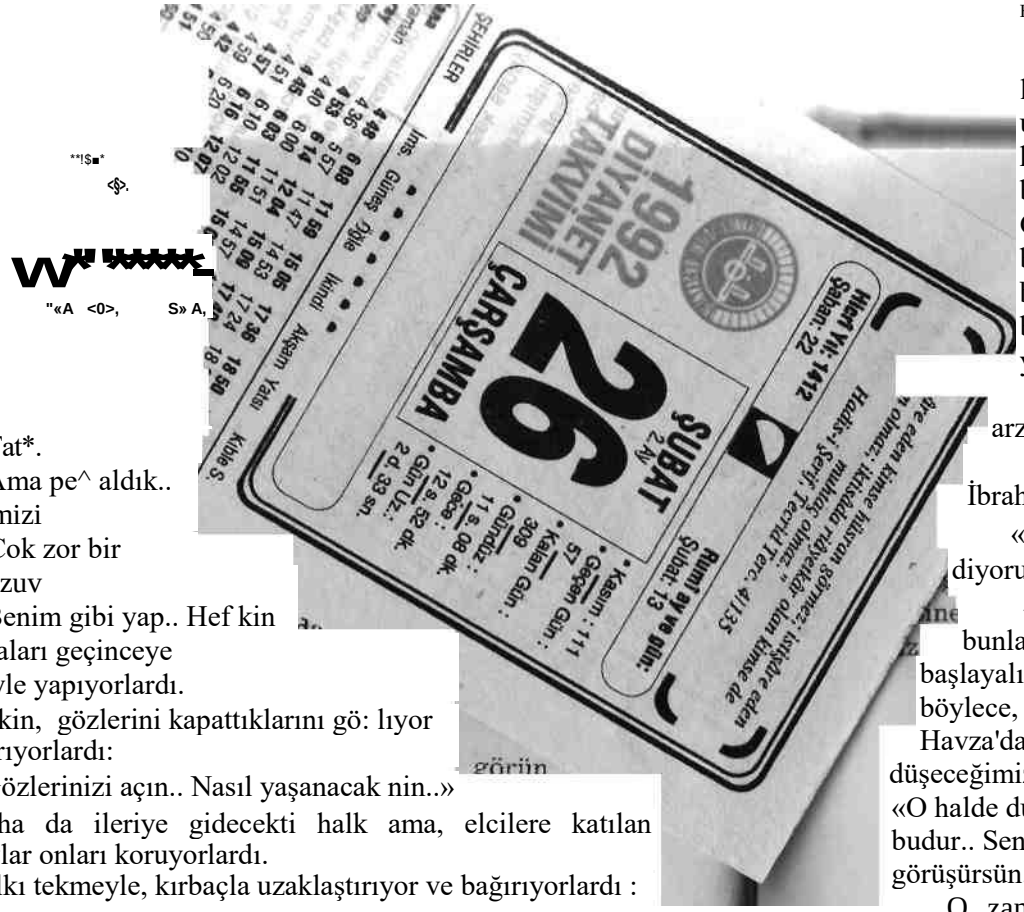

«Tat*.

«Ama pe^ aldık.. Vazifemizi

«Çok zor bir vazuv

«Benim gibi yap.. Hef kin manzaraları geçinceye

Öyle yapıyorlardı.

Lâkin, gözlerini kapattıklarını gö: lıyor ve bağırıyorlardı:

«Gözlerinizi açın.. Nasıl yaşanacak nin..»

Daha da ileriye gidecekti halk ama, elcilere katılan muhafızlar onları koruyorlardı.

Halkı tekmeyle, kırbaçla uzaklaştırıyor ve bağırıyorlardı :

«Bunlar elçidir.. Hükümdarımızı görecekler..» Böylece Hazreti Lüt (A.S.) m adamları saraya vardılar.

O sırada Sedum Hükümdarı Bera, kahyasıyla beraber, bahçedeydi.. Gece yapılacak büyük bir sefahat âlemine erkenden katılmıştı.

Hazreti Lût (A.S.)m elçilerini ilk gören Kahya Hal-mara oldu.. Dikkatle ilgilendi.

Gün görmüştü.. Pek zekiydi.

Bunlar ne Sedum Havzası'ndandıriar, ne de kuzeyin zengin kabilelerinden..

O halde?..

H verdi:

^metinden olacaklardı. 4 tu hükümdarıyla: *jffj^Jffl* lümdanm!.. ibrahim, sanırım yurduna var-/ elini uzattı.. Bunlar onun elçileridir..» ^ftıdar Bera kahkaha attı: . *Âı* dostluk elini uzatacak insanı buldun ya!.. «Üne geçse, bizi ölü Denizde boğar.. Çünkü bütün •i, yeryüzü insanlarını sihriyle büyülemektir.. An->ım görünmez Allah'a teslim bahanesiyle, yalnız ken-kul etmektir.. Ümmeti öyle bir ümmettir. Bizimle mı çarpıştı?..» • Kep de yendi..»

«Çünkü adamlarına ölürlerse dirileceklerini, her arzularının gerçekleşeceği, cenneti vaad etti.»

«Her neyse ey Hükümdarım!.. Ben elçilerin, İbrahim'den geldikleri kanaatindeyim..»

«Ben de sınırımızı yanlışlıkla aşan iki yabancıdır diyorum..»

«Eski kararımızı unutma ey hükümdarım!.. Eğer bunlar İbrahim elçileriyse, yalancı dostluğumuza başlayalım.. İbrahim ümmetini uyandırmak, bize çevirmek, böylece, en yakın bir düşmandan kurtulmak kararı almıştık.. Havza'daki diğer hükümdarlar başka türlüsünü, zayıf düşeceğimizi, beklese dursunlar.»

«O halde durumu sen idare et ey Halmara..» «Doğrusu da budur.. Sen bir hükümdarsın, ancak hükümdarlarla görüşürsün..»

O zamana kadar, Hazreti Lût (A.S.) m adamları ile muhafızlar, bahçe yolları arasmdan dolaşmışlar, gelmişlerdi.

Hükümdar Bera havuz başına çekilmişti.. Fakat kulağı kirişteydi..

Konuşulanları işitiyordu.
îlk söze başlayan bir muhafız olmuştu.
Geleneğe uydu, kısa bir ilhamda bulundu:

İki adam
Ellerini uzattılar.
Hüküm veremedik dostluklarına.

Belki kar§ûasak, Elimiz
Avuçlarında kalırdı.

Kahya Halmara cevapta gecikmedi.

Dost uzaktan tanınır..
Attığı her adım Sürüyü
bekleyenin
Sadakatindedir.

Anlamak için, Koyun başlı
değil, Kurt akıllı
olmalıdır.

Bu karşılama merasimi bitince, Kahya Halmara, elçilere sokuldu.. Çekinmeden elini verdi.. Selâmladı. Kimliklerini sordu. Elçilerden yaşlısı anlattı:

«Biz Sedum Hükümdarını arıyoruz.. Yalnız onunla konuşmak emrini aldık..»

«Ben kahyası Halmara'yım.. Önce her sır benden geçer.»

«Razı olmayız.»

Kahya Halmara, Hükümdar Bera tarafına baktı,

Hükümdar Bera, oradan bağırdı:

«Ey Elçiler!. Elbette haklısınız.. Siz kahyamla konuşun.. Ben işitiyorum.. Onun çözemediği olursa akıl verir, emrimi söylerim.»

Yine elçilerin yaşlısı başladı:

«Bizi buraya gönderen eşsiz, bir, doğmamış, doğurmamış, Allahımızm peygamberi Hazreti Lût (A.S.) dır.»

Kahya Halmara karıştı:

«İbrahim değil mi?...»

«Yeryüzünün bunca sapık insanına bir peygamber yeter mi? Henüz insanlar, bir peygamberle idare edilecek kadar olgunlaşmadılar. Ruhları medeniyetini saçamadı.. Elbette o günler de gelecektir.»

Halmara, Lût'u hatırlamıştı.

Açıkladı:

«Lût dediğiniz, İbrahim'in yeğenidir sanırım..»

«Evet..»

«Sizinle epeyce savaşmıştık- Cezalanıp kıtlığa uğradınız. Mısır'a göçtünüz.. Demek döndünüz yine.. Bari artık rahat rahat otursanız.. Bizim gibi dünya, nimetleri yurdunuzda bereketlense.»

«Biz daima rahattık.. Uysaldık.. Karıncayı incitmezdik. İlk saldıranlar, sizler ve kuzeyin hükümdarları oldular.»

«Her neyse.. Arzunuz nedir?...»

«Hazreti Lût (A.S.) a peygamberük verilince, üm-metiyle Hazreti İbrahim (A.S.) dan ayrıldı.. Bu tarafa yola çıktı.. Şimdi iki saat kadar batıda, Erden ırmağı yamaçlarında, çadır kurmuştur.»

«Tam sınırda?...»

«Evet.. Fakat sınırından içeriye bir adım atmadı.. Arttırmadı.. Çünkü şeriatimizde engin bir hak, hukuk, adalet vardır.»

«Anladım..»

«Sedum hükümdarından dileği şudur.. Ümmetini yurdunda barındırır mı?..»

«Ne kadarsınız?..»

«Yüz erkek.. Üç yüz kadar kadın.. Gerisi kız ve oğlan. Bin kişiden fazlayız.. Hayvanlarımız bunun beş katıdır.»

«Ben olur derim.. Çünkü Sedum nice nice kabileleri misafir etmiştir..»

■ Hükümdarınız ne der acaba?..»

Hükümdar Bera uzaktan bağırdı:

■« Aynısını' derim.. Gelin.. Havza binleri değil, milyonları taşır.. Besler..»

Elçiler sevindiler.

Hükümdar Bera bir şiir okudu:

Ülkem- bir değirmendir.. Her
çuvalını sırtlayan Bana koşar..
Nice nice taşlı topraklı Arpa,
buğday yığınları üğütülüp has
ekmek oldu.'..

#M engin bereket,
Güzellikler..
Rüyadan ileri âlem
O değirmenin gayretidir.
Ancak suyu unutma..
Su, değirmeni canlandırandır.
Yani Nemrud atalarımın
Soyundan gelen ben.

Elçiler, bu ilhamdan ürperdiler.

Lâkin vazifelerini başarmışlardı.. Peygamberlerine güveniyorlardı.. Teşekkür edip ayrılmak istediler.

Kahya Halmara, «Hele bir az dinlenin..» dedi.

Onları oturttu..

Hükümdar Bera'ya koştu:

«Zaman bize çalışıyor.. Büsbütün kuvvetleneceğiz. Yakında Havza hükümdarlıklarını bize katmak, tek kalmak mümkün olacak.»

«Biliyorum..»

«Ne var. ki, ben elçilerle gitmek, bu gelenleri gözlerimle görmek ve şüpheden kurtulmak istiyorum.. Olur ki, İbrahim'in bir oyununa gelmeyelim.»

«Ben de aynı emri verecektim.. Git ey Halmara!.. Onlara şimdilik şehrin batısındaki topraklarımı bağışlıyorum.. Yerleşsinler.»

Kahya Halmara. elçilerle geriye döndü.

Hazreti Lût (A.S.) m çadırlarına varınca, herkesi uyur buldu.. İlk şaşkınlığı burada başladı.

Tek uyanık olan Hazreti Lût (A.S.) di.

İlerde bir kaya üzerine çıkmış, ibadet ediyordu.

Elçiler. Kahya Halmara'yı çadır yanında bıraktılar.. Hazreti Lût (A.S.) a haber vermeye gittiler.

O anda çadırdan Hazreti Lût (A.S.) m karısı Vaiie çıktı.. Süslenebildiği kadar süslenmişti.. Kasden ay ışığı altında, durup Halmara'ya güzzeiliğini gösterdi.

Acele konuştu:

«Hoş geldin ey kurtarıcımız..»

«Kurtarıcımız mı?..»

«Öyle ya.. Ölü bir hayat süren perişan insanları kurtaracaksın.. Gördüğün şu çadırlar onlarla dolu.. Fakat hallerine bak, ölüler hepsi.. Mademki doğdular, ellerinden geldiği, güçlerinin yettiği kadar eğlenmek hakları değil midir?.. Havza'nızın yaşayışına imrenmeyen kim var?..

Ben, halkı kurtarmak için, kocam Lût'u kandırdım.. Yurdunuza getirdim.. Bizi kabul edin.. Fakat, asla bir arada tutmayın.. Dağıtın.. Dağıtun ki, değişip size benzeyelim.»

Kahya Halmara konuşmalardan pek memnun kaldı.

O da Havza erkekleri gibi, kadından iğrenir, ona ancak döl verecek bir vasıta gözüyle bakardı.. Fakat şimdilik susması lâzımdı.

Öğrenmek istedi.. Bunu Vaile'nin kalbini okşayarak elde etti:

«Pek güzelsin ey kadın!.. Kimbilir senden doğan oğlanlar nasıldırlar..»

Vaile, kısırlığını sakladı:

«Henüz kasden doğurmadım.. Çünkü oğullarımın bu ölü hayatı yaşamalarına gönlüm razı olmadı.

«Haklısın..»

«Fakat, diğer kadınlarımız da güzeldirler.. Şu ay aydınlığında oğullar doğurdular.»

Hazreti Lût (A.S.), elçilerin haberi üzerine duasmı bitirmiş, geliyordu.

Vaile tekrar çadırına girdi.

Kahya Halmara, Hazreti Lût (A.S.) a kendisini tanıttı:

«Ben Sedum Hükümdarı Bera'nm sağ koluyum.. Elçileriniz geldiler.. Anlaştık.. Hükümdarımız, size Sedum şehrinin batı kısmını bağışladı.. Haydi çadırları yıkın ve peşimden yürüyün.»

Hazreti Lût (A.S.) önce ellerini semaya kaldırdı, Allanma şükranlarını sundu..

Sonra cevap verdi:

«Ümmetim şimdi uykudadır.. Sabahleyin hareket ederiz.»

«Böyle bir gecede uyunur mu?.. Gece eğlenmek içindir.. Gündüz uyumak içindir.»

«O halde ne zaman çalışırsınız?..»

«Çalışmak mı?.. Niçin?..»

«Yaşamak için?.. Allah tenbelleri sevmez..»

«Yok ki yapüacak iş.. Toprak bol bol yeşil.. Bu yeşillik kendiliğinden buğdayı, meyvayı veriyor..»

«İbadet de lâzım.. Hele bereketi artırmak.. Siz ey Havzahlar!. Bu zenginliklere kanmayın.. Allah her insanı imtihan için yeryüzüne gönderdi.. Kulluk derecesini deneyecek.. Dönüş O'na dır. Verdiği, yarattığı, gibi, almasını da bilir..»

Kahya Halmara yüzünü ekşitti:

«Ey Lût, eğer Hükümdarımız Bera karşısında da böyle konuşacaksan, asla sevilmezsin.. Belki de kovulursun.. Pek tatsız mevzulardasm..»

«Değilim.. Gece uyuyacağız.. Gündüz çalışacağız

«Dedim ya.. îş yok.»

«Nasıl olmaz!.. Gece uyuyan bir insan sabahleyin dip diri kalkar.. Hayvanları kim tımar edecek?.. Süt sağılacak, sürüler bulanacak.. Çadırlar yamanacak, belki yenileri dokunacak.. Temizlik, ibadet. Yarının insanlarına yardım.»

«O ne demektir ey Lût...»

«Niçin bütün yeryüzü şu havza gibi yemyeşil olmasın?.»

«Mümkün müdür?...»

«Elbette mümkündür..»

«Nasıl?...»

«Erden Nehri ne güne duruyor!.. Dört yana kanallar açarız.. Ağaçlar dikeriz.. Havza büyür..»

Kahya Halmara güldü:

«Ben deh değilim ey Lût!.. Geleceğin insanma çalışamam.. Ter dökemem.. Anlattığın diğer işleri ise köleler yapıyorlar.»

Hazreti Lût (A.S.) dehşet içindeydi.. Öğrenmek istedi:

«Sedum havzası kavmini uyarıcılar çıkmat ıı mı iliç ../>

«Neden sordun?...»

«Çünkü Sevgili Allah'ım hiç bir kavmi başı boş bırakmadı..»

«Bazı sihirbazlar türedi ama, kovduk..»

«Pek yazık etmişsiniz.. Onlar sihirbaz değil, belki peygamberlerdi.»

Kahya Halmara uyandı.

Bir az Hazreti Lût (A.S.) m tüy yatımına gitmezse, belki kavmini Sedum'a getirmekten vaz geçerdi.

Hemen dönüş yaptı:

«Bizim de tapmaklarımız var.. Putlarımız pek çok. Hattâ bu günlerde onları yemden süsledik, temizledik.. Kadınlara hürmet ederiz..»

Hazreti Lût (A.S.) kabul etmedi:

«Sizin nasıl bir hayat sürdüğünüzden haberli3T.n1.. Siz şimdiye kadar hiç bir kavmin yapmadığı işleri yapıyorsunuz.. Hazreti Ali ah beni sizleri hidayete ulaştırmak için gönderdi.»

Kahya Halmara verecek cevap bulamadı.

Hazreti Lût (A.S.) devam etti:

«Ben yurdunuzda serbest çalışmalıyım.. Hükümdarınız Bera bu izni vermelidir.. Esasen ilk önce kendisinden başlayacağım.»

Kahya Halmara, çaresiz kaldı..

Sonra uyandı.. Hele şimdi bunu kabul etsindi.. İlerde kimin kimi yeneceği belli olurdu.

«Peki..» dedi.. «Bizim hükümdarımız Bera, pek misafir perverdir.. Yurdunun nimetlerinden herkesin faydalanmasını diler.»

«O halde sabahleyin çadırları yıktırıp, Sedum'un batı kısmına göçeceğim..» Kahya hatırlattı:

«Havzamızda çadır hayatı yaşamak ayıptır..»

«Uyarız.. Biz de ev yaparız..» «Bu oldu..»

Kahya Halmara, dönüş yolu üzerinde sık sık azgınlara rasııyordu.. Büyük ateşler yakmışlar, çevresinde eğleniyorlardı.

Kahyayı sual yağmuruna tutuyorlardı:

«Ey Halmara!.. Emir çıkmış doğru mudur.. Kâhinlere eski itibarları verilmiş.. Tapmaklar, putlar süslenip temizleniyormuş.. Niçindir bu?.. Hattâ o pis kadınlar bile yükseltilmiş.»

«Hükümdar naza niçin güven iniyorsunuz ?.. O, daima faydanıza çalışmadı mı?...»

«Bu muhakkak..»

«Sebep şudur.. Bir kavm geldi.. Sınırdadır.. Bize katılacak.. Güzel bir kavm.. Hele erkekleri!.. İstemez misiniz...»

«Nasıl istemeyiz?..»

«Bu kavın Filistin'e dönen İbrahim ümmetinin bir parçasıdır.. Akıllı davranırsak onları içimizde eritiriz.. Sonra diğerleri gelir.. Çoğalırız.. Artık, Havzadaki kıral-lıklar birleşseler de önümüzde dayanamazlar.. Mağlup ederiz.. Havza'nın tek hakimi oluruz.»

«Anladık...» ,

«Yalnız pek dikkatli olun.. Aç kurtlar gibi saldırmayın erkeklere.. Bunlar başlarında Lût denen bir sihirbazın serptiği toprakla uykudadırlar.. Koyundan farksızdır-

lar.. Sihri ağır ağır bozacağız.. Bilhassa Lût ne derse desin aldırış etmeyecek, kızmayacaksınız..»

«Olur...»

Kahya Halmara, saraya vardığı zaman, Hükümdar Bera sefahatin delicesine başlamıştı.

Halmara'yı dinlemek değil, tanıyamadı bile. Kahya Halmara, mecbur kaldı, bekledi. Ancak ertesi gün ikindiye doğru, uyanan ve aklını başına toplayan hükümdarla konuşabildi. Ona olanları anlattı. Fikrini, takip edilecek yolu söyledi. Saray penceresinden, şehrin batısındaki çadırları gösterdi..

Nihayet sözlerim bağladı:

«İşte böyle ey Hükümdarım!.. Havza ve ötelerindeki düşmanlarını yenmek, tek kalmak istiyorsan, tutulacak en salim yol budur. Önce, kâhinleri, ka'dmları ve yeni kavmin Lût ümmetini kazanmaya bak.» Kıral Bera kestirip attı:

«Dilediğini yapmakta serbestsin.. Yeter ki, bana kimse saldırmasın.. Ebedî saadet içinde yaşayayım..»

«Yapacaklarım geçicidirler.. Dün akşam söylediğin gibi, değirmenden gelen çuvalları eritinceye kadar.» «Anlıyorum...»

«Lût'u merak etmiyor musun?..» «Ediyorum ama, henüz hazırlıklar tamam değil.» «O halde ben haber veririm.»

«Olur...» Kahya Halmara önce, Hazreti Lût (A.S.) m yanma gitti.

Gördüğü manzarayla şaşırdı.

Hazreti Lût (A.S.) m ümmeti, daha ayaklarının to-

zuyla, işe başlamışlardı.. Taş taşıyor, kerpiç döküyor, tarla yapacakları yerleri sınırlayıp temizliyordular.

Hazreti Lût (A.S.),' Erden Nehri'ndeki oturacağı bölgeye keseden ulaşacak, kazılması kolay bir kanal yatağını keşfetmiş, işaretlemişti..

Ses çıkarmadı.

«Hoş geldiniz.. Hükümdarımız yeni yurdunuzun size bereketli olmasını diliyor..» dedi.

Sonra sordu:

«Bir ihtiyacınız var mı?...»

«Ne olabilir?.. Hazreti Allah (C.C.) insanı her şeyle bezemiş, gücünü vermiştir.. Onun yenemeyeceği zorluk yoktur..»

«iyi öyleyse..»

Hazreti Lût (A.S.) uzaktan onları seyreden, çıplak, her türlü müstehcen hareketleri yapan halkı gösterdi:

«Yalnız şunları uzaklaştır ey Halmara!.. Ümmetim, bu türlü ahlaksızlara alışık değillerdir.. Pek üzülüyorlar.. Hele söyledikleri şarkılar!...»

Kahya Halmara, bunu kabul etti.. «Peki..» dedi.

Hazreti Lût (A.S.), başka bir arzusunu da bildirdi:

«Hükümdarın Bera ile tanışmak isterdim..»

«Huzuruna çıkaracağım..»

«Ne zaman?...»

«Hele yerleşin de..»

Bu, akla uygun bir mazeretti..

Hazreti Lût (A.S.) kabul etti.. Kazmasına tekrar sarıldı, çalışmaya başladı.

Kahya Halmara, alay etmekten kendisini alamadı: «Ey Lût!.. Sen nasıl bir peygambersin ki, köle gibi hizmet ediyor, ağır işlerde çalışıyorsun?...»

«Ben, evet peygamberim ama, aynı zamanda kulum da.. İnsanlar eşit yaratılmışlardır.. Eli kolu tutan, aklı iş-

leyen herkes çalışacaktır,. Benim şeriatimde, ki o amcam peygamber Hazreti İbrahim (A.S.) in vahdaniyet sentidir, hazırdan geçinmek yoktur.. O eşsiz, tek, bütün varlıkları yaratan Allah, öyle kullarını sever.. Onlardan ra-.
zı olur..»

Yakındaki bir tarlayı sınırlayan adamlardan birisi, sanki mevzuu işitmiş gibi, ilhamlanmıştı:

Aydınlıktayım.. Doyuşumla
birlikte Gecede buldum,
kendimi.

Fakat ne zarar!.. Gece,
benim çekeceğim
M lanetler, zorluklardır.

Nefse değil,
Vicdammdaki nura kapüsam.
Karanlıklar çabuk yırtılır.

Yeryüzünü, Geldiyim
ülkeler gibi, Ayd.ınlatır,
temizlerim.

Kahya Haimara, Hazreti Lût (A.S.)ın yanından ayrıldı. Önco halka gitti. Gece söylediklerini hatırlatarak hepsini dağıttı.

Artık şehre dönecekti ki, omuzuna bir el dokundu.

Baktı..

Bu, Hazreti Lût (A.S.) in karısı Vaile'ydi. Sitem ediyordu:

«Hani Lût Kavmini Havza'da dağıtacaktın?.. Bunlar birlikte yaşadıkça, içinizde eriyemezier.. Bakıyorum

Lût seni bile kandırdı. Halkı uzaklaştırdm.. Halbuki halk, pek hoş, iç gıcıklayıcı şeyler yapıyorlardı.»

«Neler?...»

«Lût ümmeti onlara cinsî sapıklık diyor ama, yanlış. Hayvanları görüp ses çıkarmıyoruz da, insanlar için bu yasak niçindir?»

Haimara büsbütün şaşırdı.

Açık konuştu:

«Peygamberliğini iddia eden sihirbaz Lût'un sihri en yakını olan sana tesir etmemiş.»

«Etmedi elbette.. Fakat öyle görünüyorum..»

«Uyuştuk.. Senden faydalanacağım.»

«Dilediğin gibi.»

Kahya Haimara, şehrin sokaklarından hızla geçti.

Pencerelerden kadınlar sesleniyorlardı:

«Ey Haimara!... Bir şeyler duyduk doğru mudur?..»

«Ne gibi?....»

«Kadınlar eski günlerine döneceklermiş.» «Evet.. Erkeklerle eşit hayat süreceksiniz..» Kahya Haimara tapmaklara uğradı.

Kapılarda kâhinler tenbel tenbel uyukluyorlardı. Belliydi, aylarca bedenleri su yüzü görmemişti.. Putlar daha beterdiler.. Aralarında yürümek için, örümcek ağlarını, sarmaşık dallan gibi, koparmak gerekiyordu.

Kahya Haimara, kahinleri topladı. Müjdeledi: «Kiralımız sizlerden özür diliyor.. Eski şanlı günlerinizi verecek.. Şimdi size bin köle göndereceğim.. Tapınakları temizleyin. Putları tamir edip süsleyin.. Bütün bu işler yarma kadar bitmelidir. **Bilhassa Aşk tanrılarını** iyi hasırlayın.. Götürüp şehir **meydanlarındaki** eski yerlerine dikin..»

Kâhinler şaşırmışlar.

Şüphelerini söylediler:

«Bize yeni bir oyun oynanmasın!...»

«Hayır...»

Karar verdiler:

«Oyunsa da razıyız.. Nasıl olsa nefes alıyoruz ama, ölüyüz.»

Kahya Halmara ayrılırken onları tekrar güvene çağırdı:

«Hükümdarınıza inanın..»

Birisi sordu:

«Uzakta, Sedum batısında çadırlar görüyoruz..»

«Yurdumuza katılmış yeni bir ümmettir onlar.. Başlarında Lût adlı birisi var.. Zavallıları sihirlemiş.. Siz kahinler, putlarınız aracılığıyla bu halkı kurtaracaksınız..»

«Demek zorda kalınınca aranılıyoruz?..»

«Herkes öyle değil midir?..»

«Onları kurtardıktan sonra ne olacak?.. Yine unutu lacağız, beterin beteri hayatımızı yaşamaya devam edece ğiz..»

«Hayır.. Çünkü, onların arkalarından başkaları gelecek ve bu göç yüz yularca devam edecek.. Siz de itibarınızda kalacaksınız.»

Kâhinler, memnun oldular.

Heveslenip verilen emirleri yapmaya koyuldular.

Kahya Halmara, nihayet, Hükümdar Bera'nm huzuruna çıktı. Gördüklerim ve yaptıklarını anlattı.

Sonunda şu kanaatini belirttj:

«Ey Hükümdarım!.. Bize en çok yardım edecek, Lût'un karısı Vaile'dir.. Görülmemiş derecede hayatımızı yaşamak sevdasındadır.»

*

Sedum Havzasına göçen Hazreti Lût (A.S.)m gelişi, daha o gün, casusları vasıtasıyla, Havza'daki diğer beş hükümdara ulaştırılmıştı.

Gamura, Adamah, Şebo'im, Şo'ar, Şa'or kuralları toplandılar.

Durumu görüştüler.

Umumî kanaat, Sedum Kiralı Bera'nm, Hazreti İbrahim (A.S.) la ittifak ettiğiydi.

Fikri de meydandaydı onlara göre.. Erden Havzası'-m, Hazreti İbrahim (A.S.) m yardımıyla ele geçirecek, kendi hükümdarlıklarına son verecekti.

Esasen: «Kişiyi nasıl Mirsin?.. Kendin gibi..» denirdi.

Onların da yüreklerinde yatan emel Erden Havzası hükümdarı olmak değil miydi?..

Meraka düşmüşlerdi.. Acaba Sedum Hükümdarı Be-ra, yardımı karşılığı, Hazreti İbrahim (A.S.) a ne vermişti. Tavizinin hududu neydi?..

Aldıkları haberlere göre, bunlar üç türlüydüler:

1. Hazreti Lût aracılığıyla, Sedum şehri batısı toprakları Hazreti İbrahim (A.S.) ümmetine bağışlanmıştı.

Z. Tapınaklar açılıyor, putlara önem veriliyor, eski kahinler saltanatı ihya olunuyordu.

3. Horlanan kadın, itildiği inden çıkarılıyordu.

Erden havzası hükümdarlarma göre, bunlar pek önemli şeylerdi..

Yine şu fikirde de birliktiler:

Hazreti İbrahim (A.S.) in, öncü kuvvetlerinin liderliğini yapan Hazreti Lût (A.S.), bu kadarla kalmayacaktı.. İstilaya devam edecekti.

Bilhassa Sedum şehri, Şam ile Hicaz arasındaki tek kervan yolu üzerindeydi.. Bu yol Hazreti İbrahim (A.S.) m kontrolü altına girerse, haracı o alacaktı.. Yahut da,

kervanlar başka yerden işleyeceklerdi.. Böyle bir durum, diğer beş kırallığın kervanlardan oluk gibi akan haraç altınlarının kesilmesi demekti.

Önce, Sedum Hükümdarı Bera'ya, elçiler gönderdiler. Uyarmaya çalıştılar..

Fakat Sedum kiralı aldırış etmedi. Bu sefer, Ölü Deniz doğusunda yerleşen Moab ile Amon hükümdarlıklarına baş vurdular.. Hazreti İbrahim (A.S.) kuvvetlerinden önce, Sedum şehrini işgal etmelerini istediler.

Gerek Moab ve gerekse Araon hükümdarlıkları, o sırada başlarını kaşıyacak halde değildiler.. Güney ve doğu çöl kabileleriyle savaşıyorlar, ancak kendi varlıklarını koruyorlardı.

Bir bakıma, çevre hükümdarlarına barış ellerini uzatacak yüzleri de yoktu.

Sedum Havzasının bu altı hükümdarı bir zamanlar aralarında ittifak etmişlerdi.. O yüzden esasen kendilerine (Mu'tefikm) ve yurdları Havza'ya Ida (Muttefika) deniyordu.

Komşu hükümdarlıklarla uzun yıllar dövüşmüştüler. Ancak isyanlarından sonra, istiklâllerini kazanmıştılar.

Elbirliğiyle savaştıkları komşu hükümdarla şunlardı:

1. Elam kiralı Kedorlaomer,
2. Govim kiralı Tidal.
3. Şiıar kiralı Amrafel.
4. Ellaser kiralı Aryoka.

Halbuki gerek bu kırallar ve gerekse Siddim vadisindeki (Sedum Havzası) halk yıllarca yalnız Hükümdar Kedoıiaomer'e kulluk etmişlerdi..

Uzun zaman süren savaşlar sonunda, Elam hükümdarlığı parçalanmıştı.

Şimdi o Havza dışındaki hükümdarlar, Havza içinde yeni türeyen bu hükümdarlara, âsi gözüyle bakıyor ve tekrar Havza'yı ele geçirmek için fırsat kolluyorlardı.

Buna rağmen, Havza hükümdarları, sınır dışındaki bu dört hükümdara baş vurdular.

Şimdilik onların da durumu iyi değildi. Çevrelerindeki düşmanlarıyla uğraşıyorlardı. Ayrıca bazılarının Hazreti İbrahim (A.S.) ile anlaşmaları vardı.. Bunu bozmak istemiyorlardı.. Çünkü, onunla ne kadar savaş yapmışlarsa hep mağlup olmuşlardı. Havza hükümdarlarının teklifini hemen ret ettiler. Artık yapılacak başka, şey yoktu. Bekleyeceklerdi. Fırsat kollayacaklardı.

Tek yaptıkları şey, Sedum hükümdarıyla ticaret münasebetlerini kestiler.

Sedum, kervanlardan başka, Erden vadisindeki zift kuyularından çok kazanırdı.

Sedum Kiralı Bera, artık ziftlerini Sedum havzası kırallarına satamayacağını öğrenince, kahyasına akıl danıştı.

Kahya ümit verdi:

«Havzadaki beş hükümdarlık yılda esasen ne kadar zift alıyor?.. Biz asıl kervanlara satıyoruz ve komşu çöl kabilelerine.. Dilediklerini yapsınlar..»

«Ben bu işin sonunu pek iyi görmüyorum ey Halmara!..»

«Aksine.. Sen Hazreti İbrahim (A.S.) ve yeğeni Hazreti Lût (A.S.) ile dost kaldıkça, kimse Sedum'u işgale cesaret edemez. Bizim hayatımız buna bağlıdır..»

«Hazreti Lût (A.S.) aynı işi yaparsa?.. Hakikaten

Hazreti İbrahim (A.S.) m bir planına göre hareket ediyorsa?...»

«Hayır.. Onlar, rızasız bir karış toprak almazlar. En yakın misali Hazreti Lût (A.S.) m sınıra gelince, girmek için izin istemesidir.. Vermeseydin, dönüp gidecekti.. Zaten tarihi hatırla ey hükümdarım!.. Hükümdarlar daima İbrahim (A.S.) a saldırmışlardır.. Varlığına tahammül edememişlerdir.. O da savaşmak zorunda kalmıştır. Meselâ, kıtlık yılı niçin Mısır'a gitti?.. Dileseydi, burasını, Erden Havzasını, işgal ederdi..»

«Pek garip bir idaresi var Hazreti İbrahim (A.S.) in.. Sihirbaz diyoruz ama, bir sihir bunca yıl sürmez.. Ta Ur, Ninova, Haran'dan başladı.. Filistin'e indi.. Mısır'a Gitti.. Yeryüzünün en büyük iki ilâhını Nemrud ile Fravn'ı yendi.»

«Şimdi, şehrimiz dışında ev kurmak, bağ bahçe hazırlamak ile meşgul olan Lût (A.S.) da aynı yoldadır.. Ve pek gençtir.. Nihayet kırk yaşındadır..»

«Pek garip bunlar.. Arzulan nedir?..»

«Dün Lût'un ailesi Vaile'den öğrendim.. Teslim oldukları Allah'a kulluk bütün arzuları..»

«Nasü kulluk?...»

«îbadet.. İçki içmemek.. Kumar oynamamak.. Namusu korumak.. Yalan söylememek.. Nikahsız yaşamamak.. Çalışmak.. Ve benzerleri.»

«Geriye ne kaldı?.. Dünyanın tadını nasıl çıkaracağız o halde?...»

«Onlara uyacak değiliz ya.. Eskiden de konuşmuştuk.. Lût kavmini içimizde eritmeliyiz.. Lût (A.S.) in karısı da öyle söylüyor.. Halk, eğlencelerimizi, refahımızı görünce, gecikmez bize dönermiş.»

«Akü bunu gerektirir..»

«Biz Hazreti Lût (A.S.) in gönlünü hoş tutalım..

Varsın halkımızı dinine davet etsin.. Kimse aldırış et* mez.. Kısa zamanda yalınız başına kalır.. Kazancımız, Havza kurallarına ve komşu kırallara daha kuvvetli olmak imkanmı sağlamaktır.»

«O halde artık durma.. Büyük bir eğlence tertip et ey Halmaraî.. Bu eğlenceye Lût kavmini de çağır.. Esasen Hazreti Lût (A.S.) ile tanışmak istiyorum..»

«Ben de bunu teklif edecektim ey Hükümdarım.. İki haftadır yurdumuzdalar.. İyi, kötü yerleştiler.. Kaynaşmak, onları kazanmak zamanı geldi.. Öbür gün eğlenceleri yapmak nasüdır?..»

«İyidir.. Kâhin ve kadınlarımız da bulunsunlar..»

«Onlara eski itibarlarını vermen pek iyi oldu.»

IV

İLK HAYAL KIRIKLIĞI

Ertesi gün Kahya Halmara, Hazreti Lût (A.S.) in yanma gitti.. Hükümdarı Bera'nın arzusunu tebüğ etti:

«Ey Lût!.. Sedum yurduna sığınmakla artık sen 've ümmetin de, Hükümdarımız emrine girdiniz.. Vakıa henüz yerleşiyorsunuz ama, eğlencelerimize katılmamanıza sebep teşkil etmez bunlar.. Hükümdarımız Bera seninle tanışmak istiyor.. Yarın akşam Sedum'a ümmetinle gir.. Ana meydanda büyük bir şenlik yapılacak.. Onda bulun..»

Hazreti Lüt (A.S.) esasen, aynı fikirdeydi.

Henüz hiç kimseyi vahdaniyete çağırmamıştı.

Elbette yapılacak eğlencede Sedum'un bütün halkı bulunacaktı.. Vazifeye başlama fırsatı doğardı.

Acaba, Hükümdar Bera ne derdi?..

Ne derse desindi..

Mademki peygamberdi, canı bahasına vazifesini ya pacak, bu azgınların azgını kavme nur yolunu göstere cekti. I

Kahya Halmara gittikten sonra, yakın yardımcılarına, davet işini anlattı..

Gönülsüz göründüler..

Bazıları durumu açık açık anlattılar:

«Ey Peygamberimiz!.. Eğlencelerde nelerle karşılaşacağımızı biliyoruz.. Şurada kaldığımız iki hafta içinde

çok şeylere şahit olduk ve kulaklarımız öylesine kirlendi ki!.. Hangi birimiz bu Allah'a âsi gelmiş kavmin yaptıklarına tahammül edebilir?.. İçki, kumar, fuhuş, yalan, alay etme, cinsî sapıklığın türlüsü.. Bunları sayamen bile utanıyoruz.. Sedum şehrinde çocuklar kimin evlatları olduklarından habersizler.. Gayri meşru doğmuşlar. Ne gariptir., kızlar bakire bir halde kocuyorlar da. oğlanlar, daha çocukken namuslarını kaybediyorlar.. Hangi hayvanda bu alçalış var?...»

«îşte ben de yeryüzünün bu en azgın kavmine gönderildim ya..»

«Allahımızdan sana zafer dileriz.»

«Yardımlarınız da şarttır..»

Erkekler ümitsizdiler:

«Biz kadınlarımızı, kızlarımızı, çocuklarımızı koruyalım yeter.. Sapıklara kaptıracağımızdan endişedeyiz.»

Doğru söze ne denirdi?...

Hazreti Hûd (A.S.) m ilk hayal kırıklığıydı bu.

Müminler devam ettiler:

«Fakat yarınki eğlencelere gideceğiz.. Tahammül etmeye çalışacağız.. Belki aciz yaratılmış nefslerimiz, öyle sapıklıkları görerek, büsbütün pekîeşir.. Fakat aile ve evlatlarımız için tehlike görürsek, döneriz.. Bu hayalden ileri güzel yerde yaşamaktansa, çöle çekilip, serapların peşinde koşmak daha hayırlıdır. O zaman bize gücenmezsin sanırız.»

Hazreti Lût (A-S.) söz verdi:

«Asla!.. Dileyen istediği zaman, döner gider..»

«Ya sen?...»

«Ben bir peygamberim!.. Hazreti Allah (C.C.) dan emir almadan bu sapık kavm içinden çıkamam..»

«Haklısın.. Hiç değilse durumu Hazreti ibrahim (A.S.) a haber verelim.. Burasını işgal etsin..»

«Neye yarar!... Biliyorsunuz dinimizde zor yoktur.. Halk için için yine sapıklıkta kalırsa?.. Vazife yapılır mı?. Hangi biriniz zorla ibrahim (A.S.) şeriatına sokuldunuz?. Onun tebliğleriyle göğüsleriniz açıldı. Ben ancak bunu yapacağım.. Göğsü açılan kazanacak.. Diğerleri akibet-lerini bulacaklar.. Korkutmak, zor, hayır olamaz. Onları ancak sevgili Allahımızm takdir ettiği akibetlerle korkutabilirim..»

Dinleyenlerden birisi içlendi:

Bir testi su gibiyiz..
Öylesine azız.
Temizlenecek küfr ise
Gece heybetinde.
Mümkün mü bu?..

Emilip yutulacağız bir anda.
Yıldızlar gibi, Söneceğiz birer
ikişer. Hangi inci batağa düştü
de Bulanmadı balçığa?..

Çölde kaybolan kervanın
Beteri bir hayattayız.
Küfr dağlaştt..
Oynuyor, sarsılıyor,.

X
Devrildiği anda ezileceğiz.

Hazreti Lût (A.S.) m sanki kalbi koptu. Buna rağmen müminlere hatırlattı: «Hazreti Allah (C.C.) ı unutuyorsunuz.. O ki hazırdır, nazırdır.. Has kullarını esirger..»

Ertesi gün, Sedum Şehri'nin ana meydanında hummalı, şimdiye kadar görülmemiş, bir faaliyet vardı.

Gülmeyen, sevinmeyen yoktu.

Halka eğlence olsun da, ne türlüsü olursa olsundu.

Kahya Halmara kasten, halkı birdenbire ürkütmemek için, tapınaktan, -aşk tanrıları içinde, en müstehcen biçimde şekillendirilmiş olanlarını seçmişti.. Hepsini getirip meydanın uygun yerlerine diktirmişti.

Ziftten bir tepe yükseltilmişti.

Akşama doğru tutuşturulacaktı.

Yapılan hazırlıklardan, geceye az görülür bir sefahat hayatı yaşanacağını anlayan bazı azgın zorbalar, hemen şehir dışına çıkmışlardı.

Yolu kolluyorlardı.

Esasen içleri gibi, dışları da kirliydi.

Havaları, varlıklarıyla kokardı.

Onlar da yelmek bile ayıp değildi..

Birbirleriyle konuşurken, sık sık yeliyorlardı. Böylece hava daha fazla pisleniyordu.

Lâkin, burun delikleri kirden öylesine kapalıydı ki, koku alma hassalarını kaybetmişlerdi.

Bu azgınlardan bir gurup, ellerine taş almış, gizlenmişlerdi..

Sedum sınırı dışından geçecekleri kolluyorlardı.

Sedum şehrine yabancı sokulması yasaktı.

Misafir olsa bile kimsenin hakkı değildi.

Ancak, alman esirler, artık köle sayılacaklarından, bu yasak dışmdaydılar.

Azgınlar pek beklemediler..

Altı genç, mallarını eşeklerine yüklemiş, köylerine gidiyorlardı..

Azgınlar onları görünce sevindiler.

Birbirlerini dürttüler:

«Bunlar Himre kabilesinin oğlanlarıdır.. Böyle güzelleri başka yerde bulunmaz.»

Birisi hatırlattı:

«Lût ile gelenler ve artık yurttaşımız olanlar içinde neler var!...»

«Biliyoruz.. Ne çare ki, Hükümdarımız onlara dokunmamızı yasakladı..»

«Niçin acaba?...»

«Bir düşündüğü var..»

«Evet evet.. Sabredelim.. O ümmetdeki oğlanlar çantada kekliktir.. Yakında hayatımıza alışırlar,. Hepsine dilediğimiz gibi sahip oluruz..»

Konuşurlarken, yoldan geçen altı genç epeyce uzaklaşmışlardı.. Birdenbire azgın zorbaların akılları başlarına geldi.

«Bu gece için bekleştiğimiz avları nerdeyse kaçıracağız.»

Hatıiatış yetti.

Ayağa kalkıp bağırdılar:

«Durun!.. Kımıldamayın..»

Hep böyle yaparlardı..

Geçenleri durdurîar, sonra dilediklerine taş atarlardı. Taşı atan hangi genci vurursa, o gence tecavüz hakkı-kım kazanırdı.

Aynısını tatbik ettiler.

Böylece gençleri bölüştüler.

Gençler, başlarına gelecekleri anlamışlardı.

Kaçmaya davranırlarken, zorba azgınlar, bu sefer kementlerini savurdular.. Pek ustaydılar.. Gençleri yakaladılar..

Başlarına gidip, kurdun kuzuya bakışı gibi, baktüar.

Gençler yalvarıp yakalıyorlardı.

Kim dinlerdi?..

Her zorba kısmetini sırtladı.. Şehre götürüp, gece

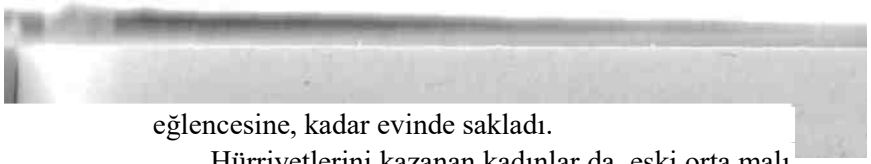

eğlencesine, kadar evinde sakladı.

Hürriyetlerini kazanan kadınlar da, eski orta malı hayatlarını özlemişlerdi.

Kavmlerinin kendilerine, değil, oğlanlara saptıklarını bildirdiklerinden, onlar da grup grup, şehir dışında bek-leşiyor, geçecek yolcular içinde, cinsî sapık olmayan erkekler avlamak istiyorlardı.

Bir kısmı da, kahinlere gitmişlerdi.

Hülasa, Sedum şehrinin her erkeği, kadını, kızı, oğlanı, eğlence için gündüzden hazırlıklara girişmiştiler.. Bunun en başında da cinsî sapıklıklarını tatmin geliyordu.

Hele meydanda müstehcen aşk tanrılarını görenler, kuduz köpekler tarafından ısırılmışlar gibi kudurmuşlardı.

Sevinmeyen, utanan, kızaranlar ise, Hazreti Lût (A.S.) ümmetiyle, insanlardan gayrı bütün mahrukattı.

Çünkü hepsi, kendi lisanlarıyla, halleriyle Hazreti Allah'ı teşbih ve tenzih ederlerdi.. Emrinden santim şaşmazlardı.

Güneş acele ediyordu batmakta..

Kuşlar çoktan susmuş, yuvalarına girip büzülmüşlerdi.

Canavarlar inlerindeydiler.

Rüzgâr esmiyordu.

Ağaçlar, çiçekler, tarlalar, sonbaharı yaşarcasma solgundular.

Tepeler, vadiler, dereler, yakın çöl kumları, hele normal deniz seviyesinden üç yüz metre alçak ölü Deniz (Tuz Gölü), imkan olsa üzerinde gezinen her zamanki mavi bulutlarla daha kaim örtünecekti.

Akşama yakın çevreden geçen iki melek, tiksinerek baktılar Sedum şehrine.

Ağlamaklıydılar.

Dertleştiler:

«Sevgili Allahımız. bu yeryüzünün karası Müt'tefika kavmini niçin hâlâ helak etmiyor?.. Hidayetleri muhaldir.»

«Elbette.. Fakat bizim bilmediğimizi ancak Hazreti Allah (C.C.) bilir.. O ne âdil ve merhametlidir ki, helakten önce, daima uyarıcılar, sakmdırıcı peygamberler göndermiştir..»

«Hazreti Lût (A.S.), bana öyle geliyor ki, peygamberlerin içinde en ağır yükü yüklenendir.. Şimdiye kadar böylesine sapıtmış bir kavm görmemiştik çünkü.»

«Muvaffak olacak mı dersin?...»

«Hazreti Allah (C.C.) kaderi yazmıştır.. Nasıl bilebiliriz?. Bekleyeceğiz.»

«Bu kavm helak edilse geleceğin insanı için bir ibret olacaktır..»

«Elbette..»

«Şu sürülere bak.. Belli, daha karınları doymadı.. Onlar bile bir an önce ağıllarına çekilmek istiyorlar.. Su başındakiler, dudaklarını ıslatıp çekiliyorlar..»

«Halbuki çobanlar, sürüleri koruyan köpeklerinden fazla dillerini sarkıtmışlar, geceki rezaleti düşünerek yalanıyorlar.»

Melekler gittiler bu türlü konuşa konuşa.

Karanlık erken bastırdı.

Fakat gökyüzünde her zaman iri iri pırıldayan yıldızlar, öylesine uzaklaşmışlardı 4li, iğne topuzu iriliğinde ancak seçilebiliyorlardı.

Hele ay, şöyle bir yükselmiş ve derhal batmıştı.

Ne olursa olsundu..

Sedum kavminin umurunda değildi.

Ana meydandaki ziftler tutuşturulmuştu.

Uzaktan bakan, Sedum şehri yanıyor sanırdı.. Öylesine aydınlıktı.

Bilhassa aşk tanrılarının çevreleri.

Gelmeyen kalmamıştı meydana.

Çalgıcılar, £

Oyuncular,

Yüzlerce tulum içki.

Kumar aletleri..

Hâlâ kementlere bağlı oğlanlar..

Kadınların ayarttığı yabancı erkekler.

Bedenlerini ancak kıllarıyla örtmüş kâhinler, ihtiyarlar.

Meydanın bir tarafı henüz boştu.

Halk oraya sokulmuyordu.

Sebebini de öğrenmişlerdi.. Lût ümmetine ay.ümış-tı o yer.

Pek beklenilmedi.. Hazreti Lût (A.S.) da, ümmetiy-îe gelip yerleşti..

Arkalarda, yüzlerce koyun, sığır, keçi kızartılıyordu.

Meyvalar tınazlar gibi yığümıştı.

Hazreti Lût ümmeti Örtünmüştü.. Yüzleri gölgeliydi. Hepsinin başları önündeydi.

Bir kişi müstesnaydı..

O, Hazreti Lût (A.S.) m ailesi Vaiîe'ydi.

Yanında durduğu kocası Hazreti Lût (A.S.) ı sık sık dürtüyor ve tenbihliyordu:

«Sakmr Hükümdara tatsız bir şey söyleme ey Lût!. Şimdi peygamberlik görevi yapacak zaman değildir.. Eğlencenin tadını kaçırma.»

Hazreti Lût cevap vermiyordu.

Vaile, binlerin üzerindeki erkekleri, ihtirasla gözden

geçiyordu. Bazan başını arkaya çeviriyor, şarap tulumlarına bakıyordu.

Aklına koymuştu, kim farkına varacaktı?.. Eğlencenin kızıştığı sıralarda içerdi pek âlâ.

O kadar hayatından memnundu ki, için için ilhamlanıyordu:

Doğduğum gibi
Kalmak mümkünken
Yasaklar neden?..

Akrabalık gülünç,
Elbise mânasız,
Utanmak diken.

Komşu dalına
Uzanmak niçin
Elimde varken?.

Arzum sınırlı,
Aşkım kelepçede..
İnsan mıyım ben?..

Nasihat dilenci,
Gelecek yüzsüz,
Kıyamet erken.

Baş nimetimdir,
Hürriyetimdir,
Günâh denilen..

Hazreti Lût (A.S.) a vayh ile, karısı sapık Vaile'nin azgın ilhamları bildirilmişti

Emir verdi hemen:

«Haydi evine dön ey Vaile.. Sen burada kalırsan müminleri rezil edeceksin..»

Vaile direndi:

«Ne yapıyorum ben?..»

«İlhamların şu azgın zorbaların kalbinde bile yok. Haydi durma..»

Vaile verecek cevap bulamadı.

Kalktı, eğlence yerinden ayrıldı..

Henüz az açılmıştı ki, kahya Halmara ile karşılaştı.

Kahya durdurup sordu:

«Ey Vaile!.. Nereye böyle?.. Pek üzgünsün.. Hattâ ağlamışsın..»

«Kocam Lût (A.S.) beni eve yolladı.»

«Niçin?...»

Vaile saklamadı:

«Kalbimden, sizin yaşadığınız hayatı dile getiren bir ilham geçirmiştim.. Farketti.»

«Bu peygamberliğinden değil, şüphesindendir.. Bir tesadüftür..»

«Ama, sabırsızlıkla beklediğim eğlenceden oldum.»

Halmara akıl verdi:

«Bak şurada yaşlı bir ceviz ağacı var. . Ona çık. Dalları kalındır.. Oyuktur.. Birisine beşikteymiş uzan.. Doya doya seyredersin.. Kocanın kalktığını görünce, ondan önce eve koşarsın.»

«Ama ben, içmek istiyorum.. Diğer kadınlar gibi, dilediğim erkekle...»

Kahya sözünü kesti:

«Acele etme ey Vaile!.. Onlara da «ıra gelecek.»

Vaile ümitlendi.. Denilen ceviz ağacına gidip üzerine çıktı..

*
**

Çeyrek saat sonra, Hükümdar Bera da gelmiş yerini almıştı.

ilk konuşmayı o yaptı:

«Ey Sedum Halkı!.. Kullarım!.. Bu töreni bize katılan bin kişilik bir toplum şerefine yapıyoruz.. O toplum henüz bizim hayatımızı yadırgayacaktır.. Sakın kendilerini kınamayınız.. Hele alay etmeyiniz.. Tecavüzde bulunmayınız.. Bilirsiniz ki, Havzamızın, dışında olsun, içinde olsun bütün hükümdarlar, şehrimize göz dikmişlerdir.. Acele çoğalmamız lâzımdır.. Bu yüzden gelenleri kabul ettim.. Ayrıca kadınlara eski itibarlarını verdim., isteyerek bol bol doğursunlar.. Kâhinleri sevip sayın.. Aşk tanrılarının yolundan, ilhamlarından gidin.»

Hükümdar Bera, Hazreti Lût'u çağırdı.

Dostluk gösterdi.. Başka ümmetlerin de gelmesini diledi.

Hazreti Lût (A.S.) düşünceliydi.

Eğlenceler başlarsa, içki içilip, rezaletler alıp yürürse, onu kimse dinlemezdi.

Müsaade isteyip söz taşma çıktı..

Uzun uzun konuştu.

Halk şaşırmıştı..

Hükümdarlarına, kahyaya, bakıyorlardı.

Onlara susmalarını işaret ediyorlardı.

Hazreti Lût (A.S.) anlattıkça coşuyordu..

Yaptıklarını yüze vurdu.. Fenalıklarını saydı döktü. Putların zavallılığını dile getirdkr Bilhassa yeryüzünün en azgın sapıkları olduklarını hatırlattı.

Sonra vahdaniyeti izah etti..

Eşsiz, benzersiz, doğmamış, doğurmamış, tek bir Allah'ın varlığını tanıttı.. O'ndan hiç bir şey gizlenemeyeceğini, eğer küfrde devam ederlerse azapla çarpılacaklarım bildirdi..

Kasten kendilerine peygamber gönderildiğini tebliğ" etti. Ve daha bir çok şeyler.. Hutbesi saati almıştı.

Bu arada. Hazreti Allah'ın ona ihsan ettiği vasıfları saydı:

«Allahım bana yüksek meziyetler verdi.. Alemlerin üzerinde yüksek meziyetler...

> İsmaili, Elyesa'ı, Yunusu, Lûtu da (hidayete erdirdik). Her birine alenilerin üzerinde yüksek meziyetler verdik.
>
> (En'am: 86)

«Ben hayırhahım..»

> «...Size hayırhahtık göstermişlerdir...
>
> (A'raf: 79)

«Helak olmamanız için çırpmıyorum..»

> «Vaktaki elçilerimiz Lûta geldi. O, bunlar yüzünden kaygıya düştü, bunlar yüzünden göğsü daraldı ve «Bu çetin bir gündür.» dedi.
>
> (Hûd: 77)

«Misafirperverliğimin sınırı ycktur .»

> «...Artık Allah'dan korkun. Beni misafirlerim içinde küçük düşürmeyin.»
>
> (Hûd: 78)

«Ben ilim sahibiyim.. Hikmetten haberliyim.. Allah'ımın salih kuluyum.. Rahmete ermişimdir.. Eminimdir.»

Lût'a (evet) ona da bir hüküm, bir ilim verdik. Onu kötülükler yapmakta devam eden o memleketden kurtardık. Hakikat onlar fena bir kavm idiler, fasditdar.
Onu rahmetimizin ta içine koyduk. Çünkü o, salihlerdendi.

(Enbiyâ': 74-75)

Onu da —tutu da— içinde âlemler için bereketler verdiğimiz arza (ulaştırıp) kurtardık.

(Enbiya: 71)

«Şüphesiz ki ben size göndermiş emin bir peygamberim.»

(Şuarâ*: 163)

«Vazifeme karşı sizden ücret istemiyorum.»

«Ben bmıa karşı sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım âlemlerin Kabbinden başkasına ait değildir.»

(Suarâ': 164)

Hazreti Lût (A.S.), sözlerini bitirince, konuştuklarının hepsinin tekrar bir özetini yaptı:

«...Sizden evvel, âlemlerin hiç birinin yapmadığı hayasızlığı ma yapıyorsunuz?..» «Çünkü siz kadınları bırakıp da şehvetle erkeklere yanaşıyorsunuz. Meğer siz haddi aşan bir kavm imisiniz.»

(A'raf: 80, 81)

Hani biraderleri Lût onlara: «Allahdan korkmaz mısınız ?...» demişti.
«Şüphesiz ben size (gönderilmiş) emin bir peygamberim.»
Artık Allahdan korkun ve bana itaat edin.» «Ben buna karşı sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım âlemlerin Kabbinden başkasına ait değildir.»
«Siz Rabbinizin sizin için yarattığı zevcelerinizi bırakıp da, insanların İçinden erkeklere mi gidiyorsunuz?.. Hayır (siz helalden harama) tecavüz eden bir kavrnsiniz.»

(Şuarâ': 161-166)

... «Ben sizin bu yaptığınıza elbette buğz edenlerdenim.»
«Ey Rabbim, beni ve ehlimi onların yapagel-dikleri (bu kötülüğ)ün (azâb)ından kurtar.»

(Şuarâ': 168-169)

... «Siz gözünüz göre göre hâlâ o kötülüğü yapacak mısınız?..»
«Gerçek, siz kadınları bırakıp da erkeklere şehvetle yanaşacak mısınız?.. Hayır, siz beyinsizlikde (ahmaklıkta) devam edegelen bir kavmsınız.» (Nemi: 54-55)

Hakikat siz öyle hayasızlığı (meydana) getiriyorsunuz ki sizden evvel âlemlerden hiçbiri bunu yapmamıştır.»
«Siz her halde erkeklere gidecek, yol kesecek, toplantdarda meşru olmayanı yapacak mısı nız? (Ankebût: 38-39)

Hükümdar Bera'nıu emrine rağmen, bu azgın ve sapık kavm, eğlencelerine gölge düştüğü için pek kızmışlardı.

Hele ceviz ağacı üzerinde, eğlencelerin başlanmasını, sabırsızlıkla bekleyen, Vaile delirecekti nerdeyse. O anda halkın, Hazreti Lût (A.S.) ı linç etmelerim arzuladı.

Halka bağrışıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu:

... «Çıkarın onları memleketinizden. Çünkü onlar fazla temizlik yapar insanlardır.» ...

(A'raf: 82)

Lût (kavmi de gönderilen) peygamberleri tek-zib etti?

(Şuarâ*: 160)

... «Ey Lût, sen (bu davadan vazgeçmezsen, an-dolsun, mutlak memleketimizden boğulup) çıkarılanlardan olacaksın.»

(Şuarâ': 167)

... «Eğer doğru söyleyeolerdcnsen Alkilim azabını getir bize.»...

(Ankebût: 29)

Onlardan evvel Nuh kavmi, Ad ve kazıklar sahibi Fir'avn, Semûd, Lût kavim (1er) i ile Eyke yârânı da (peygamberlerini) tekzibetmiş (1er) di. İşte o partiler (in akıbeti).

(Sâd: 12-13)

Lût kavmi (kendilerini azab ile) korkutan (emir) leri yalan saydılar.

(Kamer: 33)

Eğer (kâfirler) seni tekzib ediyorlarsa onlardan evvel Nuh kavmi, Âd, Semûd (kavmleri), İbrahim kavmi, Lût kavmi ve Medyen yârânı da (peygamberlerini) tekzib etmişlerdi...

(Haee: 42-43-44)

**

Kargaşalıklar güçlükle durduruldu.

Hazreti Lût (A.S.) m ümmetinden çoğu kalkmış, eğlence yerinden ayrılmışlardı.

Hükümdar Bera, onları Hazreti Lût (A.S.) a gösterdi.

«Küçük bir tartışma oldu.. Neden ayrıldılar ey Lût?..»

«Vakit ilerledi.. Bizim şeriatimizde gece uyku, gündüz çalışmak ve istirahat, içindir..»

«Pek garip?.. Ne zaman eğlenir, neşelenirsiniz?..»

* Müslümanlık esasen neşe dinidir., ümmetimi gördün ey kâfir!.. Yüzü asık kim vardı?... Hepsi nur içindeydi..»

«Dertlenmezler mi?...»

«İnsandırlar.. Elbette dertlenir, hattâ hastalanırlar. Fakat Hazreti Allah'a ibadet ve teslimiyetleri baş ilaçlarıdır.. Yoksul, fakir, aç, muradı olmayan, daima Allah'a sığınır.. Ahire tini düşünür neşelenir.. îslâmiyetin en büyük faydası, insanı bedbinlikten kurtarması, neşeye boğm asıdır..»

«Seninle zor uyuşacağız galiba ey Lût..»

«Uyuşmak kârındır..»

«Öyle olsun...»

«Bu gece epeyce konuştum.. Artık her gün konuşacağım. İyi düşün.. Eğer sen ilk hidayete erenlerden olursan, kavmin çabuk dirilir. Şu eğlenceye paydos et de isti-

rahata çekil.. Sabahleyin bambaşka bir kuvvet ve kudretle, güvenle, uyandığını göreceksin.»

«Yoksa sende mi gideceksin?..»

«Evet..»

Hükümdar Bera ses çıkarmadı.. Hazreti Lût kalktı, yürüdü. Onun gittiğini gören, ailesi Vaile hemen ağaçtan indi, koşarak ondan önce eve vardı.. Yattı.

Hazreti Lût (A.S.), evi bölgesine ulaştığı zaman, ummadığı bir manzarayla karşılaştı:

Bütün ümmeti hazırlanmıştı.

Sordu:

«Ne oldu size ey müminler?...»

«Göreceğimizi gördük.. O kadar konuştun.. Tek bir Allah'ın kulu çıkıp seni tasdik etmedi.. Burada yaşayacağımız her gün ziyandır. Evvelce de konuşmuştuk.. Ailelerimiz var.. Çoluk çocuğumuz var.. Bunlar heder olacaklar.. Biz de sapık kavm içinde dertleneceğiz.»

Ne diyebilirdi Hazreti Lût (A.S.)?...

Haklıydılar..

Öğrenmek istedi:

«Nereye gideceksiniz?...»

«Eski yurdumuza.. Hazreti ibrahim (A.S.) m nuru altına.»

«Fakat orası sizi kaldırmaz..»

«Sevgili. AHahımız sebebim halk eder..»

«Siz bilirsiniz..»

«Ey Peygamberimiz Hazreti Lût \(A.S.)!.. Allahmu-za yalvar seni de bu fesat ocağından azat etsin.. Başımızda kal.. Elbette bir yurt ediniriz.»

«Bana izin yok..»

«Allahımız seni sever.. Kırmaz..»

«Mümkün olsaydı.. Şimdi Cebrail gelirdi.. Emir getirirdi. Ben bu kavme memurum.. Daha ilk gecede mağ-

lubiyeti kabul edemem.. Bu yeryüzünden nice nice peygamberler gelip geçtiler ki, Ömürlerinin sonuna kadar vazife gördüler azimle.. Elbette ben de onlardan olacağım.. Eğer bu kavmin hidayeti mukadderse olur, kurtulur, değilse, yıllarca çağıracağım.. Ancak son hükmü Al-lahım verecek.»

«Bize kırılmadın ya ey Lût!...»

«Hayır.. Eğer, sevgili Allahım dönüşünüze razı olmasaydı vahyederdi bana..»

Hazreti Lût (A.S.) m ümmeti bir saat sonra yoldaydılar..

Hazreti Lût arkalarından bakıyordu.

Yanında ailesi Vaile vardı.

Derhal onu da uyardı:

«Ey Vaile, istersen sen de dön..»

Vaile ürperdi.. Ret etti:

«Hayır, ben burada seninle kalacağım..»

«Nasıl dilersen..»

Hazreti Lût (A.S.) ümmetinin sonunda giden birisi dertlenmişti.. Acı acı bunu döküyordu geceye,

Hazreti Lût (A.S.) dinlerken gözleri yaşarmıştı:

O bahçe aldattı teni..
Çiçeklere, renklere kandım.
Yalancvymış hepsi..
Kul yapısı.
Dikenler tenimi sıyırdı..
Kokular genzimi yaktı.

Nursuz güzellik, nimet, Şeytanın
tarlasında yetişir. Şükür ki
çıktım oradan.. Çabuk
toparlandım.. Sanki kabustan
uyandım.

Biri kaldı geride..
Kalbimi de yanında bıraktı.
Bilmem şeytanı uzaklaştır abilecek mi?.
Bahçe, tarla değişecek mi?..
Allah'ın nuruyla,
Rahmetiyle yıkanacak mı?..

Bunu nasıl istiyorum bilsen!..
Yolunu şaşırmışların
Sabahı beklediği Icadar arzuluyum.
Ey şerefini soyunup,
Kürf balçığına dalan insan!.
Sana uzanan eli tut, kurtul.

Vaile, Hazreti Lût (A.S.) ı dürttü hoyratça:

«Ne var nankörlerin arkasından ağlayacak?.. Haydi eve gidelim.;*

-'Niçin nankör olsunlar?...» -

«Değil midirler?., üstelik korktular da.. İnançlarından olmaları bahane.. Canlan tatlı geldi.» [1]

«Sen daima serde kaldın.. îblis'e kulak verdin ey Vaile.»

«Yakında haklı olduğumu anlayacaksın..»

«Neden?...»

«Çünkü, sabahleyin, Hükümdar Bera uyanınca, üm metinin gidişini öğrenecek.. Bizi de kovacak..»

«Yapamaz...»

«Neden?...»

«Bu havzadaki bütün azgın kavmlerin bir geleneği vardır. Yurtlarına girenleri, eğer onlara uymazsa, yollarından gitmezse, yabancı sayarlar.. Fakat kovmazlar..»

«Ne çıkar bundan?...»

«Asıl halkla tek bir- farkı vardır yatıancmın.. Evine misafir alamaz..» «Garip!...»

«Belki haklılar.. Çünkü o yabancı bir casus olabilir.. Evine misafir adı altında düşman saklar, gizler.. Bunlar çok olmuş ki böyle bir karar almışlar.. Gelenek yapmışlar..»

«Bütün hülyalarımı bir akşamda yıktın ey Lût.» «Esasen .sen daima havandaydın.. Keski küfrd*: kal-saydın.. Münafıklığın daha beter.» «Ayrılalım..»

«Allahımdan izin çıkmadı.. Sonra bunca yıldır aynı çatı altında yaşıyoruz.. Seni has bir mümin yapamazsam, pek üzülürüm.»

«Hani vicdan hürriyetine önem verirdin?...» «Yine veriyorum.. Yalnız senden istediğim şudur ki. Allah yolundan sapma.. Sanma ki Allah, bir peygamber ailesîsin diye sana şefaat eder.. Günâhlarını affeder.. Hayır, aksine fazlasını verir.»

«..... »

«Senin durumun beni memur edildiğim halkın karşısında da küçültür.. Vazifemi zorlaştırır..» «Aczini bana mı yüklüyorsun?...» «.Niçin aciz olayım?...» «Sözlerinden o mânayı anladım..» «Zararı yok..»

V

ÇİLENİN TÜRLÜSÜ

Hazreti Lût (A.S.), korktuğuna uğramadı.

Ertesi gün, ümmetinin geri dönüşünü öğrenen, Hükümdar Bera, onu da uzaklaştıracağına, dilediği gibi yaşamasına izin verdi.

Tek yasakladığı, misafir kabul etmesiydi.

Bunu da yine Kahyası Halmara'ya uyarak yapmıştı.

Kahya Halmara, ona şu aklı vermişti:

«Ey Hükümdarım!.. Lût ümmetinin gidişi iyi oldu.. Ben önce düşünmedim. Fakat dün gecekileri görünce uyandım.. Kavmimizle, Lût ümmeti arasında daima kavgalar olacaktı.. Belki sana bile isyan edeceklerdi.. Tahtından indirilecektin..»

«Doğru.. O halde Lût da gitsin..»

«Hayır o kalsın.. Ne de olsa, Hazreti İbrahim (A.S.)m yeğenidir.. Havza hükümdarları çekinirler.. Hazreti İbrahim (A.S.) ile sıkı dostuz sanırlar..»

Hazreti Lût (A.S.), kendisine bağışlanan serbestlikten iyi faydalandı..

Gündüzleri, evinin yakınındaki tarlasında çalışıyor, nafakasını hazırlıyor, .akşamla beraber, şehri **dolaşıyor,** inatla halkı Allah'a teslime davet **ediyordu.**

Pek horlanıyordu ama, yılmıyordu.

Vaile hayatından memnundu.

Kendi karekterinde bir cariye edinmişti. **Onun ara-**

cılığıyla hafif meşreb kadınlarla dost olmuştu.. Gününü gün ediyordu.

Aradan bir ay geçmemişti ki, Hazreti Lût (A.S.) Vaile'ye haber verdi:

«Ey Vaile, hazırlan.. Amcam Hazreti İbrahim (A.S.) in yurduna gidiyoruz..»

«Temelli mi?...»

«Hayır..»

«Sebep?...»

«Hazreti İbrahim (A.S.) m Sara zoruyla nikahladığı Hacer bir oğlan doğurmuş.. İsmi de **İsmail..** Tebrik etmeliyiz..»

Vaile'nin kıskançlık damarları gerildi.

«Cariyeler çocuk doğuruyorlar, peygamber aileleri kısır.* demekten kendisini alamadı..

«Allanın takdirini bilemeyiz. Hikmet doludur.»

«Hep öyle tesellini bulursun..»

«İstersen sen kal ey Vaile..»

«Hayır geleceğim..»

Hazreti Lût (A.S.) ile karısı Vaile gittiler.

Hazreti İbrahim (A.S.) onların gelişlerinden pek memnun kaldı.. Hazreti İbrahim (A.S.) m aileleri Sara ile Hacer, Vaile'ye bakar bakmaz, onun nur yolundan, imandan, koptuğunu iyice anladılar. Pek üzüldüler.

Vaile ise oralı değildi..

Asla nadim görünmüyordu.

Onun ihtirasları bambaşkaydı:

1. Hazreti Lût (A.S.) gibi ümmetsiz değil, ümmet-li bir peygamberin ailesi olmak.. Aracılığıyla, halka hükmetmek.

2. Oğlan evlât kazanmak.

3. Hayattan elden geldiği kadar faydalanmak.. Gününü gün etmek.

Bu yüzden Hacer'i pek kıskanmıştı.

Esasen aylar öncesi ocun hamile kaldığını öğrenince, çeşitli yemeklere ilâç katarak, çocuğunu düşürmeye kalkışmıştı.

Şimdi de bazı kötülükler peşindeydi.

Biriikte getirdiği canvesi Behma, Lam kendi karek-terindeycü.. Daha Hazretı ibrahim (A.S.) m sınırına girer girmez, hiç hisettirmeden, ortalığa dedi kodu yaymışlardı:

«Sara, Hacer'i kıskanacak., ismail'e her kötülüğü yapacak.»

Vaile ile, cariye Behma, yine gizlice, ismail'i zehirlemeye kalkıştılar., ismail kurtuldu.. Halk bunu Sara'dan bildi.

Hazreti ibrahim (A.S.) a çıkıp, bir çaresine bakmasını istediler.. Hazreti ibrahim (A.S.) Saraya toz kondurmadı.

Günler böylece geçti.

Çok kere Hazreti ibrahim (A.S.) ile Hazreti Lût (A.S.) baş başa kalıyorlardı.

Hazreti Lût (A.S.). amcası peygambere içini döküyordu :

«Ey amcam, ümmetimin tekrar sana dönüşüne ne dersin?..»

«iyi oldu..»

«O Sedum küfrü içinde pek yalnız kaldım.»

«Benim çektiklerimi unuttun mu ey Lût?.. Küçük bir çocukken yalnız sen iman etmiştin.. Yıllarca bekledim. Daha sen gideli kaç ay oldu ki!.. Eğer sana zafer mukad-derse, ansızın olur.. Sabredip bekleyeceksin.. Senin vazifen, sadece tebliğdir.. Gerisini insanlar düşünsün..»

«Cebrail de bu türlü teselli ediyor.»

«Ailen Vaile'yi bu sefer büsbütün beğenmedim..»

«Öyle.. Tam arzuladığı hayata kavuştu.. Sevgili Al-lahımızm ona beter bir ceza hazırladığını düşündükçe üzülüyorum.»

Hazreti Lût (A.S.) ile karısı Vaile, yurtlarına tekrar döndüler..

Fakat sık sık Hazreti ibrahim (A.S.) ı ziyaret ediyorlardı.

Hacer'in doğurduğu ismail, üç ayını doldurmuştu. Vaile'in bütün kini bu çocuk üzerindeydi.

Cariyesi Behma ile tuzaklar hazırlıyordular..

Hepsi de akamete uğruyordu.

Vaile'in derdi, ismail'i öldürmek ve Sara'nm üzerine atmaktı.

Nitekim, yurtlarına dönecekleri gece, bu maksatla Sara'nm ayrı çadırda uyumasından faydalanan Vaile Hacer'in çadırına girmiş, fakat ismail'e bir şey yapamayın-ca, Hacer'in ayıp yerinin kenarını kesip, bıçağı Sara'nm yatağı altına saklamıştı.

Bu yetmişti.

Ümmet ayaklanmış, Hazreti ibrahim (A.S.) ı sıkıştırmışlardı. Bir çare düşünmesini istemişlerdi.

Şüpheleri Sara üzerindeydi.

Fakat Hazreti ibrahim (A.S.) bu işleri kimin yaptığını biliyordu.. Hattâ Hazreti Lût (A.S.) şimdilik Hacer ile ismail'i kendisine vermesini teklif ettiği halde, kabule yanaşmamıştı.

Bir kaç hafta daha geçti..

Bunu aylar kovaladılar.

Hazreti Lût (A.S.), Hazreti İbrahim (A.S.) dan iyi haberler alıyordu.

Meselâ son aldığı haber şöyleydi:

«Ey yeğenim!.. Ismaü'i deden Âzer'e vermek istedim. Tanımadı bile.. Fakat, Hacer'in kardeşi geldi.. Hicaz top-

raklarında Curhum kabilesinde oturuyormuş.. Hacer ve İsmail'i onunla gönderdim.»

Sonra bu haberler birbirlerini kovaladılar: «Ey peygamber yeğenim!.. Sara'nın suçsuzluğu anlaşıldı.. Ailen Vailenin yanından kaçan cariyesi Behma yapılanları itiraf etti.»

«Hicaz'a gittim.. Hazreti Allah (C.C.) bana Kabe'nin yerini Cebrail vasıtasıyla gösterdi.. Vakti gelince inşa edeceğim.. Artık mü'minler KÂBEYE DOĞRU akın edecekler.. Hiç değilse yüreklerinde yaşatıp nurlanacak-lar.. Bu arada Hacer'den ayrı düşmüştüm.. Oğlum ismail Kabe yakınlarında, topuğurlu yere vura vura (Zemzem) suyunu fışkırttı.. Halk ne Haceri ne de İsmail'i bıraktılar.. Hacer'in ağabeyisi Halas öldüğünden, kendileri ona sahip çıktılar. Ben de onları. Allah evi yanında bıraktım.. Zemzem bulunduktan sonra, orası çabuk şenlenir.. Emir verilince Kabe'yi inşa edeceğim.-.»

Bunlar pek güzel haberlerdi.

Fakat Hazreti Lût (A.S.) hiçbir şey yapamamıştı.
Sedum azgınlarından tek bir kişi bile ihtida etmemişti.

Böylece aradan yedi yıl geçti.

Hazreti Lût kırk sekiz yaşma basmıştı.

Hazreti İbrahim doksanın üzerindeydi.

Yine bir gün, Hazreti Lût (A.S.) şu müjdeyi gönderdi :

«Hatırlarsın ey Lût!.. Oğlum olması için Allahımıza pek yalvarmıştım.. Çünkü ümmetim peygamberliğimden şüphelenmeye başlamıştı.. Oğlum olursa bu şüphe dağılacaktı.. Uğruna, doğacak çocuğumu Allahımıza^adamış-tım.. Geçenlerde unuttuğum adağım rüyamda bana hatırlatıldı.. Hemen Mekke'ye koştum.. İsmail'i alıp dağa gö-

türdüm. O m- kadar, hayrlı, zorluklan kolaylaştıran bir çocukmuş!.. Korkmadı, kurban edilirken bana yardımcı oldu.. Fakat Hazreti Allah (C.C), bu nefret verici işten beni kurtardı.. İsmail'in hayatını bağışladı.. Kurbanlık bir koç gönderdi.. Meğer beni imtihan ediyormuş.. Ahde vefamın mükafatını gördüm..»

Aradan bir üç sene daha geçti.

Hazreti Lût (A.S.) m havzadaki Sedum Şehrinde hiç bir başarısı olmadı.

**

O yıl Hicretten önce (2076 M.Ö. 1464) dü. .

Hazreti Lût **elli** bir yaşındaydı.

On bir yıldan beri Havza'da vazife görüyordu.

Tarlasından .mahsulünü kaldırınca, Ailesi Vaile'yi karşısına aldı.. Anlattı:

«Ey Vaile.. Ben Sedum kapısına yerleştim ama, yalnız bu şehrin azgınlarına gönderilmedim.. Havza'da daha beş hükümdarlık vardır.. Her türlü ihtiyacın tamam.. Ben onları dolaşmaya gidiyorum.»

«Aynı sonucu alacağına şüphem yoktur..»

«Sen bilemezsin...»

Hazreti Lût (A.S.) sabahı beklemedi.

Yola düştü.

İki yıl Gamura'da eyleşti,

Üç yıl Adamah'da kaldı.

Birer yıl Şebo'im *ve* Şo'ar'da çalıştı.

iki yıl Şa'or'u dolaştı

Böylece dokuz yıl daha geçti..

Peygamberliğinin **yirmi yılı** bitti.

Altmış yaşındaydı Hazreti **Lût (A.S.).**

Bütün bu seyahatlannda, gidiyor, fakat tekrar Se-

dum'a dönerek ekin mevsimini ailesi Vaile yanında geçiriyordu.

Son kaldığı Şa'or ülkesi küfrdeydi ama, böylesine, diğerleri gibi, cinsi sapık değildiler.. Munis insanlardı. Hazreti Lût, hiç değilse onları îmana sokacağı ümidin-deydi.

Bir akşam, yine evine dönüyordu.

Gezdiği yerlerde pek hırpalanmıştı.. Hakaret görmüş, taş atılarak kovulmuştu bile.

Üzülmüştü.

Akşam da üzüntüsünü artırıyordu.

Ailesi Vaile yine tarla kenarındaki ağaç altındaydı.

Şarkı söylüyordu.

Hazreti Lût (A.S.) onun ağzından fena ilhamlar işiteceğini sanırken aksi oldu.

Vaile şu şarkıyı tutturmuştu:

Artık komşu çocuklarına bakıp iç
gçcirmiycceğim.. Okşaytp
sevmeyeceğim. Atlatan
kıskanmayacağım. Neden mi?. Çünkü
nihayet İçimde yeni bir hayatın
Başladığım farkcttim.

Doğuracağım çocuğun Oğlan olacağını
da biliyorum. Hiç kimseye benzemeyecek..
Hükümdarları dize getirecek. Kocamın
elden Icaçırdtğı Ümmetimi toplayıp,
Başlarına geçecek. Ben de bir melike
hayatı süreceğim.

Şarkının başı hakikaten müjdeydi ama, sonu Haz-M'Iî Lût (A.S.) ı incitti.

Tarlaya gelip karısı Vaile ile buluşunca, gezdiği yerinden topladığı hediyelerini heybesinden çıkardı.. Uzattı.

Hazreti Lût (A.S.), ailesinin bütün çirkin hayatı na rağmen, kendisi iyilerin iyisiydi.. Her kötülüğü, sab rın, güzel amelin, yeneceğini bilirdi.

Sordu:

«Beğendin mi hediyelerimi ey Vaile?...»

Vaile dudak büktü.

Hazreti LÛ< (A.S.) başını önüne indirdi.

\'-.n\v anlattı:

Hediye bunlar mıdır?.. Yakında asıl hediyeyi ben sana vereceğim.. Gözlerin sevinçten yuvalarından fırlayacaklar.*

«Haberliyim ey Vaile..»

«Vahy mi aldın?...»

«Hayır.. Şarkını dinledim.. Hediyene sebep ben değil miyim?..»

«Orası öyle..»

«O halde?..»

«Fazlasını düşünemedim.. İlhamlandım işte. Niçin kılı kırk yarıyorsun?...»

«İlhamlarının sonunu beğenmedim ey Vaile.» «Elbette beğenmezsin.. Buraya göçtüğümüz günkü inallar, adamlar senin miydi, yoksa benim mihrim miydi?..»

«Senindi.. Yine de senin.. Amcam Hazreti İbrahim (A.S.) hesaplarını ayrı tutuyor.»

«Neye yarar ben faydalanamadıktan sonra!..»

« Sabret...>

«Evet, sabredeceğim.. Çünkü doğuracağım oğlan, se-

nin bana yaşatmadığın hayatı yaşatacak.. Öyle bir Melike olacağım ki, Sara gölgede kalacak..»

«Hep o Sara..»

«Çok kızıyorum ona..» «Aksine sevmelisin.. O, yer ve göklerin en muhterem kadınıdır..»

«Artık durum değişti.. Bak, hamile kaldım.. Sara ise, bir kocakarıdır ve hâlâ kısırdır..»

⁂

O yılın ilk baharında, Vaile hakikaten bir çocuk doğurdu ama, bu oğlan değildi.

Kızdı.

Hazreti Lût (A.S.) adını **Bîs (Zugal)** koydu.

Vaile üzülmüştü.

Lâkin şöyle düşünerek üzüntüsünü dağıttı:

«Niçin erkekler daima hükümdar oluyor?.. Ben kızım Rîs'i hükümdar yetiştireceğim.. Hele yaşlansın, Hazreti İbrahim (A.S.) dan adamlarımı ve mallarımı alıp, ayrı bir şehir kuracağım..»

İkinci yıl, Vaile tekrar hamile kaldı.

Bu seferki çocuğunun oğlan olmasında pek ümitliydi.

Bu ümidi de yıkıldı.

İkinci bir kız doğurdu.

Adı Kaviye (Ravaya veya Al-Kisai) kondu.

Hazreti Lût (A.S.) m karısı Vaile ikinci çocuğunun da kız olmasma aldırış etmedi.

Hemen Hazreti İbrahim (A.S.) m ümmetine haber uçurdu:

«İkinci çocuğum da doğdu.. Halbuki Melike gibi başınıza tac yaptığınız Sara henüz kısırdır..»

Vaile, Hazreti Lût (A.S.), seyahate çıktıkça, kendi

cinsleri arasında sapık bir hayat süren dostları kadınlarla, sefahat meclislerine katılıyordu. O da azgın bir sapık olmuştu.

Sanıyordu ki Hazreti Lût habersizdir.

O kadar düşmüştü ki, erkeğin anlık ilgisini çekmek için, rasladığı genç oğlanların yerini haber veriyordu..

Fakat beklediği o iligiyi de göremiyordu.

Bir gün, kızlarını yeni cariyesine bırakmış, Sedum'a inmişti yine.

Fakat dönmesi bir oldu.

Hazreti Lût tarlada çalışıyordu.

Nefes nefese ona koştu.. Haber verdi:

«Ey Lût!.. Şehirde savaş hazırlığı var.»

«Kendileri bilir.. Biz nihayet yabancıyız.»

«Fakat düşmanlar şehre girerlerse, yabancı dinlerler mi?»

«Bekleyelim görürüz..»

Vaile çıldırmıştı sanki.. Hazreti Lût (A.S.) m entarisinin yakasına yapıştı.. Haykırdı:

«Ben yaşamak istiyorum..»

«Allahm izin gününe kadar.. Bunu hiçbir kimse ne artırabilir, ne eksiltir..»

Cariye'nin kocası da gelmişti o anda.

Duyduklarını anlattı Hazreti Lût'a:

«Ey sahibim 1„ Dış düşmanlarımız birleşmişler, havza hükümdarlarına savaş açmışlar.. Hattâ sınırı geçmişler.»

«Kim bunlar?...»

«Dört hükümdar.. **Elanı Kiralı Kedorlaomer, Goyim kiralı Tidal.. Şinar kiralı Amarfel ile Ellasar kiralı Ar**-yoka.»

«Havza hükümdarları ne yapmışlar?..

«Bu dört hükümdara karşı havzanın beş hükümdarı birleşmişler.. Bera, Birsa, Şinab, Şember ve Bela..» «Şa'or hükümdarı ittifaka dahil olmamış mı?..» «O ve halkı barış taraflısıdır.. Karışmamış.» «O halde biz de Şa'or yurduna göçelim.. Orasının ' halkı esasen, diğerleri kadar sapık değildir.» Vaile razı olmadı.

Çünkü sapıklığı Sedum kadar olmayan bir ülkede yaşamak istemiyordu.

Bahaneyi buldu:

«Burada evimiz ve tarlamız var.»

«Hani yaşamak istiyordun?...»

«Sedum en büyük şehir ve hükümdarlıktır.. Diğerleri düşüp düşmanların eline geçse bile, Sedum dayanır.. Kurtulur.»

«Sen bilirsin,. Bana göre her taraf birdir.

Haberin doğruluğu gecikmedi.

Hakikaten sınır dışındaki dört hükümdar birleşmiş, Sedum havzasına ansızın her taraftan baskın vermişlerdi.

Havza hükümdarları ne yapacaklarını bilen edik••

Senelerden beri birbirlerinin kuyusunu kazmaktan, dış düşmanları unutmuşlardı.

Ordularını dağlara çektiler.

Şehirlerini boşalttılar.

Sedum, Gamura, Adamah, Şabo'im şehirlerinde sadece kadınlar, çocuklar, mallar kalmıştı.

Dağlarda haftalarca karılı çarpışmalar oldu.

Sık sık Hazreti Lût (A.S.) uyarılıyordu:

«Savaşı kaybedeceğe benziyoruz.. Yağma başlayınca sen, ailen ve kızların, cariyen ile kölen, esir olacaksınız.. Bir tedbir düşün ey Lût!...»

Lût (A.S.) aldırış etmiyor, «Bunlar, azgınlara ilâhi bir cezadır..» diyerek tarlasını sürmeye devam ediyordu.

Fakat Vaile. tedbirini almıştı.

Eğer, hakikaten Sedum şehri düşerse, tarla gerisinan mağaraya sı- Işınd a [

"De ki: "Ey Cahiller! Bana Allah'tan başkasına kulluk etmemi mi, emredersiniz?" Zümer 164

e memur edildiği sanlar çöplüklere ra dikenler, şımırdı.

llah'ına yalvar.. etsin.» , acı acı düşünü-

len üstün sandığı

ık etse ne kaybe-

Hicrî Yıl: 1412
Şaban: 24

Rumî ay ve gün:
Şubat: 15

ŞUBAT

1992
OİYANET TAKVİMİ

•Kasım: 113

28

• Geçen Gün : 59__
• Kalan Gün : 307
• Gündüz : 11 s. 14 dk.
• Gece : , 12s.46dk.

CUMA 2 d. 34 sn.

Gün Uz.:

ŞEHİRLER

Adana
Adıyaman
Aksaray
Gaziantep
•Antakya İçel
i Karaman
Konyfi
K.Maıaş
Nevşehir'
Niğde Yozgat

ims. Güneş Öğte İkindi Akşam Yatsı Kıble S.

i) denirdi.

4 46	6 05	**1158**	**15 07**	**17 38**	**18 52**	**1107**
4 34	5 54	1147	14 54	**17 26**	**18 41**	**11 25**
4 50	611	12 04	**1510**	**17 42**	**18 58**	**1103**
4 38	5 57	1150	14 58	**17 30**	**18 44**	**11 19**
4 42	6 01	1155	15 04	**17 35**	**18 49**	**1110**
4 49	6 08	12 01	1510	**17 41**	**18 55**	**11 02**
4 54	613	12 07	**1515**	**17 46**	**19 01**	**10 55**
4 57	6		1517	**17 48**	**19 04**	**10 53**
439	**5 59**	**1152**	15 00	**17 31**	**18 46**	**1117**
4 48	**6 09**	**12 01**	15 07	**17 39**	**18 55**	1107
4 4Ş	**6 08**	**12 01**	15 08	**17 40**	**18 55**	**1105**
4 47'	610	**1201**	15 05	**17 38**	**18 55**	1109

ilhassa Havza'nın a'yı hedef almış-

..... *

Karşılanna da Havza askerleri dizildi.

i jirlere yakın sıra-

îadılar.

i l e r l i y o r l a r d ı .

u l a ş a c a k l a r d ı .

«Bu dört hükümdara karşı havzanın beş hükümdarı birleşmişler.. Bera, Birsa, Şinab, Şember ve Bela..»

«Şa'or hükümdarı ittifaka dahil olmamış nu?..»

«O ve halkı barış taraflısıdır.. Karışmamış.»

«O halde biz de Şa'or yurduna göçelim.. Orasının halkı esasen, diğerleri kadar sapık değildir.»

Vaile razı olmadı.

Çünkü sapıklığı Sedum kadar olmayan bir ülkede yaşamak istemiyordu.

Bahaneyi buldu:

«Burada evimiz ve tarlamız var.»

«Hani yaşamak istiyordun?...»

«Sedum en büyük şehir ve hükümdarlıktır.. Diğerleri düşüp düşmanların eline geçse bile, Sedum dayanır,. Kurtulur.»

«Sen bilirsin.. Bana göre her taraf birdir.

Haberin doğruluğu gecikmedi.

Hakikaten sınır dışındaki dört hükümdar birleşmiş, Sedum havzasına ansızın her taraftan baskın yermişlerdi.

Havza hükümdarları ne yapacaklarını bilen edik-•

Senelerden beri birbirlerinin kuyusunu kazmaktan, dış düşmanları unutmuşlardı.

Ordularını dağlara çektiler.

Şehirlerini boşalttılar.

Sedum, Gamura, Adamah, Şabo'im şehirlerinde sadece kadınlar, çocuklar, mallar kalmıştı.

Dağlarda haftalarca kanlı çarpışmalar oldu.

Sık sık Hazreti Lût (A.S.) uyarüıyordu:

«Savaşı kaybedeceğe benziyoruz.. Yağma başlayınca sen, ailen ve kızların, cariyen ile kölen, esir olacaksınız.. Bir tedbir düşün ey Lût!...»

Lût (A.S.) aldırış etmiyor, «Bunlar, azgınlara ilâhi bir cezadır..» diyerek tarlasını sürmeye devam ediyordu.

Fakat Vaile, tedbirini almıştı.

Eğer, hakikaten Sedum şehri düşerse, tarla gerisindeki tepede, sık çalılar arasında bulunan mağaraya sığınacaktı.

Her gün şehre iniyordu.

îndikce de şaşırıyordu.

Değil, Hazreti Lût (A.S.) m tebliğe memur edildiği islâmiyete uymak, putlarını bile bir zamanlar çöplüklere atanlar, yalnız aşk tanrılarını meydanlara dikenler, şimdi savaş tanrılarını hazırlayıp süslüyorlardı.

Onlardan medet umuyorlardı.

Hattâ kumandanlardan Hazreti Lût (A.S.) a koşanlar da vardı.. Yalvarıyorlardı:

«Ey Yabancı!.. Sen de inandığın Allah'ına yalvar.. Düşmanlarımızı tepelemekte bize yardım etsin.»

Hazreti Lût (A.S.) cevap vermiyor, acı acı düşünüyordu.

Neden insan böyleydi?..

Ancak musibet karşısında kendisinden üstün sandığı bazı kuvvetlere sığmıyordu?..

Bunların en ulusu, biri yok muydu?..

Musibette de, saadette de, ona kulluk etse ne kaybederdi?.. Aksine pek kazanırdı.

Dış düşmanlar, 'artık Havza içinde ilerliyorlardı.

Lir kaç gün sonra Erden ırmağı'na ulaşacaklardı.

Bu ırmağın vadisine (Siddim vadisi) denirdi.

Her tarafı zift kuyularıyla doluydu..

Şam-Hieaz yolu, içinden geçerdi.

Dört birleşen hükümdar orduları, bilhassa Havza'nın en büyük iki şehrini, Sedum ile Gamura'yı hedef almışlardı.

Ordularını Siddim vadisinde bu şehirlere yakın sıraladılar.. Karşılarına da Havza askerleri dizildi.

Sedum Hükümdarı Bera pek ümitsizdi.

Kahyası Halmara yanındaydı ama, artık ona akıl veremiyor, kurtuluş çaresi göstermiyordu.

Esasen, günlerinin yirmi dört saatini sefahatte geçiren, Havza erkekleri, savaşacak, kılıç, kalkan, mızrak, gürz, ok kullanacak, güçte değildiler..

Hepsinin aklında kaçmak vardı.

Çalgıcılar, şairler oyuncular, dut yemiş bülbül, ayakları kırılmış çekirgeler, gibiydiler.

Halbuki sefahat meclislerinde nasıl coşarlardı!..

Her iki ordunun savaş tanrıları putlar, yüzleri aşkındı.. Ön sıraya getirilmiş bırakılmışlardı.

Kâhinlerdi ancak ilhamlananlar.

Arada sesleri duyuluyordu:

Çakallar bağ çitlerini
Atlama sevdasındalar..
Salkımların rengi,
Ağırlığı,
Ağızlarım sulandırdı.
Uluyorlar, aya bakan
Kudurmuş kurtlar gibi.

Görmüyorlar mı ki, Savaş tanrıları
önlerindedirf. Sıçradıkları anda
Kapaklanacaklar dikenler üzerine.
Onlar, tanrılarımıza korkuluk Gözüyle
baktıkça, cezalanacaklar.

Kadınlar da kendilerine ihanet etmiş erkeklerine cesaret verip, savaş bahanesiyle onlan tekrar kazanmak istiyorlardı.

O türlü şarkıları söyleyip oynuyorlardı:

Ey Siddim yiğitleri!.. Karşınızda
sıralanan sırtlanlar Leşe
düşkündürler.

İkisi öldürseniz, Sizi
umdur, Onlara
koşarlar..

Gökler delinmedi,
Kasırgalar saldırmadı,
Yer oynamadı.

Nihayet üç beş haydut
Zafer, talan, sevdasına düşmüş.
Delirmiş ihtirasında.

isterseniz biz önce
Çikvp dövüşelim,
ilikleriniz dolsun.

Bu arada Kahya Halmara, Hükümdar Bera'ya eğildi. «Aklıma bir oyun geldi..» dedi.

Sedum hükümdarı Bera ümitlendi:

«Nedir?...»

«Lût'u alıp buraya getirelim..»

«Ne işe yarayacak?...»

«Düşmanlarımız kırallara onu takdim edelim.. Haz-reti İbrahim'in yeğeni olduğunu söyleyelim. Onlar, Haz-reti İbrahim (Â.S.) dan çekinirler..»

«Lût inatçıdır..»

«Onu konuşturmayız.»

«Peki ey Halmara..»

⁂

Kahya Haimara, hemen Hazreti Lût (A.S.) iri yanına koştu. Etekledi âdeta.

Hazreti Lût (A.S.), bunda bir sebep olduğunu anladı. Sabırla bekledi.

Kahya Haimara önce özür diledi: «Ey Lût!.. Yıllardan beri seni aramadık, hattâ incittik ama, ne yapalım ki. senin de inatla savunduğun bir ihtirasın vardı.. Hem de yabancıydın..»

«Ben unuttum her şeyi.. Esasen kin tutsam, peygamber yapılmazdım.. Hayrınıza çalıştım.. Olmadı, şer silâhlarım göğsüme çevirdiniz.. Yine de bir gün gelip kurtulacağınıza inanmaktayım.» «Eğer sağ kalırsak..» «Niçin.?...»

«Duymadın mı?.. Siddim vadisi boyunca iki ordu karşı karşıya bekleşiyor.. Yurdumuz işgal edildi.. Eski düşmanlarımız dört hükümdar birleştiler.. Korkunç bir savaş olacak.»

«Allah'ın takdiridir..»

«Hükümdarımız Bera sana selâm söyledi.. Biz bütün savaş tanrılarını cepheye sürdük.. Sen de gel.. O görünmez Allah'ından bize yardım dile.» «Bir şartla..» «Nedir?..»

«O savaş tanrısı putlarınızı parçalayacak ve ancak benim Allah'ıma teslim olacaksınız.. O zaman yapacağınız harp Cihad olur.. Kazanırsınız..»

«Buna ben karar veremem. Hükümdarla konuşmam lâzımdır.*

Hazreti Lût (A.S.), kabul etti.

Siddim vadisine gittiler.

Orada Hazreti Lût (A.S.), Hükümdar Bera'ya aynı

teklifi yaptı.. Hükümdar Bera Hazreti Lût (A.S.) ı atlattı :

«Bunu sonra düşünürüz.. Hele gel, seni Gamma, Adamah, Şebo'irn, Şo'ar hükümdarlarıyla tanıştırayım..» «Ben onların hepsini biliyorum.. Tanıyorum.. Yıllarca içlerinde dolaşıp Allah'ıma davet ettim.»

«.Olsun.. Savaşlar Sedüm yakınlarında olacağı için misafirdirler.. Ağırlamak gerek.»

Hazreti Lût (A.S.), Sedüm Hükümdarı Bera ile, bir tepeye çıktı. Havza hükümdarları oradaydı. Kendilerine hatırlattı:

«Ey hükümdar kılığı altında, halkı ezenler'... Ey azgınlıkta birbirleriyle yarışanlar!.. Toprağa iyice bakınız.. Altına girenlerin hangi birisinden eser kaldı?.. İnsan çift hüviyetle yaratılmıştır.. Birisi bedenidir.. Topraktan geldi, toprağa gidecek.. Diğeri ilâhî ruhudur.. O bakidir.. Belki az sonra, belki yarın, bu ordular kapışacaklar. Ni-çindir bu?.. Hep dünya nimetlerini bölüşememek davası.. Sis buna bir de oğlanları ilâve ettiniz.. Gelin küfr ve azgınlıktan vaz geçin. Göreceksiniz ki, teslim olacağınız Allah, size zaferler ihsan edecektir.»

Hükümdarlar, Hazreti Lût'un sözlerine önem vermediler.

Sedum hükümdarıyla, Gamura hükümdarı, Hazreti Lût (A.S.) ı ileriye çıkardılar ve bekleşen düşman hükümdarlarına onu tanıttılar:

«Bu adam kimdir biliyor musunuz?.. Sizi daima mağlup eden Hükümdar İbrahim (A.S.) m yeğeni Lût'-tur.»

Hazreti Lût (A.S.), bu sözleri derhal, düzeltti: «Hayır, Hükümdar İbrahim değil, Aîlahın kulu ve peygamberi Hazreti İbrahim (A.S.) m yeğeniyim ben..» Sedum ve Gamura kıralları kızacaklarına sevindiler:

«Gördünüz, kendisi de itiraf etti. Hazreti İbrahim (A.S.), yeğeni Lût'u yardıma gönderdi.. Kendisi de gelmek , üzeredir.. Eğer çekilip gitmezseniz, helâl: edileceksiniz.»

Erden Havzasını istila eden hükümdarlar, bu sözler-deki yalanı anladılar.

Çünkü, yıllardan beri Hazreti İbrahim (A.S.) in ye: geni Hazreti (Lût)'un Havza'da yaşadığını, hattâ ümmetinin çekilip gittiğini biliyorlardı.

Aralarında anlaştılar: ,

«Savaşa başlayalım.. Demek karşımızdakiler korkuyorlar.»

«Evet..»

«Fakat bilhassa Lût'u diri yakalamaya çalışalım.. O, elimizdeyken, Hazreti İbrahim (A.S.) asla bize sataşa-maz.. Çok tavizler verir.. Çünkü yeğenini nasıl sevdiği dillere destandır.»

«Doğru..»

Ertesi sabah savaşlar başladı.

Hazreti Lût (A.S.) m karısı Vaile, kocasının savaş meydanına gitmesini istemiyordu.

Fakat Hazreti Lût (A.S.) gitti.

Hiçbir tarafı tutmadı.

Ayrı bir tepede, ağaç altmda hep ibadet etti. Hazreti Allah (C.C.) dan, her iki tarafın akıllarını başlarına toplamasını, canavarlar gibi, kan dökmekten el çekmelerini diledi durdu.

Fakat savaşlar yatışacağına gittikçe hızlanıyordu.. Herkesi kan tutmuştu, **kurtlar gibi.** Savaşların haftasında, durum belli olmuştu. Sedum Havzası kavmi **kaybedeceklerdi.**

Hazreti Lût (A.S.) en üzülendi.

Çünkü, Havza halkından tek bir kişiyi imana getiremeden, peygamberlikle gönderildiği kavm helak olacaktı.

Kimbilir, belki Hazreti Allah (C.C.) bu azgınların azgmı kavme, o türlü cezayı uygun görmüştü.

Ve Hazreti Lût (A.S.) m görevi bitecekti böylece.

Hazreti Lût (A.S.), amcası peygamber Hazreti ibrahim (A.S.) ile pek çok cihatlarda bulunmuştu. Bilirdi zalim küfr ehlinin yaptıklarını.

Mağlupların şehirlerini yağma ederler, erkeklerini köle, kadın ve çocuklarını esir alırlardı. Bazan şehirlerini de başlarına yıkarlardı.

Üç gün daha geçti.

Her sabah Hazreti Lût (A.S.) m karısı Vaile, cariyesi Behma'nın kocası köleyi savaş meydanına gönderir, uzaktan durumu izletir ve haber alırdı.

Bir akşam köle erken döndü.

Pek üzgündü:

«Düşman kazandı.. Sedum ve Gamura şehirlerine girdi. Pek çok askeri kılıçtan geçirdi.» dedi.

Vaile de heyecanlanmıştı:

«Başka?.. Başka..» diye sordu.

Köle anlatmakta devam etti:

«Sedum ve Gamura kıralları kaçtılar.. Dağlara sığındılar. Arkalarından atılan oklarla yaralanıp düştüklerini gördüm.V Şehirler talan edildi.. Ne varsa alınıp gidildi.. Şimdi Sedüm ve Gamura şehirlerinde köpekler uluyor, yarasalar uçuşuyor.»

«O kadar mı?...»

«Daha ne olsun?.. Belki askerler her tarafı tarayacaklar.. Biz mağaramıza çekilelim..»

«Hele Lût gelsin de..» ■ Köle ağlamaklı gibi açıkladı:

«Artık Lût'u bekleme ey sahibem!..»

«Niçin?...»

«İbadet ederken, arkasından yaklaşanlar oldu.. Üzerine ağ atıp yakaladılar.. Sırtlayıp götürdüler.»

«Sen de seyrine baktm değil mi?...»

«Elimden ne gelirdi?...»

Vaile birdenbire korktu.

Esasen durumu dinleyen kızları Rîs ile Raviye ağlıyorlardı.

Vaile onlara cesaret verdi:

«Canınızı kurtardığınıza sevinin.. Baba mı yok?.. Elbet bir erkekle yine evleniiim ve babaya kavuşursunuz.»

Kızlar pek küçüktüler.

Annelerinin ne demek istediğini bile anlamadılar, taşlaşmış kalbinden habersizdiler..

Avunup sustular.

Vaile eariyesiyle kocasına emir verdi.

Karanlık basmadan, evden çıktılar.. Önceden hazırladıkları mağaraya göçtüler..

Ağzı, çalı çırpı ile iyice kapattılar.

Birkaç gün, mağara önünde askerler gezinip durdu.

Belliydi, her kaya dibini, her oyuğu, arama emri almışlardı..

Nihayet arkası kesildi bu aramaların.

Vaile, köleyi ilk önce şehre yolladı.. Durumu öğrenmek istiyordu.

Köle gitti. Gizlice sokuldu Sedum şehrine.

Ipıssızdı.

Bırakılan nöbetçilerden başka kimse yoktu.

Bu nöbetçilerden birisi, köleyi gördü.. İzini takıp etti. Mağarayı öğrendi.

Arkadaşlarına haber verdi.

Ertesi sabah, on kadar asker mağaraya doğJ-u yola çıktılar. Mağarada çok insan var ümidindeydiler.

Köle, erkenden mağara çevresinde odun topluyordu.

Askerlerin geldiğini gördü.. Haber vermeye fırsat bulamadı.. Ancak saklanıp canını kurtardı.

Askerler, mağaraya girdiler.. Hazreti Lût (A.S.) in karısı ile iki kızını çıkardılar..

Çok hakaret ediyorlardı.

Vaile nihayet hüviyetini açığa vurdu:

«Ben Hazreti Lût'un ailesiyim.. Bunlar da kızlarıdır. Bilirsiniz ki Hazreti Lût (A.S.). Hazreti İbrahim (A.S.) m yeğenidir. Elbet yaptıklarınızı öğrenecek.. Canlarınızla ödeyeceksiniz.»

Askerler uyandılar.

Artık Vaile ile kızlarına kötülük etmediler ama. bırakmadılar.. Belki kumandanları onlara armağan bile verecekti.. Ümitlendiler.

VI

ALLAH'TAN ÜMİT KESİLMEZ

Köle saklandığı yerde, son konuşmalarını işitmişti.

Derhal aklını basma topladı.

Niçin artık buralarda duruyordu?..

Batıya doğru yola çıktı.

Hedefi Hazreti İbrahim (A.S.) m yurduydu. Yani Beytel ile Ay arasındaki ülke.

Esasen bir günlük yoldu.

Hızlı yürüdü..

Yolu kısalttı.

Ertesi gün öğleye yakın Hazreti ibrahim (A.S.) m karşısındaydı.

Âdet olduğu üzere önce, şiirle durumu açtı:

Topraktaki
En yeşil ağacın
Beş dalına,
Dört yılan sartltp çıktılar.

Yuvaları bozdular.. Yumurtaları
kırdılar.. Yavru, ana, baba,
demediler, Yuttular ne varsa.
Yemleri yüklendüer.

l^azreti ibrahim (A.S.) esasen savaşlardan haberliydi. ':,'•'

Erden Havzası halkının yenildiğini anladı.

Yeğeni Lût (A.S.) ı ve kızlarını, karısını, merak ediyordu.

Sordu: ,

«Sen kimsin?...»

«Ben Lût'un kölesiyim.. Ailem de karısının cariyesi-dir.. Gelenler onları da, karım Bahma'yı da alıp gittiler..»

«Demek sağlar?...»

«Evet..»

«iyi...»

«Kurtar onları!..»

«Çalışacağım.. Allah'dan ümit kesilmez. Haydi git istirahat et.»

Hazreti ibrahim (A.S.), daha o anda, yaşı doksan beşi aştığı halde, silâhlandı.

Ümmeti içinden en çeviklerden üçyüzden fazla süvari seçti, hareket etti.

Hazreti ibrahim (A.S.)in, Hükümdar Eşkolun ile Aner'in kardeşi Amarî ile anlaşması vardı.. Tecavüzlerde birbirlerine yardım edeceklerdi.. Hazreti ibrahim (A.S.) önce Marmeren meşeliğine .gidip onları buldu.

Birlikte kuzeye çıktılar.

Sedum Havzasına saldıran ve talan eden hükümdarları aradılar.. Bulmakta gecikmediler.

Henüz hepsi bir arada ve zafer eğlenceleri içindeydiler. Hazreti ibrahim (A.S.) onları basıp pusuya düşürdü.

Ölenler öldü.. Kurtulanlar kaçtı.

Hazreti ibrahim (A.S.) kaçanları **Dana** kadar kovaladı. Bir kısmı geceleyin kurtulacaklarını sanıyorlardı.

Hazreti ibrahim (A.S.), harekete gece de devam etti.

Şam şehrinin soluna düşen **Hobaha'ya** vardığı zaman, düşmanlardan sağ kimse kalmamıştı.

Hazreti ibrahim (A.S.) Havza halkını ve kırallarını. yurtlarına geri gönderdi.. Yağma edilen mallarını toplatıp teslim etti.

Hazreti Lût (A.S.), karısı V'aile de kurtulmuşlardı.

Birlikte geri dönüldü.

Kurtulan hükümdarlar, önceden yurtlarına dönmüşlerdi.

Hazreti İbrahim (A.S.) in Hazreti Lût (A.S.) ile gelmekte olduğunu öğrenen Sedum hükümdarı Bera, Hazreti İbrahim (A.S.t ı Sedum vadilerinden Save'de karşıladı.

Yanında Salem kiralı **Melkîsedek** de vardı.

Nasıl ağırlayacağını, teşekkür edeceğini bilemiyordu.

Onlarca en büyük misafire ekmek ile şarap çıkarılırdı.

Hazreti îbrahim (A.S.) ekmeği yedi ama. şaraba el sürmedi.

Sedum kiralı Bera mütemadiyen onu övüyordu:

«Ey tbrahim, sen mübareksin.. Çünkü düşmanlar elinle kahr oldular her zamanki gibi.»

Teklifini de yaptı:

«Ganimetlerden onda biri hakkmdır.. Dilediğim seç.»

Hazreti ibrahim (A.S.) ret etti:

«Yer ve göklerin tek, eşsiz Allah'ı şahit olsun ki, bir iplik, bir çarıkbağma dahi dokunmayacağım.. Sana ait hiçbir şey alamayacağım..»

«Neden?...»

«Çünkü bunlar unutulur ve sen günü gelir, ibrahim'i zengin ettim dersin. Ancak gençlerin yediklerinden.. Benimle işbirliği yapıp dövüşen **Aner, Eşkol** ve Mavmen'in payları bundan müstesnadır. Onlar hisselerini alsınlar. :-

Hazreti İbrahim (A.S.), Sedum şehrine gelince, saraya da inmedi.. Hazreti Lût'un basit evine misafir oldu..

Bilhassa Vaile ile ilgilendi.. Ona öğütler verdi. Kızlarını tam imanlı yetiştirmesini istedi.

Hazreti Lût (A.S.I. buna söz verdi:

«Ey sevgili amcam!.. Havza kavminden hiç kimseyi hidayete erdiremedim ama, kızlarımı nurlarında bırakacağıma inanıyorum. Çünkü bizzat kendileriyle meşgul olacağım.»

*

insandı bu..

Başına gelenleri çabuk unutuyordu.

Erden Havzası halkı da öyle yaptılar.

Hele Hazreti. İbrahim (A.S.) gibi bir komşu dost bulmaları onları iyice şımarttı.

Halbuki Hazreti Lût (A.S.), başa gelen musibetten sonra, halkın doğruyu göreceğini ümit ediyordu.

işi gücü bırakmış, dolaşıyor, önüne geleni Allah'a (eslime çağırıyordu.

Yıllar birbirlerini kovaladılar.

Hazreti Lût (A.S.) yetmiş yaşında, peygamberliğinin **otuzuncu** yılmdayken, hâlâ Havza kavminden kazandığı tek bir insan yoktu.

Ancak iki kızını koruyabilmişti.

Onlar tam imân etmişlerdi.. Babaları Hazreti Lût (A.S.) in şeriatînden santim şaşmıyorlardı.

Anneleri Vaile ise tekrar azıtmıştı.

Kızlarını bile gittiği uçuruma, küfre, çekmek, yuvarlamak istiyordu.

Fakat kızlar direniyor, iffetten ve imandan kopmuyorlardı. Babaları Hazreti Lût (A.S.) mahzun olmasın diye, annelerinin tutumunu ona açmıyorlardı.

Henüz on yaş üstünde oldukları halde, annelerine yalvarıyorlardı:

«Ey Annemiz!... Nedir bu halin?.. Azgınlardan azgınsın. Allaha nasıl hesap vereceksin?... Bize, babamız peygamberimize, acımıyorsan kendine acı..»

Vaile gülüyordu:

«Hele bir az daha büyüyün.. Siz de sapık babanızın baskısından yakanızı silkeceksiniz..»

«Babamız bize baskı yapmıyor ki.. Görüyoruz âlemi.. İçimiz aydınlık.. Her şey tek bir, eşsiz Allah'ın varlığını haykırıyor.»

«Süsün, susun!.. Hele kanınız kaynasın, o zaman görüşürüz.»

Rîs ile Raviye bir kenara çekilip ağlaşıyorlardı. İbadetlerinde annelerinin hidayete ermesi için Allah'a yalva-rıyorlardt.

Hiç evde durmuyorlardı.

Nasıl dursunlardı ki, annelerinin küfrü tütüyordu her tarafında.. Babalan Hazreti Lût (A»S.) m çalıştığı tarlaya gidiyor, ona yardım ediyorlardı.

Hazreti Lût (A.S.), onların her gelişinde soruyordu:

«Evdeki işleriniz bitti mi ey güzel kızlarım?...»

Yalan söyleyemiyorlardı:

«Bitmedi ama, canimiz sıkıldı.. Senin yanında içimiz açılıyor ey peygamber babamız..»

Hazreti Lût (A.S.) bu sözlerde saklı gerçeği anlıyor, gözleri nemleniyordu.

Bir iki sene daha geçince, Bilhassa Sedum ve Gamu-ra şehirleri eski azgınlık günlerini arattılar.

Her türlü cinsî sapıklık sokaklarda açıkça yapılıyor ve seyr için halk çağnlıyordu.

Sakalları, saçları uzamış ihtiyarlar, en müstehcen şekilde şakalaşıyorlardı.

Kadınlar meclislerde, meydanlarda, elden ele dolaşır olmuşlardı.

Oğlanlar da öyleydiler.

Esasen kızların babaları belli değildi ama, onlara o gözle bakanlar, kızlarını bizzat baştan çıkarıyor, her türlü fenalığı öğretiyorlardı.

Vailenin cariyesi Behma, Vaileyle bozuşmuş kocasıyla birlikte Hazreti İbrahim (A.S-.) m yurduna göçmüştü.

Hazreti Lût (A.S.) ilk günlerdeki itibarından çok düşmüştü. Ne zaman va'za başlasa susturuluyor, kovalanıyordu.

Hazreti Lût (A.S.) erkekleri, oğlanları, kadınları bırakmıştı. Kızları uyandırmaya çalışıyordu.

Çünkü bu kızlar yarının anneleri olacaklardı.

Eğer onlar kurtulursa. Erden havzası kurtulurdu.

Nerede kızlara rastlasa onlara koşuyordu.

Sedum kızlarını kendi öz kızlarından ayırmıyordu.. Çünkü peygamberleriydi.. Babaları sayüırdı.

Lâkin, onları da kazanamıyordu.

Bir gün, Hazreti İbrahim (A.S.) dan aldığı bir haber üzerine hem pek sevinmiş, hem de ağlamıştı.

Hazreti İbrahim (A.S.), Mekke'ye gitmiş, verilen emir üzerine, oğlu İsmail ile birlikte Kabe'yi inşa etmişti tekrar. Hem de Hazreti\Âdem (A.S.) m açtığı temekler üzerinde.

Sonra, dört yöne hitap edip, herkesi Hac'ca çağırmıştı.

Koşuşup gelmişlerdi müminler.. İlk (Lebbeyk) söylenmişti.

Hac eda edilmişti.

Hazreti Lût (A.S.) gelecek yü için Haccı tasarladı

ama, ne yüzle gidecekti KÂBEYE DOGKU?... Bir peygamberdi.. Hiç değilse peşinde müminler bulunmalıydı.

Gayretim büsbütün artırdı.

Geceleri bile uyuyamaz oldu.. Sefahat yuvalarını, kumarhaneleri dolaştı.. Her türlü istiskale göğüs gerdi.

Nafileydi.

Cebrail (A.S.) gelmiyor muydu Hazreti Lût (A.S.)a?.

Elbette geliyordu. Hattâ soruyordu:

s<Ey Lût!.. Bu kavm hakkında hâlâ ümitli misin?.. Kanaatini söyle.. Allahım, emrini vermeye hazırdır.» Hazreti Lût (A.S.) yaivanyordu: «Bana bir az daha izin buyursun..» «Peki...»

Cebrail (A.S.) in geldiği vakitlerde, Hazreti Lût (A.S.) yeni bir kuvvet kazanıyor, gurup gurup ilerde yaşayacakları ahlaksızlıkları talim eden kızlara koşuyordu. «Ey güzel kızlarım, yarının a'nneleri!...»' diyordu. «Yaşınız, âlemlere bakıp düşünecek yaştır.. Arayın, yahut beni dinleyin, Aliahımzı bulun.. Kızlarımdan örnek almıyor musunuz?.. Bir melek hayatı içindedirler.. Gönderildikleri dünya tarlasından, ahiretlerine götürecekleri yükleri sadece kulluk nurudur..»

Kızlar arsız arsız gülüyor, alay ediyorlardı Hazreti Lût (A.S.) ile.. Yalanladılar onu...

> Onlardan evvel Nuh kavmi de, bunlardan sonraki sürü sürü fırkalar da (peygamberlerini) yalan saydı (1ar). (Bunlardan (her ümmet, kendi peygamberlerini yakalamayı kastetti...
>
> (Mü'min: 5) Hazreti Lût (A.S.), her

üzüldüğü zaman, eve gidi-—134 —

yor, ailesi Vaile'yi bulamıyordu ama, kızlarının tertemiz yüzlerine, nurla yıkanan bakışlarına dalarak, tesellisine kavuşuyordu.

Hazreti İbrahim (A.S.) bazan onu çağırıyordu.

Pek istiyordu gitmeyi ama, vazife bölgesinden ayrılamıyordu..

Bazan dayanamayıp karar veriyor, o anda,, pencere önünde, yahut, tarla kenarında otururlarken ilhamla-nan kızlarına kulak vererek vaz geçiyordu.

Sanki misafirliğe gideceğini anlar gibi konuşuyor-Jardı:

Güneş var yeryüzünü
Işığa boğan ama,
Yarım günlüktür..
Batıya);
Çekiliyor başka âlemlere.

Her aydınlatan öyle. Fakat bir
nur var Bu şehirde.. Devamlıdır,
süreklidir. Yoksa dayanılmaz
sapıklığına

Bazan içim eziliyor,
Ürperiyorum..
O nur da heveslenip,
Bir akan yıldız gibi,
Kayarsa ülkemizden diye.

Kim gitti de döndü?.. Belki
dönenler oldu ama.
Nurundan sıyrılmır, Bir
göktaşıydı artık.
Küfrün karanlığındaydt.

*
**

— 135 —

Aradan beş yıl daha geçmişti.

Hazreti Lût (A.S.) yetmiş dört yaşını bitirmişti.

Otuz beş senedir peygamberdi.

Kızları büyümüşlerdi.

On altılarının üstündeydiler.

Vaile sık sık, Hazreti Lût (A.S.) ı ikâz ediyordu:

«Ne olacak kızlarımız ey Lût?..»

«Ne var hallerinde?...»

«Nerdeyse kocayacaklar.. Niçin hayatlarından kâm almasınlar?...?

«Ne,yapmamı istiyorsun?...»

«Her kızın babası ne yapıyorsa onu yap.»

«Yani ortaya mı salayım.. Elimle Ahlâksızlığı mı öğreteyim?..»

«Şehrin âdeti Öyle..»

«.Ey Vaile, sen neler söylüyorsun!.. Benim bir peygamber olduğumu unuttun mu?.. Ben bu azgınların azgını kavme gönderildim.. Nasıl gelenekleriyle, sapıklıkla-nyla, amei ederim?...»

«Kızlarını düşünmüyorsun..»

«düşünüyorum..»

«Çare nedir?..»

«Henüz erken..»

«Yoksa amcan Hazreti İbrahim (A.S.) in yanma mı göndereceksin?.. Oradaki iki müminle mi evlendireceksin ?..>

«Kararsızım..»

«Buna asla razı olmam.»

«Niçin?..»

«Sara'nın yaşadığını unutma.. O kısır acuze, Hacer'i nasıl kıskanmıştı?.. Oğlu ismail'e neler etmemişti?.. Nihayet Mekke'ye kadar sürdürdü.. Gencecik yaşmda ölümüne sebep oldu gurbette.. Oğlu ise onlarda bir sürgün-

dür.. «Kızlarımız Hazreti İbrahim (Â.S.) yanma giderlerse, Sara onları da kıskanacaktır..»

Hazreti Lût (A.S.) kabul etmedi:

«Sara, her zaman söylerim, günahsızdı.. Suçlu başkasıydı.»

«Kim?...»

«Onu benden iyi bilirsin.. Kaçan cariyen Behma da bilir.»

«Anlıyorum beni ithsm ediyorsun.. Bunlar Behma'-nın iftiralarıdır..»

«Belki..»

«Belki değil, muhakkak..»

«Doğrusunu Hazreti Allah bilir..»

Yine bir gün Vaile, tarlada Hazreti Lût (A.S.) ı yakaladı.. Sevinçliydi.. Müjdeledi:

«Ey Lût!. Arzun oldu.. îki genç tanıdım.. Kızlarımıza talipler..»

«Nikâh mı olacaklar?...»

«Evet..»

Hazreti Lût (A.S.) başını salladı:

«Olmaz..»

«Neden?...»

«Çünkü o gençler mümin değiller..»

«Ne çıkar?...»

«Şeriatimiz öyle..» \

«Fakat müminler, kâfir kadınlarla evlenebiliyorlar.»

«Doğru.. Çünkü tarla değil, tohum esastır..»

«Yanılıyorsun ey Lût!..»

«Bir misal vereceğim ama, incineceksin.»

«Razıyım..»

«Sen, sözde müminsin.. Fakat mınafık.. Hattâ burada azdın., küfre düştün.. Doğurduğun kızların senin yolundan gitmediler.. Çünkü babaları bendim.»

Vaile kızdı.. Uzaklaştı. Söyleniyordu:

«O halde bekle.. Peygamberliğin kırk seneye yaklaştı.. Hangi erkeği dinine soktun?... Kızlarının mürüvvetini görmen için öyle iki erkek lazım..»

«Önu Hazreti Allah bilir.. Kaderlerini çizmiştir.. Mademki Müsîümandırlar, ergeç muratları yeşerecektir.»

«Göreceğiz..»

«Belki sen görmeyeceksin ama, ben göreceğim.»

Vaile bir kahkaha savurdu..

Sonra şu ilhamıyla setemde bulundu:

Ne garip bir dünyadayız!., içi kof,
Çökmüş ağaçlar, Fidanlarla
gençlik yarışında.

Bu frir aldanıştır..
Tesellidir. Zehirden
acı ilaçla Tedavi
edilmektir.

Ama hayat yolunda Dolu dizgin
koşuşanlardan Kim kimi
geçebildi?., ölüm kervanı Yaşa göre
tertiplenmiştir.

Hazreti Lût (A.S.), karısı Vaile'nin sitemine, hattâ alayına, karşılık vermedi.. Sapanına sokuldu.. Sığırlarına seslenerek, onları yürüttü.. Çalışmasına devam etti.

Ama gözyaşları yanaklarından sızıyor, sakalına karışıyordu.. Allah'ından da soramıyordu Karısı Vaile'nin bu halini.

Tarihi düşünüyordu.

Bildiği, ibretie-ıdiği peygamberlerden, Hazreti Nûh (A.S.) in da ailesi v'aile gibi değil miydi?..

Demek bundan bir hikmet vardı.

Belki de Hazreti Allah (C.C.) küfr karanlığından, pırıl pırıl nur doğabileceğini, bütün iş, kaynağında olduğunu, anlatmak istiyordu.

Nitekim, Hazreti Nuh'un da oğulları, kızları mümindiler.

Kendi kızları da.

*
**

Sene Hicretten önce 2057 başlarıydı.. (M.Ö. 1435)

Altı - yedi ay geçse, Hazreti Lût seksen yaşını bitirecekti. Peygamberliğinin kırkıncı senesi de dolacaktı.

Vakit yazdı..

Yine mehtaplı, pırıl pırıl bir geceydi.

Hazreti Lût (A.S.). dayanamadı.. Yollara düştü.

Biliyordu, Sedum ve çevresinde, kimbilir ne azgınlıklar yapılıyordu yine!.

Halk o haldeyken, kendisi uyuyamazdı.

Uğramadık yer kalmadı.

Va'zlannı, âğütlerini verdi, sesi kısılıncaya kadar.

Hattâ artık kocamış olan Hükümdar Bera ile Kahyası Halmara'nm meclisine hile uğradı.

Öylesine kendilerinden geçmişlerdi ki, Hazreti Lût (A.S.) ı tanıyamadılar bile.

Koruyuculara, başını uçurmalarını emrettiler.

Nerdeyse emir tatbik olunuyordu.

Henüz, pek aklını kaçırmamış bir kumandan bunu önledi..

Hükümdara Konuşanın Hazreti Lût (A.S.) olduğu-

nu, ölümü halinde, Hazreti İbrahim (A.S.) in Sedüm'ü işgal edeceğini ve kendilerini cezalandıracağım söyledi.

Böylelikle Hazreti Lût (A.S.) muhakkak bir ölümden kurtuldu.

Ölü Deniz kenarına indi.

Oralardaki halka söylemediğini bırakmadı.

Karşılığı hep hakaret, taşlanmak, kovulmaktı.

Hazreti Lût (A.S.), sabaha yakın, yine elleri boş,

Böyle zamanlarda kızları hiç uyumazlar, pencerede boynu bükük dönüyordu evine.

Böyle zamanlarda kızları hiç uyumaz, pencerede bekleşirlerdi.

Babaları gelince ümitle sorarlardı:

«Hiç kimseyi kazandın mı ey babamız?...»

«Hayır..» derdi Hazreti Lût (A.S.).

Kızları ümit verirlerdi:

«Önümüzde daha çok yıllar-var ey babamız.»

«Elbette..»

«Sakın Cebrail (A.S.) gelince, ümitsizliğe kapılıp kavminin helakini dileme..»

«Bunu hele hiç yapamam..»

«Onlara kötü duada da bulunma.»

«Dilimden henüz öyle kelimeler düşmedi.»

O gecede, eve dönüşünde,' bunları düşünüyordu.. Kızlarıyla aynı şeyleri konuşacaklar, belki sohbetleri birbirlerine kuvvet vermeleri, sabah namazına kadar devam edecekti.

Hazreti Lût (A.S.) ellerini semaya kaldırdı..

Allanma şükretti:

«Ey sevgili Allahımî.. Sen ne güzel, ne büyüksün ki ben kuluna iki hayırlı evlat vererek, çalışma gücümü artırdın.. Sana şükranlarım deryalar doluşudur..»

Bir tepeyi aşacaktı.

Yorulmuştu.

Kayalara sırt verip oturdu.

Kulağına bazı sesler gelince, kaynağını araştırdı.

Yüz adım kadar uzakta, biri kız biri erkek, iki genç baş başa vermişler hem, gökyüzünün donanma şenliğini seyrediyor, hem de tatlı tatlı konuşuyorlardı.

Erkek kıza sordu:

«Biz artık bir ev kuramayacak mıyız?.. Hep böyle tenhalarda mı buluşacağız?..»

«Bilmem ki..»

«rElbet bir düşündüğün var ey Tarcan!..»

«Bir ev kuramayız ey Benaram..»

«Niçin?...»

«Çünkü, annem babam, beni nikahsız bir hayata teşvik ediyorlar.. Bilsen neler çekiyorum!..»

«Hele beni sorma ey Tercan.»

«Ben henüz doğumum temizliğindeyim..»

«Aynı haldeyim..»

Tercan bir şiir okudu:

Günün her vaktinde, Karanlıkta,
aydınlıkta, Bakıyorum
yeryüzüne.. Göklerin
derinliklerine kadar
Uzanıyorum,..

Aklım, şuurum, vicdanım, kalbim,
Sahibini arıyor bunca varlığın.
İnanıyorum O'na. Başka yaratanlar
arayanlara, Kainata sığan varlıklara
Tapanlara acıyorum..

Yok mu beni anlayacak, Aradığıma teslim edecek bir ülke?.. Elbette vardır.. ■ Kılavuza muhtacım yolumda.. Onu bekliyorum..

Benaram sevindi:

«Tıpkı içimdeki gibi konuştun ey Tercan..»

«O halde beni kurtar..»

«Kolay bu..» , - .

«Nasıl?...»

«Şu tepe altında, düzlükte Hazreti Lût (A.S.) adlı bir peygamber var.. Biz doğmadan önce vazifeye başlamış.. Kırk sene olmuş.. Aradığımız Allah'a teslim olmamıza çırpınmış..»

«İşittim, fakat görmedim..»

«Ben de görmedim.. Çünkü, azgınlık yerlerinde kalmıyoruz. Hattâ işittiğime göre, iki kızı da Allah'a teslim olmuşlar.. Özlediğimiz hayatı sürüyorlarmış.»

Tercan âdeta yalvardı:

«Haydi beni götür ona.. Allahımızı bulalım.. İbadet edelim.. Sonra şeriatine göre nikahlanıp evlenelim ve göçelim başka diyarlara..»

«Bu diyar hazırdır.»

«Neresi?...»

«Bir günlük yoldur.. Batıda, Hazreti İbrahim (A.S.) adlı peygamberin ülkesidir.. Orada pek çok Müslüman •■armış.»

Hazreti Lût (A.S.) sevincin sonsuzluğundaydı.

Derhal meydana çıkıp, bu iki gence koşmak, kendini tanıtmak, dertlerinden kurtarmak, küfrlerinden temizlemek, arzusuyla yandı.

Lâkin geç kaldı.

Çünkü Tercan ile Benaram'ı goril iriliğinde üç adam yakalamıştı.. Hızla Deniz istikametinde sürüp götürmeye başladılar.

Tercan bağırıyordu «Can kurtaran yok mu?..» «Sus!. Bağırma..»

«Bizden ne istiyorsunuz?.. Fakir, yoksul kimseleriz.»

«Güzelliğiniz yeter.. Sen benim olacaksın..» iYa yanındaki diğer iki kişi?..» «Onlar da oğlanı götürecekler..» Tercan kurtulmaya çalışıyordu: «Olamaz, biz yakında evleneceğiz..» «Yine evlenirsiniz.. Hele mehtap günleri geçene kadar, deniz kıyısındaki mağaralarda yaşayalım da.»

Tercan böyle yalvarıyorken, Benaram da onu sırtlayan erkeklere meram anlatmaya çalışıyordu:

«Bırakın beni.. Sizin yolunuzda değilim.. Güzel olmak bir suç mudur ki, beni azgınlıklarımıza âlet edeceksiniz?..»

Kim dinlerdi!..

Hazreti Lût (A.S.) çoktan peşlerinden koşmuştu. Ancak sahilde yetişebildi kendilerine. Teklifte bulundu nefes nefese: «Size bir çift lâf etmek istiyorum.. Dinleyin.»

Uzaktan cevap verdik r: «Nedir?...»

«O kızla genci birbirlerinden ayırmaya vicdanınız nasıl razı oluyor?..»

«Onlar için konuşma, dinlemeyiz.» *I*

«Fakat yaptığınız cinayettir.»

«Hayır, herkesin yaptığını yapıyoruz.. Galiba sen o yabancı, huzurumuzu bozan, Lût sun..» Adamlar kayboldular..

Hazreti Lût (A.S) dona kalmıştı.

Bir zaman uzaktan uzağa Tercan ile Benaram'ın çığlıklarını, ağlamalarını dinledi.

İlk defa, peygamberliğinin kırkıncı yılı başlarında, ellerini semaya kaldırıp, kavmi hakkında şüphelendiğini Allah'ına bildirdi:

«Ey Allah'ım.'.. Ben şu şehrin ve Havzanın diğer şehirlerinin halkının akibetlerinden şüphelenmeye başladım..»

Olan olmuştu.

Döndü Lût (A.S.), yolu üzerinde hükümdar'ın devriyeleri geziniyordu.. Hazreti Lût (A.S.) ı gördüler, ilgilendiler:

«Yalnız başına ne arıyorsun burada ey yabancı?..»

«Çığlıkları işitmediniz mi?..»

«Her zaman işitiriz.»

« K ur tarsanıza..»

«Onların sahipleri naz yapıyorlar.. Kaçırılmaları, eğlencelerde baş köşeye oturtulmalan, kendileri için bir şereftir.»

«Allahım sizi islâh etsin..» «Yoksa onları da mı rahatsız ettin?..» «Doğru yolu göstermek vazifemdir..» «Halk, senden pek usandı ey Lût!.. Artık kökene çekil.»

Hazreti Lût (A.S.), umduğu gibi, eve varınca kızlarını pencerede kendisini bekler buldu. Koşup karşıladılar:

«Hoş geldin ey peygamber babamız!..» «Anneniz nerede?..» «Komşuya geçti.. Elbet gelir..»

Hazreti Lût (A.S.) başını önüne indirdi:

«Bu ne uzun misafirliktir ki, sabaha kadar sürüyor..»

«Yaşlanan kadınları bilirsin ey babamız, çeneleri düşük olur..»

«Peki peki..»

«Senden ne haber?.. Bir müjde verecek gibisin.. Her ne kadar yorgun ve üst başın parçalanmışsa da.»

«Bu muhakkak..»

Tam o esnada, Hazreti Lût (A.S.) in karısı Vaile, arka kapıdaydı.. Konuşulanları dinlemek için durdu.

Hazreti Lût (A.S.), kızlara başından geçen acıklı macerayı anlattı..

Kızlar ağlıyorlardı.

Hazreti Lût (A.S.) kararını bildirdi:

«Demek eğlencelere, sapıklıklara katılmayanlar var. Bundan sonra, eğlenceler başlayınca, boşalan evleri gezeceğim.. Orada Tercan ve Benaram gibi, Allah'ı arayanları bulup O'na teslim edeceğim. Gerekirse eve getirip kurtaracağım..»

Kızlar el çırptılar:

«Misafirimiz olurlar.. Onları pek güzel ağırlarız.»

Hazreti Lût (A.S.) m karısı Vaile, bir canavar gibi dişlerini gıcırdattı.. Hemen döndü bahçeye gitti.

Orada da goril kılıklı iki adam bekliyorlardı.

Onlara duyduklarını söyledi:

«Lût gelmiş.. Kızlarımı kaçıramayacaksınız.. Ne kötü talih!. Güzel kızlarım hayatlarının tadım çıkaramayacaklar.»

Zorba azgınlar kızdılar:

«Bizi boşuna yordun ey kocakarı!.. Bir dah^ff sefere, doğru haber ver.. Yoksa artık meclislerimizde eğlenmekten seni men edeceğiz.»

Vaile'ye bu tehdit pek dokundu.

Eğlencelere katılamamak, sapıklıkları görmemek,

sarhoş olunca, erkeklerin onu genç sanıp sevmelerinden mahrum kalmak, ölümü demekti.

Dert yandı:

«Lût varken ben ne yapabiürim?..»

Peşinden yalan da kıvırdı:

«Lût kararlı.. Evine yabancı misafirler kabul edecek.»

«Nasıl olur?.. Misafir kabul etmek, yabancılara yasaklanmıştır.. Çünkü, misafir yerine casuslar sokuyorlar.»

«Ben duyduğumu söylüyorum.. Artık Hükümdarınız ne yaparsa yapsın..»

«Evet.. Bu önemli haberi ona ulaştırmalıyız..»

Ertesi gün, İkindiye doğru, Hazreti Lût (A.S.), saraydan çağrıldı.. Gitti.

Hükümdar Bera homurdanmaya hazır dolu bir küp-

Yüz yaşını aşmıştı ama, hâlâ o dinçlikteydi. Bağırdı: «Dün gece neredeydin ey Lût?...» «Bildiğin yerlerde.. Halkı uyanyordum.» «Fakat, eğlenenlere engel olmuşsun..» «Dil ile yaptım..»

Salonda bekleyen muhafızların birisi ret etti: «Bir kız ve oğlanı, üç arkadaş almış gidiyorduk.. Peşimizden kovaladı..» «Ne dersin buna?...» «Doğrudur..»

«O genç kızla genç kurtulmak istemiyorlardı ki, her düğüne ilk defa giden böyle cilve yapar..»

«Hayır.. Onlar Allah'ı arıyor ve bulup emredeceği şeriate göre evlenmek istiyorlardı.»

«îşte garip bir söz daha.. Eğer amcan İbrahim (A.S.) olmasa, çoktan başını uçururdum..»

«Sen bir vasıtasın.. Ancak Allah'ım emreder.»

«Kırk yıldır -aramızdasın.. Kimi kazandın?.. Sinirlediğin tek bir kişi çıkmadı.. Hatam anlamadın mı?..»

«Vazifeme devama mecburum..»

«Yine .işittim ki, evine misafir alacakmışsın. Unutma ey Lût, sen bir yabancısın.. Misafir alamazsın..»

«Onlar misafir değildirler.. Allah'a teslim olacakları barındıracak, sapıklığınızdan kurtaracaktım..»

«.Yani düşmanlarımızı.. Yolumuzdan gitmeyenleri?..»

«Bir bakıma öyle..»

«Seni bundan men ediyorum.. Artık şehre girmeyeceksin.. Ya çekilir gidersin, yahut tarla ile evin arasında ömrünün kalan kısmını yaşarsın..»

«Öyle bir hayatta vazifemi yapamam..»

«Artık orası senin bileceğin iştir.. Ben, şehirde, deniz kenarındaki eğlencelerde görüldüğün anda öldürüleceğini emredeceğim.»

«Allah'ı hatırlamıyorsun ey zalim.. Bari amcam Hazreti İbrahim (A.S.) ı hatırla.. Seni ve kavmini kurtarmıştı.»

«unuttum.. Ondan da. korkmuyorum.. Çünkü kendisi de silâhlanacak yaşı aştı.. Evinde pinekleyen yüz yirmilik bir ihtiyardır. -

«Yanılıyorsun ey Bera..»

«Ne gün haberini alıyorum.. Halk bile bıktı ondan ve karısından., iki haftadır evine uğrayan olmadı..»

vn

HELAK HAZIRLIĞI

Hazreti Lût (A.S.), şehre girmekten, eğlence yerlerini dolaşıp halkı imana çağırmaktan menedilmişti ama, o yine sabr yolunu bulmuştu. Evi, şehrin batı çıkışındaydı. Tarlası da öyle.

Çalışması bitince, Şam-Hicaz yoluna iniyor, kervanlarla geçen Havza halkını yine imana çağırıyordu.

Vaile ise, durumunu her *gün* şehir askerlerine rapor ediyordu.. Sefahat hayatından ala konmama karşılığı. Hükümdar Bera'nın dedikleri doğruydu. Son iki hafta zarfında, Hazreti İbrahim ve karısı Sara'yı ziyaret eden, evlerine inen hiç kimse olmamıştı. Halbuki onlar misafirsiniz yapamazlardı. Ağırlamak isterlerdi her gece bir kaç kişiyi. Yine o günlerde, Hazreti ibrahim (A.S.) ile Sara, akşam yaklaşınca, pencerede bekleşiyorlardı. Hiç ümitieri yoktu.

Fakat Saranın iki güzel gencin yaklaşmakta olduğunu haber vermesi neşelenmelerine yetti.

Hazreti ibrahim (A.S.), yeğeni Lût (A.S.) a hükümdar Bera'nın reva gördüğü yasağı duymuştu. Gelenlerden çekindi.. Düşmandır sandı. Fakat, buna rağmen onları ağırladı.. Kızarttığı bu-

zağıyı yedirdi.. Nihayet gelen bu iki genç misafir, kün-üklerini açıkladılar.. Hazreti Cebrail (A.S.) ile, Hazreti Mikail (A.S.) dılar.

İki vazifeyle gönderilmişlerdi yeryüzüne.

Birinci vazifeleri, Hazreti ibrahim (A.S.) a uğrayıp$_v$ yüz yaşma kadar kısır kaldığı halde, Allah'a sitem etmeyen Sara'ya bir oğul doğuracağını müjdelemekti.

Bunu yaptılar..

ikinci vazifeleri ise, kırk yü imana çağrılan Lût (A.S.) kavmini helak etmekti..

Bu maksatla, genç, güzel iki erkek kılığına girmişlerdi.

(Gelen meleklerin adedi hakkında, rivayetler muhteliftir:

a. Yalnız Cebrail (Cibril-i Emin)
b. Cebrail ve mikail.
c. Cebrail, Mikail, Azrail..
d. Cebrail, Mikail, Azrail, israfil.

Bu dört büyük meleğin vazifeleri düşünülürse, hangilerinin görevlendirilmiş oldukları akla yakın gelir.

a. Cebrail, Emindir, Namus-i Ekberdir.. Emirleri peygamberlere ulaştırır.. Elbette Hazreti Allah'ın izniyle pek çok kudretlere sahip olur.

b. Mikail, rızıkları dağıtır.

c. Azrail: Ölüm meleğidir,. Allahın emriyle canları aür.

d. israfil: Kıyametin kopmasında görevlendirilmiş tir.

O halde şu netice çıkıyor:

Sedum havzasındaki kavmin helaki bir kıyamet değildir.

Diğer yerdeki insanlar yaşamalarına devam edeceklerdir.

Demek israfil'in bulunmasına lüzum yoktur. Azrail tek tek can alıcıdır.. Halbuki helâkta toptan ölüm vardır.. Azrail de yoktu.

Cebrail vardı.. Hem peygamberlere, Hazreti Allah'ın kararını tebliğ edecek, hem de özel emirle kavmi helâka sürükleyecektir..

Mikail de vardı.. Rızıklandırıcı olduğundan, Sara'nın oğlan doğurmasını müjdelemek bir rızıktır.. Aynca, helak edilecek, Havza topraklarını, yeni nesiller için rızık kaynağı halinde düzenleyecektir.

Nitekim, dört rivayetten, en çok ikinci rivayet üzerinde durulmuştur.. Yani genç erkek kılığında gelen misafirler iki kişiydiler.. Cebrail ile Mikail)

Hazreti, İbrahim (A.S.), Cebrail, ile Mikail'in aldıkları ikinci vazifenin Hazreti Lût (A.S.) kavminin helaki olduğunu görünce ürperdi.. Önlemeye çalıştı.. Melekler kesin kararı bildirdiler.

> Vaktaki İbrahimden o korku gitti, kendisine bir de müjde geldi. (Şimdi) o Lût kavmi hakkında (âdeta) bizimle mücadele ediyordu. Çünkü İbrahim cidden yumuşak huylu, yüreği yanık, kendisini tamamen Allaha vermiş biriydi. «Ey İbrahim, (dediler), bundan (bu mücadeleden) vaz geç. Zira hakikat şudur: Rabbinin emri gelmiştir. Onlara muhakkak reddoluna-mayacak bir azap gelip çatıeıdır.»
>
> **(Hûd: 74-76)**

Hazreti İbrahim (A.S.), bir oğulla müjdelendikten sonra, diğer vazifelerini sormuş, acı gerçeği öğrenmişti i

> «Ey gönderilenler (elçiler), dedi, daha işiniz (memuriyetiniz) ne?..»
> Dediler: «Gerçek biz günahkârlar güruhuna gönderildik.»
> «Şu kadar ki Lût ailesi bunların dışındadır. Biz onları, hepsini, behemehal kurtaracağız.» «Karısı başka, biz onun mutlaka geride kalan kimselerden olmasını (lüzumunu) takdir ettik.»
>
> (Hıcr: 57-60)

Hazreti İbrahim (A.S.) ile melekler arasında mevzu tartışma halini almıştı., İbrahim (A.S.) Lût'u ve halkı düşünüyordu:

> Elçi! erimiz İbrahim'e o müjdeyi getirince dediler ki: «Biz bu memleketin ahalisini helak edeceğiz. Çünkü onun ahalisi zalim oldular.» (İbrahim) «Onların içinde, dedi. Lût da var.» Dediler ki: Biz orada kimin bulunduğunu çok iyi bileniz. Onu da, ehlini de m;ıhakkak kurtaracağız. Yalnız geride (azabda) kalacaklardan olan karısı müstesna.»
>
> (Ankebût: 31-32

> (ferakını): «Ey gönderilmiş (melekler) sizin haîii sanınız nedir?..» dedi. »
> «Onlar:» Biz günahkârlar güruhuna gönderildik.» dediler.
> «Çünkü üzerlerine çamurdan taşlar atacağız.» «Ki (bunların her biri) aşın hareket edenlere has olmak üzere Eabbin nezdinde nişanlannuş-
> dır.»
>
> (Zâriyat: 31-34)

Hazreti İbrahim (A.S.), artık çekişemedi.

Melekler ayrıldılar.

Doğuya, bir günlük mesafedeki Lût kavminin yolunda kayboldular.

Hazreti İbrahim (A.S.) mahzundu.

Sara mahzundu.

Sara sormadan edemedi:

«Yarın bu saatlerde Erden havzasından birşey kalmayacak demek?.. Bir varmış-bir yokmuş olacak?...»

«Melekler için o bir günlük yol nedir?.. Belki şu anda vardılar..»

«Hazreti Lût'u görecekler mi dersin?..»

«Sanırım..»

«Bari şefaatçi olsa..»

«Her peygamber kavmine şefaatçi olmuştur.. Ne çare ki...»

«Ehlinin kurtulacağından memnunum..» «Ehli kim kaldı esasen.. İki kızıdır onlar. Vaile'nin helak edileceği açık.»

«Bütün kavmin kızları, peygamberlerin kızları değil midir?. Belki onlar kurtulur..» «Bir şey söyleyemeyeceğim.»

«Erden Havzasında **(Müt'tefika)** daki **Müt'tefikayn,** beş hükümdarlık halkı, ne kadardır ey peygamberim ?...> «Saymadım ki, belki **dört bin,** belki **dört milyon.»** «İçlerinde az sapıtmış kavm yok mu?...» «Şa'or şehri için öyle derler ama, kararsızım.. Çünkü kalplerini bilmiyorum.. Belki onlar kurtulurlar.» «Bunu dilerim..»

«Benim Hazreti Lût (A.S.) dan öğrendiğime göre, ona ancak iki kızı iman etmişlerdir.. O halde, kurtulacaklar Lût ile beraber, yalnız onlardır.» Sara, sofrayı topluyordu.

Hazreti İbrahim (A.S.) artık susmuştu.

Cebrail ve Mikail ile neden daha fazla konuşmadığına, Lût kavminin kurtuluşuna çalışmadığına hayıflanıyordu.

Sara, onun halini gördü. «Pek üzgünsün ey İbrahim.» dedi.

«Nasıl olmam!.. Meleklerle Lût kavminin kurtanl-ması için daha konuşmalıydım.. Belki dayanamaz Alla-hım katında aracı olurlardı.»

Sara şaşırdı:

«Daha nasıl konuşacaktın!.. Öylesine çekiştin ki, kızacaklar diye ürktüm..»

Sonra konuşmayı aynen tekrarladı, Cebrail ile Hazreti İbrahim (A.S.) arasında geçen:

«Belki şehrin içinde eîü salih vardır.. O elli sâlih için, bağışlamayıp şehri yok mu edeceksiniz?..»

«Eğer Sedum'da elü sâlih varsa, onların hatırı için şehir bağışlanacaktır.»

«Belki elli değil, kırk beştir..»

«Harap edilmeyecektir..»

«Kırk kişi varsa?..»

«Yine şehir kurtulacaktır.»

«Otuz için?..»

«Aynı emri aldım..»

«Yirmi Mümin kalmışsa?..» ^_

«Hatırlarını sayacağım..»

«On müminlerse hepsi?..»

«Şehir kurtulacaktır..»

İbrahim (A.S.), Sara'nın bu tekrarlayışı üzerine, secdeye kapandı.. Doğrulunca konuştu:

«Allahımız ne güzel, sevgilidir!.. O kadarcık bir mümin için bile, içinde yüzbinlerle azgın ve sapık barınan

Şehri h_ap etmiyor.. Hazreti i f ı H ^ i i

«ıM ve «* «^ %&%>.££ ££*

Ayın günün akşamıydı.

Sedum şehri dışındaki tarlada, Hazreti Lût çalışıyordu daha..

Büyük kızı *Rî&,* ilerdeki kaynak başında su do2du.ru-yordu.

Küçük kızı Kaviye, güneşin batışını seyrede seyrede, babasının sökülen çarığını tamir ediyordu.

Üzerinde şimdiye kadar rastlamadığı bir ' anormal hal vardı.. Pek hüzün doldurmuştu içini.. Bir şeyler yapmasa açılamayacaktı.

Nihayet ilhandandı:

Gurbete çıkacak __ •
Yolcunun kalbi gibi
înceldi kalbim..

Ar/cama bakamıyorum şimdiden,.
Sanki hatırakinmı Görern eyeeeğim
artık.

Çocukluğun, gençliğin
Geçtiği yurdu, Bırakmak ne
fena!..

Kim diler bunu?..
Lâkin öyle bir havadayım..
Yâd ellere doğru ruhum sürük'lemyor.

İki yüz metre kadar uzaktaki kaynakta su dolduran Pds'de aynı duygulardaydı.

Kendinde değildi.

Tulumu dolup taştığı halde, su başından ayrılmıyordu.

Onun da gözleri batıdaydı..

ᵛürrği çırpmıyordu.

Dertlenmeden edemedi:

Sılam yok ama,
Göğsüme bastıran nedir?..
özlemek pek ağır..
Hele inlemeden özlemek!..
Eziliyorum altında..
Kemiklerim çıtır diyor.

Esintiler var..
Güneşin düştüğü yerden
Geliyorlar hızla..
Saçlarımı dağıtıyorlar.
Aldatıcı kokuları
Buhan hatırlatıyor..
Gül bahçelerinde dolaşıyorum.

Beni biri tutmalı eteğimden..
İtilişimi durdurmalı.
Yoksa uçacağım
Çağrılan ülkelere.
Bunun için kanatlanma gerekmez.
Göğsün gurbetle şişmesi yeter.

Henüz ilhamlarını bitirmişti ki, kaynağın aktığı burun hizasından kıvrılan yolda iki gölge belirdi^,

Henüz kimliklerini seçememişti. Pek
korktu..

Kalmak, tarlaya dönmek istedi.. Beceremedi.

Sanki taş kesilmişti.

Kimdi gelenler?.. Elbet Sedum Havzası sapıklarm-dandı onlar.. Tenhada kendisini görünce, aman vermezler, sırtlar götürürlerdi..

Bağıramıyordu.

Babasını, kardeşini, olsun yardıma çağıramıyordu.

Yolcular yaklaştıkça, hakikaten havaya güller yağmışçasına esintiler koktular güzel güzel.. Rîs, her nefes alışta rahatlıyordu.

Nihayet yolcular pek yakına geldiler. Rîs
onlara dikkat etti.

«Aman Allahım.'.. Neler yaratılmışsın!..» demekten kendisini alamadı.

Çünkü, gelen iki genç görülmemiş, duyulmamış, derecede, güzeldiler.

Hele gülümsemeleri!..

Böyle candan, dost gülümseyene, **henüz rastlamamıştı** Ris.

Yolcular, Rîs'e sokulunca, selâm verdiler.

Rîs artık korkmuyordu.

Onlara karşı her hangi bir zaaf da duymamıştı.

ilgisi sadece yardımdı.

Selâmlarını aldı.

Taşı doldurdu uzattı:

«İçin, bu su pek tatlı ve soğuktur.. Sonra dilerseniz yıkanırsınız.. Hattâ **ben** yardım ederim.»

Yolcular, çöktüler.

Rîs'in uzattığı suyu içtiler.

Bunlar az önce Hazreti ibrahim (A.S.) **a** misafir inen Cebrail ile Mikaü'den **başkası değildiler.**

Bir günlük yolu, göz açıp kapayana kadar aşmışlardı.

(Bazı rivayetlere göre, Cebrail ile Mikail öğı$_{e\ va}$jjfj g©. âum'a varmışlar ve ilkönce Hazreti Lût (A.S.) , tarlada bulup konuşmuşlardı.)

Cebrail sordu:

«Tenhalarda yalnızsın.. Kokmuyor musu^, ^

«Hayır..»

«Belki biz Sedum azgınlarmdamz..»

«Olamazsınız,. O kadar temizsiniz ki.. Sİ2(j$_{er]L}$ ancak iyilik sadır olur.. Nerenize baksam hayr var.. ş$_{er\ n}$j,, $_{u}$ğ_ ramamış.»

«Sen kimsin?..»

«Adım Rîs'tir.. Şu tepedeki kız ise kardeşi$_{m}$ R$_{av}$iye'-dir.»

«Baban?...»

«Hazreti Lût (A.S.) dır.. Tarlada hâlâ çalışıyor.. Seksenine girdi.»

«Seni iyi yetiştirmiş..»

«Kardeşimi de yetiştirdi.. Ne mutlu bize ki Allahı-mızı tanıyoruz..»

«Nasıl olur?...»

«Çünkü babamız peygamberdir.. Kırk set$_{ı e(}$j$_{en}$ beri bu havzanın azgın halkım imana çağırıyor..»

«Teslim olanlar var mı?...»

«Hayır.. Hattâ ilk geldiği gün, birükte getirdiği müminler, buranm azgınlığına dayanamayıp, büyyjj amcam Hazreti İbrahim (A.S.) m yurduna geri dönmüşle!..»

«Annen sağdır sanırım..»

Rîs'in yüzü gölgelendi.

Başını önüne indirdi.

Ağlamaklı cevap verdi:

«Annem buranın sapık eğlencelerine peîc **^kapıldı..** Belki münafıktır.. Belki küfrdedir..»

Kısa bir susuş oldu.

Rîs, yolcuları korumaya çalıştı:

«Eğer hedefiniz bu azgınlar şehriyse, sakın gitmeyin... Orada saatine kalmaz heder olursunuz.. Azgınlar iffet ve namusunuzu çalarlar..»

«Geldik bir, kere.. Nerdeyse hava da kararacak.»

«O halde, şu tepelerdeki mağaralarda geceyi geçirin. Sabahla birlikte kaçın.»

Cebrail sitem etti:

«Bak ey Rîs!. Tarlanız yakınında bir ev var.. Sanırım o ev sizindir..»

«Evet..»

«Mağara yerine pek âlâ evine davet edebilirdin.»

«Bu baş arzumdur ama, biz yabancıy.z.. Hele son günlerde babamın şehre girmesi bile yasaklandı.. Misafir almaması emredildi. Çünkü şehir halkınca, yabancıların ağırlayacakları misafirler casuslardan başkası olamazmış.»

Cebrail teklifte bulundu:

«Olsun.. Sen bizi babana götür..»

«Hay hay.. Fakat sakın misafir kalmayı teklif etmeyin. Babam yumuşak huylu, temiz yüreklidir.. Dayanamaz sizi kabul eder. Hem bizim, hem sizin başınız derde girer..»

«Hele gidelim de..» Rîs

öne düştü..

Cebrail (A.S.) ile Mikail (A.S.) onu takip ettiler. Tarlaya vardılar..

Hazreti Lüt (A.S.) o esnada hayvanları sapandan çözüyordu..

Misafirleri görünce, işini bırakıp karşıladı: «Hoş geldiniz.. Evimi, toprağımı şenlendirdiniz.. Ne mutlu bana!..»

«Bizden şüphelenmedin demek?...» «Birer nur yığını halindesiniz.. Belki Allah'ım yolunuzu bana düşürdü.. Çünkü mümin iki kızım var.. Sabrı yüklenmiş haldeler.» «Biz kalıcı değiliz.»

«Ne çıkar!.. Belli ki Allaha teslim olmuş kullardansınız. Evladım sayılırsınız.. Kızlarım da kardeşinizdir..» «Sağ ol!..»

«Sizi ağırlamak isterim..»

♦Nerede?...» «Elbette

evimde...»

«Fakat, kızın Rîs'den öğrendik.. Misafiri kabul etmen yasaklanmış..»

«Yasaklansın., Sizi dağ başlarında bırakmaya vicdanım razı olmaz.. Esasen karanlık bastırdı.. Görünmeden eve girebiliriz.»

O esnada Raviye de gelmişti. Hazreti Lüt (A.S.) onu eve koşturdu. İki misafiri olduğunu, yemek hazırlamasını, yatak döşemesini söyledi.

Raviye koşarak gitti.

O da ablası gibi, gelen bu iki genç misafirden pek haz etmişti.. Fakat bu sevgide zaaf yoktu.. Kardeş sevgisi vardı.

Yoida ona göre îihamlanıyordu:

Kuru çalûar arasında
Dolaşan garip bülbül,
Nerden, na&d umutlanır
Güllerle karşilaçacagirio»!. -s,

Oluyor işte!.. Kaderde yazılıyı
Allah veriyor, gösteriyor,
Anında yaratıyor.

Bu gece saadetim tamdır,
Azgınların yüz yılda
Sürmediklerini Görecek,
yaşayacağım.

Hazreti Lût (A.S.) in ailesi Vaile, o sırada süslenmiş, bahanesini hazırlamış, yemekten sonra, komşuya gitmeyi' ileri sürerek, bir sefahat yuvasına dalmak için bekliyordu.

Kocası ve kızları geciktikçe, sinirleniyordu.

Tıpkı, içki iptilasına uğramışların hali üzerindeydi.

Nasıl oniar, akşamla beraber, kudururlarsa, öyleydi.

Kızı Raviye'yi görür görmez bağırdı:

«Nerede kaldınız?.. Bıktım sizlere hizmetten.. Daha yemek yenecek, yıkanacak kablar.. Siz uyuyacaksımz.. Halbuki komşulara söz vermiştim.»

Raviye'nin bütün neşesi uçtu.

Gelen misafirler annesini o hışımda görürlerse rezil olacaklardı..

Hemen çaresini buldum sandı.. Teklif etti:

«Ey Annem!.. Sen hiç tatlı canını üzme.. Geç komşuya.. Dilediğin gibi, sabaha kadar eğlen.. Ben ve ablam, babamızı ddoyurur, uyuturuz.. Sana hiçbir iş bırakmayız.»

Vaile, bu teklifte bir şeyler sezdi. Önce

bir ata sözünü hatırlattı:

Suyun kıyıyı tatlı tath Okşayışına
aldanma!.. Üste hayat verir ama,
Altı kunduz gibi kemirir. Günü
gelince büyük bir Gümbürtü
kopar.. Kıyı çöker, Üzerindeki
zenginlik dağılır.

Dil nedir bilir misin?..
Sanma ki konuşmak için
Yaratılıp uzatıldı.
O yumuşaktır ama,
Dilerse dünyayı yutacak kadar
Sertleşir, kalınlaşır.

Her hayvan çifte savuracağı zaman, Yahut
ısırmayı aklına koyunca, Başını indirir,
Kulaklarını büker, Kuyruğunu kısar..
Avının aldanmasını bekler.

Hiç kedinin fareyi yakaladığında,
Onunla oynayışını seyrettin mi?.
Eğlence değildir o..
İşkencedir..
Fareyi yorar, etini ısıtarak pişirir.
Sonra ağzını açar..
Fare o karanlık boşluğu
Delik sanarak içine atüw.

Vaile sonra şöyle dedi:

«Senin sözlerin bunları hatırlattılar bana ey kızım.. Anneni sen ne sanıyorsun?., iki kız kardeş bir karar aldınız. Belki babanız da buna dahildir.. Beni başınızdan savurup tatbik etmek istiyorsunuz gönlünüzce.»

Raviye sustu.. Düşündü.

Sonra anlattı:

«Ey annem!.. Babam beni önden gönderdi., iki misafirimiz var..»

«Misafir mi?.. Delirdiniz mi siz?.. Tatlı canınızı düşünmediniz mi?...»

«Bunlar öyle misafirler değil..»

«Kaç kişiler?...»

«iki..»

«Yaşları, yerleri?..»

«Henüz pek gençler.. Garipler.. Fakat öyle iyi ve yakışıklılar ki, henüz dünyaya eşleri, benzerleri gelmemiştir.»

«Anladım.. Babanız onları îbrahim (A.S.) yurdundan getirtti.. Ne inatçıdır o!.. Sizi illâ şeriatıyla nikahlatacak.»

«Böyle bir şey yok ey anne.. Onlara kardeş gözüyle bakıyoruz..»

«Ben anlamam..»

«Ne olursun, günâhımızı alma ey annem..»

«Dön git ve babana söyle.. Ben Hükümdarın emrine karşı gelemem.. Misafirlerini uzaklaştırsın..»

«Nasıl olur?... Allanın garip kullarını ağırlamamak ancak bu havza halkının azgınlarına aittir.. Günâhı da pek büyüktür.»

Vaile kızdı..

Yere eğilip bir taş aldı.

Savuracaktı.

O anda Hazreti Lût (A.S.) ile misafirlerinin gelmek-

te olduklarını gördü.. Büyük kızı arkadaydı.. Su tulumunu taşıyordu.. Ve sığırları güdüyordu.

Vaile yaşlıydı ama, gözleri pek keskindi.

Misafirlerin alımına daha o mesafeden vuruldu.

Ağzı açık kaldı.

Taş elinden düştü.

Raviye olanlardan memnundu.. Bunu dile getirdi:

«Ben sana demedim mi ey annem?.. Bunlar sanki yeryüzünün insanları değiller.. Hele karşılaş, pek seve ceksin..» a

*

Vaile, kızının sözlerini pek dinlemedi.

içeriye koştu..

Tekrar acele süslendi.

Yemeklere baktı.. Yatak hazırladı.

işlerini bitirince, yapmacık bir yüz takındı kapıda.

Misafirleri ağırladı:

«Buyurun.. Evimize şenlik getirdiniz.. Başımın tacısınız.»

Fakat Cebrail (A.S.) ile Mikail (A.S.), Vaile'ye pek yüz vermediler.. Ciddi konuştular:

«Teşekkür ederiz..»

Vaile hayal kırıklığına uğramıştı..

Halbuki aynada, kendisini güzel görmüştü.

Misafirleri odaya aimca, mutfağa koştu.. Gizlice bulundurduğu şaraptan içti.. Belki yüzü penbeleşir sanıyordu.. Gözleri dirilir, ferleairdi.

Umduğunu **bulamadı.. Büsbütün gevşedi.**

Misafirleri şarap içirerek baştan çıkarırım diye düşündü. Testiyi **getirdi.**

Hazreti Lût ile kızları şaşırdılar.

Hazreti Lût (A.S.) öğrenmek istedi:
«Ey Vaile, bu nedir?.. Nereden buldun?...»
«Şaraptır.. Misafirlerin geldiğini görünce, komşudan aldım.» \ ;.:■′.-
«Bilmez misin ki evimizde durması caiz değildir.. İçilmesi haramdır?...»
«Bilmez olur muyum?.. Ne var ki misafirleri düşündüm.»
«Al onu götür... Hazreti Lût (A.S.) m yatıya alakoy-duğu misafirleri mümindirler.» # Vaile bozulmuştu..
Cebrail (A.S.) ile Mikail (A.S.) a baktı. Onlar da öyle konuştular: «Evet, biz Allah'a teslim olmuşlardanız.» Vaile, perişandı.
Misafirlerin kendisiyle ilgilenmemesi pek kırmıştı onu.
ihtirasla dolmuş bir küptü artık.
Nerdeyse çatlayacaktı. Mutfağa güç attı kendisini.. İntikam almalıydı.. Ama nasıl?...
En güzel intikam bu güzel oğlanları azgın erkeklere teslim etmekti..
Eskiden beri hükümdarın muhafızlarıyla anlaşmıştı.
Arada parola kararlaştırmıştılar.
Eğer Hazreti Lût (A.S.), emir hilafma, evine misafir alırsa, Vaile, ışık yakacaktı.. Evi yeterinden fazla aydınlatacaktı.
Buna baş vurdu.
Evde nerede meşale varsa hepsini tutuşturdu.
Misafirler sorunca: «Şerefinize, elimden gelse gök-den yıldızlan bile indiririm» dedi.

Sonra sofrayı hazırlamaya başladı.
Fakat kulağı kapıda, gözleri pencerelerdeydi.
Hiç gelen yoktu..
Bu büyük bir aksilikti.
Şehir devriyeleri, belki geçmeyeceklerdi buradan.
Vakit ilerliyordu..
Vaile, odaya girip çıkıyor, işi ağırdan alıyordu.
Kızlar yardıma kalkıştıkça, uzaklaştınyordu.
Bir şiir de okudu misafirlere.
Bu şiirinde eni-konu tehdit vardı:

Yolların dik yamaçlarda,
Tepe önlerinde,
Eğilip bükülüşü,
Boyun kırıp dolanışı
Onların yumuşaklığından değildir.

Yolcuları yorar,
Emdikleri sütü burunlarından
Getirirler de,
Sonunda yolculaı çare ararlar.
Bulmaları gecikmez.

insan gücü neyi yenmez ki!.
Üç beş gün kazmalar, kürekler,
Baltalar çalışır.
Ne yamaç kalır ortada,
Ne tepe..
Yollar gururla dikleşir,
Başları düzelir.

Misafirler, Vaile'nin bu şürine de ne güldüler, ne alkışladılar..

Vaile **büsbütün hizalandı**

Esasen gece ilerlemişti.

Eğlencelere can atıyordu.. Çünkü kalbi, kanı, zehir lenmişti..

Bir kere daha kapıyı dinledi.. Ses yoktu.

Pencereden bakındı.. Kimseyi göremedi.

Sofraya yemek koyarken, bilmez, yeni farkına varmış görünüp haykırdı:

«Eyvah!.. Tuz kalmamış evde..»

Rîs, ayağa kalktı:

«Ben koşup komşudan alayım anneciğim...»

Vaile razı olmadı:

«Şu anda sokaklarda azgınların dolaştığını bilirsin.. Seni bile bile gönderemem..»

Haviye teklif etti:

«Birlikte gideriz anneciğim...-?

«O daha fena.. Ben beş dakikada döner gelirim.. Siz buyurun başlayın..»

Ne Hazreti Lût (A.S.), ne de misafirler ses çıkardılar.

Vaile fırladı bir canavar gibi sokağa..

Güvendiği bir eve doğru koştu.

Söyleniyordu:

«Hizmetime karşılık, Hükümdar artık beni sarayında, tertiplediği eğlencelerden eksik etmez.. Çünkü en sadık kulu olacağım. Belki de evlenir benimle.. Sara gibi, onda* üstün, bir melike hayatı yaşarım..»

Düşündükleri olacak mıydı ?..

Bunu zaman gösterecekti.

VII

KORKUNÇ BİR CEZA

Vaile gider gitmez, Rîs ile Kaviye, babalarını dışarıya çağırdılar. Fikirlerini söylediler:

«Ey Peygamber babamız!.. Annemizin halini beğenmedik.. Gözleri ateş saçıyordu.. Sanırım şehre haber vermeye gitti. Ne olursun misafirleri dağa gönder.. O yabancılar öyle güzeller ki, Sedum azgınları bunları ellerine geçirirlerse pek yazık olur.»

Hazreti Lût (A.S.) da aynı kuşkudaydı.

Odaya döndü.

Lâkin misafirlere ne diyebilirdi?..

Cebrail söz açtı:

«Ey Lût, pek üzgünsün.. Asla üzülme.. Biz buraya bilerek geldik.. Havza halkının yeryüzündeki en habis halk olduğunu biliyoruz.. Karşı koyacak tedbire de sahibiz.»

Hazreti Lût (A.S.) doğruladı:

«Onları kırk yü doğru yola çağırdım.. Birisi bile gelip iman etmedi.. Hakikaten yeryüzünün en azgın kavmidirler.»

«Allah adına doğrular mısın?..»

«Evet...»

«Bir kere daha söyle.'..»

«Evet, onlar yeryüzünün en azgın kavmidirler.»

«Yine tekrarla...»

'Evet öyledirler...»

«Bir daha dinlemek istiyoruz.»

Hazreti Lût şaşırmıştı.

Fakat dördüncü kere doğruladı: „ «Allah şahit olsun ki yalan söylemiyorum.. Fakat niçin bana dört defa söylettiniz?..»

Cebrail (A.S.) ile Mikâil (A.S.) sadece gülümsediler.

Hazreti Lût (A.S.) huzura kavuşmak istiyordu:

«Hakikaten, azgınları durduracak kudrete sahip misiniz?»

«Hiç şüphen olmasın ey Lût..»

O esnada, Hazreti Lût (A.S.) m karısı Vaile, güvendiği kapıları çalıp haber veriyordu:

«Lût'un evine öyle güzel gençler geldi ki, bugüne kadar onlar gibi güzel yüzlü insanlar görmemiştim.»

«Lût'un evine öyle güzel misafirler geldi ki, onlar gibi beyaz ve hoş kokulu insanlar henüz görmedim. >

*. Hükümdarımız, Lût'a, misafir almasını yasaklamıştı.. O güzel misafirleri hâlâ kazanmayacak mısınız?.. Sahip çıkmayacak mısınız?...»

Vaile, verdiği haberi yeterli görerek, eve dönüp geldi., tuzu sofraya koydu.

Fakat, halk kudurmuştu.

Habeı çabuk yayıldı ve Hazreti Lût (A.S.) m evi sarıldı., kapısı yumruklandı.

Hazreti Lût kapıya çıkmak istedi.

Melekler bırakmadılar.

Hazreti Lût (A.S.) anlayacağını anlamıştı.

Tasalanmış ve üzülmüştü.. Göğsü daralmıştı.

Vaktaki elçilerimiz Lût'a geldi. O, bunlar yüzünden kaygıya düştü.. Bunlar yüzünden göğsü daraldı ve: «Bu çetin bir gündür.» dedi.

(Hûd: 77)

Elçilerimiz Lût'a gelince o, bunlar sebebiyle tasalandı, bunlar sebebiyle kolu (göğsü) daraldı.

(Ankebût: 33)

Hazreti Lût (A.S.). onların daha önceki sözlerinden şüphedeydi.. Kavminin helakma memur kimselerdir gözüyle bakıyordu.

Buna rağmen ağızlarından da kimliklerini ve aldıkları vazifeyi dinlemek istiyordu.

Azgınlar ise kapı Önünde çılgınca bağrışıyorlardı.

Hazreti Lût (A.S.i meleklerle konuştu: *

*m

Vaktaki elçi (melek) 1er Lût ailesine geldi.
(Lût) dedi ki: Her halde siz tanınmamış bir

Onlar da: «Hayır dediler, biz sana onların, hakkında şek etmekte oldukları şeyi (azabı) getirdik.»

(Hicr; 61-63)

Sana Hak (kın emri) ile geldik. Biz şüphesiz doğru söyleyenleriz.»

(Hicr: 64)

Ona şu (kafi) emri vahyettik: «Sabaha çıkarlarken onların arkası behemehal kesilmiş olacaktır.

(Hicr: 66)

(Lût'un) kavmi, kendisine doğru (soluk soluğa) geldi. Onlar dahaevvelden kötülükleri işlemeye alışmış kimselerdi. (Lût): «Ey kavmim, dedi, işte kızlarım. Sizin için onlar daha temizdir. Artık Allahtan korkun, beni misafirlerimin içinde küçük düşürmeyin. İçinizde akıl başında bir adam da yok mu sizin?..»

Dediler:«Andolsun, senin de bildiğin veçhile bizim senin kızlarınla hiçbir hak (ve alâka) mız yoktur. Sen bizim ne dilediğimizi elbette bilirsin.»

(Lût: «Ah), dedi, size (yetecek) bir kuvvetim olsaydı, yahut sarp bir kaleye sığınabilseydim!»

(Hûd: 78-80)

bir halkı sevine sevine (misafirlerin yanına
di?

(Lût) dedi ki: «Hakikat bunlar benim misafirimdir. Binaenaleyh beni rüsvay etmeyin.»—
«Allahdan korkun, beni tasalandırmayın.»

Elçilerimiz Lût'a gelince o, bunlar sebebiyle tasalandı, bunlar sebebiyle kolu (göğsü) daraldı. «Korkma, tasalanma, dediler, çünkü biz seni de, senin ehlini de kurtaracağız. Yalnız geride (azabda) kalacaklardan olan karın müstesna.»

13 S

si

+3 c

E-a

13
<D C

S e

W
cj 3
S -g

«Biz seni, dediler, eîâleuıe karışmaktan, (bizim bu gibi işlerimize müdahale etmekten) men etmedik mi?..»
(Lût) dedi: «Eğer (dediğinizi) yapıcüarsanız işte **bunlar, (işte) kızlarım.»**

(Hicr: 67-71)

Cebrail (A.S.) ile Mikail (AS). Hazreti Lût (A.S.) ve kızlarını başka odaya alıp onların nasıl kurtulacaklarını, neler yapmaları gerektiğim anlattılar.

Buna göre, Hazreti Lût (A.S.) kızlarını ve ailesini önüne katıp arka kapıdan çıkacaktı.. Çünkü azgınların içinden geçtikleri halde azgınlar onları görmeyeceklerdi.. Lût geriden yürüyecekti. Hiç kimse arkasına bakmayacaktı.

Bütün Erden havzası sabaha karşı helak edilecekti.

O halde gecenin bir kısmında aileni yürüt. Sen de arkalarından git. Sizden kimse ardına (dönüp) bakmasın. Emr olunacağınız yere geçip gidin.»

(Hicr: 65)

... Onlar sana katiyen dokunamazlar. Sen hemen gecenin bir kısmında ailenle yürü (yola çık), içinizden hiçbiri geri kalmasın. **Yalnız karın müstesna. Çünkü onlara (kavmine)** isabet edecek (azab) hiç **şüphesiz** ona da **çarpacaktır. Onlara va'dolunan (helak) zamanı sabah vaktidir. Sabah vakti de yalan değil mi?..» dediler.**

(Hûd: 81)

Azgınlar, bu konuşmalar sırasında oda kapısına da—

yanmışlardı.. O zaman, Meleklerden birisi yere eğildi, toprağa ellerini sürdü.. Sonra kapıyı açtı.. Ellerini azgınların yüzünde gezdirdi. Hepsi kör oldular.

Andolsun ki onlar misafirlerine (bile) kötülük yapmayı kaydetmişlerdi. Biz de gözlerini silme kör ediverdik. «İşte, (dedik), azabımı ve tehditlerimi (n akıbetini) tadın.»

(Kamer: 37)

Halbuki Hazreti Lût (A.S.) tam kırk sene, onlara bu günü haber vermişti.. Didinip bir ömür harcamıştı Allah yolunda.

Andolsun ki (Lût) onlara (kendilerini) azab **ile** yakalayacağımızı **da haber vermişti. Fakat onlar bu korkutmaları şüphe ile tekzib ettiler.**

(Kamer: 36)

Hazreti Lût (A.S.) azgınların artık görmediklerini farkedince, gelen misafirlerin hangi melekler olduğunu da anladı.. Cebrail asıl vazifeyi almış, Mikail, ona yardımcı olmuştu..

Ve işte daha başlangıçta, Hazreti Allah (C.C.) m izniyle ilk mucize vukubulmuştu.. Bir el gezdirmekle azgınlar göremiyorlardı.

Hazreti Allah (C.C). Cebrail (A.S.)ı nasıl meziyetlerle donattığını ve neler yaptırdığını hatırlatdı Hazreti Lût (A.S.)a.

O, müthiş kuvvetlerle bezenmişti:

Onu müdhiş kuvvetlere malik olan öğretti.
(Necm: 5)

(Ki o) akıl ve re'yinele kâmil (bir melek) dîr...
(Necm: 6)

**

Hazreti Lût (A.S.) fazla bekletemedi melekleri.

Nerdeyse sabah olacaktı.

Kızlarını ve karısını önüne kattı.

Lût (Ölü deniz) kıyısından batıya doğru yürüdü.

Nereye gidecekti?..»

Henüz kararsızdı.

Yolunun üzerinde, yakınlarında, sık sık mağaraları olan Tsoa (küçük mânasına gelirdi) vardı. Ona her dile göre (Sugar-Şocar) da denirdi.

Hazreti Lût (A.S.), sabahtan önce bu köy bölgesine varacağını umuyordu..

Niyeti köye girmek değil, mağaraların birisinde gizlenmekti.

Kızlarına ve ailesi Vaile'ye tekrar hatırlattı:

«Sakın arkanıza bakmayın.. Meleklerin dediklerini işittiniz.»

Söz verdiler..

Tuz Denizi kıyılarına kuvvetli bir mehtap vurmuştu. Sahilde yürüyorlardı.

Hazreti Lût (A.S.) in ailesi Vaile'nin aklı gerilerdeydi.

Bir türlü meleklerin anlattıklarının olacaklarına inanamıyor, bir yalan, oyun, sayıyordu..

İlerde azgın, sapık nefsini doyuracak hiçbir şey yoktu..

Geride ise tam dilediği hayat, küfr vardı.

«Horoz Ölür, gözü çöplükte kalır..» sözü gibi, Vaile'nin gözü o gerideki çöplükteydi.

O anda gün ışıdı.

Işımasıyla beraber, Cebrail (A.S.) helak vazifesini yerine getirdi.

Önce öyle bir haykırış, gürültü oldu ki, azgın havza halkının ödleri patladı.

Yağmur gibi şiddetli, aralıksız, taşlar iniyordu gökyüzünden ve behemehal işaretlendiği için, sahibini buluyordu.. Yere yıkıyor, yakıyordu.

Toprak sarsılıyordu.

Yarılmıştı.. İçinden ateşler fışkırıyordu.

Ziftler alev almış akıyorlardı.

Çünkü Cebrail bir kanadını Sedum havzasına geçirmiş havaya kaldırmıştı..

O kadar ki, gökyüzündeki melekler şehirlerde ötüşen horoz seslerini, uluyan köpekleri işittiler.

Kalkan şehirlerin altı üstüne geldi.

Havzadaki beş hükümdarlıktan Dördü: (Sedum, Ga-mnra, Adamah, Seboim) artık yoktular. Yalnız Şo'ar kalmıştı.. Çünkü pek azgın değüdi.. îlerde Allah yoluna sapabilirdi.. Diğerleri gibi cinsi sapıklık yapmıyordu.

Burada da, Hazreti Allah (C.C.) m izniyle mucizler gösterilmişti:

1. İnsan kılığında bir melek şehirleri havaya kaldırmış, insanlarıyla beraber alt üst etmişti.

2. Fakat aynı topraklarda olan Lût ve ehli farkına varmıyorlar, bundan korunuyorlardı.

3. Havaya kalkan Erden Havzası, ters olarak tek-

rar toprağa düştüğü halde, komşu şehirlere bir şey olmuyordu.

Lût (A.S.) hâlâ ehlini önüne katmış yürüyordu.

Maksadı, onu arkada bilip, korkmamalarını temindi.

İlerde Hazreti Allah (C.C), bu helak hadisesini, Kur'ân'm çeşitli sûre ve âyetlerinde şöyle buyuracaktı ve ibretlenmemizi isteyecekti:

> Vaktaki (azap) emrimiz geldi, (o memleketin) üstünü altına getirdik ve tepelerine balçıktan pişmiş, istif edilmiş taşlar yağdırdık ki onlar Kabbinin katında hep damgalanmıslardı. Onlar zalimlerden uzak değildiler.
>
> (Hûd: 82-83)

> Derken onları, işrak vaktine girdikleri sırada, o {korkunç) ses yakalayıverdi. Hemen (şehirlerinin) üstünü altına getirdik. Tepelerine de balçıktan pişirilmiş bir taş (yağmuru) yağdırdık.
> Elbette bunda fikr-ü firaseti olanlar için ibretler vardır.
> O (şehrin harabeleri) hakikat (herkesin göreceği, Kureyş'in işlediği) bîr yol üstünde (hâlâ) durucudur.
> Bunda iman edenler için muhakkak bir ibret vardır.
>
> (Hicr: 73-77)

> Bunun üzerine biz onu ve ehlini kamilen kurtardık.
> Geri kalanların içinde yalnız bir koca karı vardı.
> Sonra geridekileri (tam bir surette) helak ettik.

> Üstlerine öyle bir yağmur yağdırdık ki. (Bak) inzar edilenlerin yağmuru ne körüdür. Şüphesiz bunda elbette bir ibret vardır. (Fakat) onların çoğu îman ediciler değildir.
> Hakikat, senin Eabbin, mutlak galiptir, çok esirgeyicidir O.
>
> (Şuarâ': 170-175)

> Bunun üzerine biz hem onu, hem geri kalanlardan olmasını takdir ettiğimiz karısından başka-bütün hanedanını kurtardık. Onların üstüne öyle bir yağmur yağdırdık ki... ne kötü idi inzar edilenlerin yağmuru!..
>
> (Nemi: 57-58)

> Andolsun, aklım kullanacak bir kavm için biz oradan apaçık bir nişane (bir ibret) bırakmışındır.
>
> (Ankebût: 35)

> Hani biz onu, hem ehlini toptan kurtarmıştık. (Azabda) kalanlar içinde bırakılan bir kocakarı müstesna idi.
> Sonra biz diğerlerini kökünden helak ettik. Elbet siz de sabah ve akşam onlar (m yıırdlan-na) uğruyorsunuz. Hâlâ akdlanmıyacak mısınız?
>
> (Sâffât: 134-138)

> Onu da, Lûtu da içinde âlemler için bereketler bulunan arza (ulaştırıp-kurtardık.)
>
> (Enbiya: 71.)

Derken oradan müminlerden kim varsa çıkardık. Fakat orada müslümanlardan bir ev halkın dan başkasını da bulamadık, (bununla beraber) orada elem verici azabdan, korkacaklar için bir alamet de bıraktık.

(Zariyat: 35-37)

(Lût kavminin) altı üstüne gelen kasabalarını da O (cebrail) kaldırıp yere çarptı da, Şimdi (ey insan) rabbinin nimetlerinden hangisi hakkında şüphe edersin?..

(Necm: 53-55)

Biz onlara taş (yağından bir fırtına) gönderdik. (Helak ettik) Lût'mı ailesi müstesna. Onları bir seher vakti kurtardık.

(Kamer: 34-35)

Andolsun ki onlara bir sabah, (Yakalarını) asla bırakmıyacağız olan bir azab baskın yaptı. «İste tadın benim azabımı ve tehditlerimi (in aki-betini).

Andolsun ki biz Kur'an'ı düşünmek için kolay-laşdırmışızdır. O halde var mı düşünen?..

(Kamer: 38-40)

Hazreti LûtlA.S.) arkada, âlesiyle kızları önde,, olanlardan habersiz, üzgün yürüyorlardı daha. Sabah olmuştu.. Tuz denizi bitmek üzereydi. Vaile, için için. o azgın halk gibi söyleniyordu.

«Bunların hepsi sihirdir.. Şimdi gün ışrmasıyla beraber sihir bozulur.. Sedüm halkının gözleri açılır.. Peşimize düşer, hiç değilse beni kurtarırlar.. Eski o güzel hayatıma kavuşurum.»

Buna o kadar inandı ki, nihayet dayanamadı. Baktı, geldiği yollara.

Hazreti Lût (A.S.) önlemeye fırsat bulamadı.

Vaile'nin başı üzerinde bir aydınlık patladı. Onu yaktı.

Belki bu aydınlık, misafirler eve gelince, haber vermek için tutuşturduğu meşalelere karşılık bir cezaydı.

Peşinden, üzerine yağmurlar yağdı.

Tuzdu bunlar.. Hemen dondular ve Vaile başı arkaya dönük bir halde taş kesildi.

Belki de tuzdan taş olması, yine haber vermek için, tuz olmadığı bahanesini ileri sülüsüydü.

Allah küfredenlere Nûhun karısı ile Lût'un karısını misâl olarak gösterdi. Onlar kullarımız dan iki iyi kulun (nikâhı) altında idiler. Böyle iken hainlik ettiler de o (iki zevç) onları Allah (m azabın) dan hiçbir şeyle kurtaramadılar. O (iki kadına) «Ateşe girenlerle beraber siz de girin» denildi.

(Tahrîm: 10)

Hazreti Lût (A.S.), Sugar köyüne girmedi.

Çevre tepelerindeki mağaralarda bir zaman bekledi.^

Öğleye doğru, Mağara önünde namazını kılmıştı.

Cebrail (A.S.) in sesini işitti:

«Herşey tamamlandı ey Lût (A.S.)»

«Hiç kurtulan olmadı rai?...»

«Hayır.. Yalnız bir kişi kaçtı.. Bu kasıtlıydı.. Mekke'ye kadar gidecektir o azgın.. Ora halkının ibretlenmesi için, kendisine işaretlenmiş taş, gökte kırk *gün* gezinecek, fakat sonra, oradaki binlerce halk içinde, yine onu bulup helak edecektir.»

«Benim için bir emir var mı ey Cibril?...»

«Artık her yerde dolaşmakta ve halkı Allah'a teslim etmekte serbestsin..»

«Helak edilen şehirleri görmek istiyorum..»

«Gör ey Lûtî.. Halkı daha kuvvetle Allah'a çağırırsın.»

Cebrail gidiyordu Mikail ile birlikte.

Hazreti Lût (A.S.) sordu:

«O helak olan Havza tekrar eski bereketine, rızkına, kavuşacak mı?..»

Mikail cevapladı bunu:

«Ey Lût!. Bilirsin ki ben rızık meleğiyim.. Havza'da-ki geleceğin canlıları için gereken imkânı. Allahımın rızasıyla ve emriyle hazırladım..»

Hazreti Lût (A.S.) Tekrar Cebrail (A.S.) a döndü.

Öğrenmek istedi:

«Allahım benden razı mıdır ey Cibril?...»

«Evet..»

Hazreti Lût pek sevindi.

Melekler gittiler.

Hazreti Lût (A.S.) geceyi mağarada geçirdi.

Ertesi sabah kızjarını önüne kattı..

Tekrar Havzaya döndü.

O zaman Allah'ın yüce kudretine bizzat şahit oldu.

Hakikaten aradan yüzyıllar geçse, ebediyete kadar, havzanın her tarafı bu helakin nişaneîeriyle, âlemleriyle yaşayacaktı.

Bilhassa. Şam'dan Hicaz'a Hicaz'dan Şam'a gidip gelenler daima göreceklerdi bunları..

Ne yap- aklardı şimdi baba ile iki mümin kız evlât.

Hazreti Lût (A.S.) önce amcası peygamber Hazreti İbrahim (A.S.) yurduna inmek, bir zaman misafir kalmak istedi.

Sonra, başka ülkelerde vazifesine devam edecekti.

Öyle yaptı.

Dolaşmadı daha fazla Havzada.

Bu lanetlenmiş yerden, bir ot bile koparmadı.

Tekrar yollara düştü.

Vakit geceydi.. Mehtap vardı.. Serinlikte yürümek pek kolay ve rahat oluyordu.

Terlemiyor, yorulmuyorlardı.

Ertesi sabah, amcalarının yurdu göründü.

Çobanlar kırlara dağılmışlardı bile.

Birisi ilhamlanmıştı.

Hazreti Lût (A.S.) ile kızları onu şaşırarak **dinlediler:**

Dalların kanı çekilmiş, Renklerini dökmüş
çiçekler. Kuşlar yangın yerine dönen
havada Azarlanıp kovulmuşlar. Su
terliyor burum buram, Sanki bir güveçte
balık.

Toprak bereketinden pişman, Verdiğini
topluyor yeryüzünden. Ovalar yarılmakta,
Tepeler parçalanmakta. Kasırgalar
kovalıyor hayatı, Doymayan uçurumlara
sürüyor.

Yollar cimrilikte yarışta..
Güneşe hakanlar üşüyor.
Gölgelikler fırın ağzı.. Zehir
damlıyor rahmetten. , Her
bulut kısır bir koyun, Her nefes
bir diş ayrısı.

Karasapan tarlaya kırgın,
Sürememiş bir karış top ağını.
Döven'ler harmanda değil, Çekirge
sürülerinde geziniyor. ***Hasretmiş***
süte yayıklar.. *Dibek, sessizlikten*
bunalmış.

Neden dengesi bozuldu dünyanın?.. Niçin
her yaratık korkuda?.. Hangi suçluya bu
ceza?.. Kim dolaştı günâh
bahçelerinde.?.. Bir sır çenberi dolanmış
boğazlara, Edilenleri burundan getiriyor.

Raviye dayanamadı.. Hızlandı:

«Acele edelim ey babacığım, ey güzel ablam Rîs!. Amcamızın yurduna varmadan, yaşadığımız kâbustan kurtulamayacağız.. Bakın, herkes onu ilhamlanıyor.»

Hazreti Lût (A.S.) kızını kırmadı.

Adımlarını sıklaştırdı..

Fakat şunları da söyledi:

«Ey mü'min evlâdım!.. Kâbus deme ona.. Hangi kula, öylesine bir azgınlık, sapıklık içinde, has kul kalmak şerefi bağışlanmıştır?.. Bununla övün, iftihar et..»

Raviye utandı.

Hazreti Lût (A.S.) konuşmasını bağladı:

«Havza harabeleri hep öyle kalacaklar.. Gelip geçenler ibretlenecekler..»

Rîs doğruladı:

«Melekler söylemişlerdi.»

Raviye sordu:

«Annemizin taşlaşmış hali de baki kalacak mı?...»

«Onu ancak Hak TeAâ bilir.. Belki öyle bırakır. Belki, rüzgâra, fırtınaya, sıcığa, yağmura verir.. Onlar da zamanla şeklini değiştirirler..»

«Hiç değilse bunu isterim..»

Hazreti Lût (A.S.) cevap vermedi.

Gözleri yaş içindeydi..

O sırada Rîs. şehre giren yol çatalını gösterdi:

«Orada bekleşenler var..»

Her üçü dikkatle baktılar.

Raviye tanıdı:

«Büyük amcam Hazreti İbrahim (A.S.) ile sevgili yengem Sara'dır onlar.. Nereden geleceğimizi haber almışlar?...»

«Hazreti Cebrail (A.S.), geçerken haber vermiştir.»

«Evet..»

Rîs yine annesinin akibetine döndü:

«Sara yengem bir melek hayatında yaşarken, annem niçin şeytanlarla arkadaşlık etti.. Pek dokunuyor bu bana.»

«Ey güzel kızım, kapat artık bu mevzuu.. Sorma.. Didikleyip inceleme.. Hazreti Allah (C.C.) m her emrinde engin bir hikmet ve ibret vardır.. Bu da yarı bir mucize-sidir.. Sizi öyle bir şer içinden iki hayr kaynağı olarak fışkırttı.»

Kızlar sustular.

Hazreti Lût (A.S.) yürüdü.. Onlar da/ babalarını takip ettiler..

Az sonra, onları bekleyen Hazreti İbrahim (A.S.) ile Sara'nın yamndaydılar.

Sarıldılar ama, hepsi de ağlıyorlardı.

Bu ağlayışları, boşuna değildi.

Şahıslarını ilgilendirmiyordu.

Sedum Havzasındaki dörtbin (rivayetlere göre dörtmilyon) insanın telef olmasıydı ana sebep.

O insanlar ki, özene bezene yaratılmışlardı.. Şerefli mahluklardı.. Hazreti Allah (C.C.) m göz bebekleriydiler.

Alemlerde ne varsa onların faydasına yaratmıştı.

Böyle mi yapmalıydılar?..

İnkâr mı etmeliydiler O'nu.

Ve nihayet cezalarım mı bulmalıydılar?..

Aynı çoban bunlara gönlünce cevap veriyordu uzaktan uzağa ilhamlanarak:

Toprağın dile gelmesini.
Konuşmasını istiyorum.
Bağrında gömülü
Nice nice medeniyetlerin
Sahiplerinden
Kimbüir ne ibretlenecek
Hikâyeler anlatırdı!..

İnsan ptrü ptrü yanan Bir altın
gibiyken, Kendisini bilerek
Şeytanın avcuna bıraktı. O da
dilediği gibi Oynuyor onunla,
Parlaklığını silip karartıyor.

üülnıl ■;
Yıldı (Hiç ,
d Hu yanı

Biz öaandih Harabt
likit ı k Medeniyyi I
mit Sokaklarıtuht
Ofistin ■/■■
Yırtmaçlın ***Aka*** *aka*
d

Hangi mirasyedi
Bizim kadar el çabukluğuyta
Harcadı *şerefini?..*
Nurundan, *onurundan* ***oldu?..***
Dövünmek, çırpınmak neye yarar!.
Kökü kurumuş ağaç yeşerir mi?..

Hazreti İbrahim (A.S.), ilk toparlanan oldu. Teklifte bulundu:

«Haydi gidelim.. Pek korkunç saatler geçirdiniz, yolunuz uzun sürdü.. Temizlenip dinlenin.» Cevap vermediler ama, peşine takıldılar.

IX

ULAŞILAN İMAN BAHARI

Hazreti Lût (A.S.) ile kızları, Hazreti İbrahim (A.S.) da bir ay kadar misafir kaldılar.

Bu arada, Hazreti Lût (A.S.) amcası Hazreti İbrahim (A.S.) m kendi kendisini sünnet ettiğini öğrenince, o da sünnet oldu. Şeriatine uydu.

Hazreti Lût (A.S.) hep, Cebrail (A.S.) in gelmesini ve kendisine yeni vazife vermesini bekliyordu.

Bu vazife gecikiyordu.

Hazreti Lût (A.S.) da haklı olarak üzülüyordu.

Bir şeye daha sevinmişti.

Meleklerin, Hazreti İbrahim (A.S.) a müjdeledikleri gerçekleşmiş, Sara hamile kalmıştı.

Nihayet bir gün Hazreti Lût (A.S.), amcası peygamber Hazreti İbrahim (A.S.) a fikrini açtı:

«Ey amcam!.. Ben Sedum diyarına gitmek istiyorum.»

«Niçin?..»

«Canım orasını çekiyor..»

«Ne bulacaksın, acı hatıralardan, harabelerden başka?.»

«Bunları düşündüm..»

«Seyahat iyidir ama, fayda sağlamalı.»

«Burada pek huzursuzum.. Cebrail (A.S.) da yeni bir emir getirmedi.»

«Hele bir az daha bekle.»

Hazreti Lût (A.S.) bekledi.

Bir akşamdı.

Sara, Lût (A.S.) m yanma geldi.

Önce dereden tepeden konuştular.

Sonra, Sara mevzuu açtı:

«Ey Lût!. Kızların Rîs ile Raviye ne güzel, ne iyi kalpliler öyle!...»

«Tek iftihar ettiğim eserlerimdir onlar..»

«Fakat yaşları bir hayü ilerledi.»

«(Ne yapabilirdim?.. O azgın sapıklarla evlendiremez-dim elbette.»

«Haklısın.. Lâkin artık o mahzur ortadan kalktı.»

«Biliyorum.. Talip çıkacaklar diye de ödüm kopuyor.»

«Niçin?.. Her baba ve anne bu fedakarlıkta bulunmuştur.»

«Bunu kast etmek istemedim.»

«Ya?..»

«Ey Yengem!.. Biliyorsun ki, Sedum'dan çırılçıplak denecek halde döndük..»

«Mesele bu mu?...»

«Değil nü?... Mihir ister.. Çalışmalıyım, bunu kazanmalıyım.»

Sara güldü.

Hatırlattı:

«Sen, hele kızların, pek zenginsiniz esasen.»

«İnanç zenginliğiyse öyle.. İmanımızın baharına çoktan ulaştık ve onu yaşamaktayız. Ne çare ki..»

Sara Hazreti Lût (A.S.) m sözünü kesti:

«Sedum Havzasına göçerken, bin erkek, kadın ve çocuktan ibaret bir ümmetin vardı^Beş misli de malın.»

«Onlar benim değil, Allanın gazabına uğramış karımmdılar. Buraya tekrar döndüler.»

«Hazreti İbrahim (A.S.) onları daima ayrı tuttu.. Hesabı karıştırmadı.. Artık ailen öldüğüne göre, bu büyük miras senin ve o cennetlik kızlarınmdır.. Artık mi-hir düşünülür mü?...»

Hazreti Lût (A.S.) pek sevindi.

«Haklısın ey yengem..» dedi. «Allahımdan dilerim ki, bana yeni bir vazife verir..»

«Bu olabilir.. Lâkin önce kızlarını muradına erdir.»

«Elimle arayamam ya.»

«Çok talipler var ama, cesaret edemiyorlar.»

«Hiç dikkat etmedim..»

«Bana baş vurdular.»

«Ne dedin?...»

«Önce ret ettim ama, sonra öyle iki genç karşıma çıktı ki kıyamadım.. Eğer onlar Rîs ile "Raviye'ye koca olurlarsa, yaprakla gonca kadar yakışacaklar.. Ve ancak îmanın baharına ulaşacaklar o çok çeken has mü'min kızlarımız.»

Hazreti Lût (A.S.) pek düşünmedi:

«Sen bilirsin ey yengem..» dedi. «Fakat amcam Hazreti İbrahime de danışmak lâzım..»

«Ben konuştum.. Gençleri de gördü.. Pek münasip buldu.»

«O halde, göreyim onları.»

Sara, hemen o gün, gençleri Hazreti Lût (A.S.) a ve kızlara gösterdi.. Evlenmeleri kesinleşti.. Söz verdi.

Hazreti Lût (A.S.), düğünü iki ay sonraya attı.

Çünkü hacc mevsimiydi ve daha şimdiden kalbi **KABE'YE DO&RU** havalanmış, **kanat çırpıp duruyordu.**

Nihayet vakti gelince izin isteyip yollara düştü.

Mekke'ye gitti.

Hazreti ibrahim (A.S.) m oğlu Hz. İsmail'in yanında misafir kaldı.. Hacc farizasını ifa edip döndü.

Yolda, hiç beklemediği bir anda Cebrail (A.S.) ona yeni emir tebliğ etti:

«Ey Lût!. Ümmetini al.. Kendine bir yurt seç..»

«Bunda serbest miyim?...»

«Evet..»

«Çok çektin.. Kırk sene yeryüzünün en azgın kavmiy-le cenkleştin.. Artık imanının baharına ulaşman gereklidir. Allahımız bunu diledi.. Çünkü senden daima razıydı.»

Hazreti Lût (A.S.) m sıkışan kalbi tekrar açıldı.

Hazreti İbrahim (A.S.) m yanma döner dönmez. Ona aldığı emri söyledi..

Kızları Rîs ile Raviye'nin düğünleri geciktirmeden yapıldı..

Ve nihayet bir sabah, Hazreti Lût (A.S.) ümmetini aldı.. Gönlü onu hep Erden Havzası'na çekiyordu.

Oraya gitti ilkönce.

Henüz Mikail (A.S.) m ektiği rızık, topraktan fışkırmamıştı.. Her taraf, helakin izleriyle, hatıralarıyia, doluydu.

Hazreti Lût (A.S.) in ümmeti, bunları gördükçe dehşet içinde kalıyorlardı.

Hazreti Allah (C.C.) m kudret ve azametine her adımda tekrar tekrar şahit oluyorlardı.

Hazreti Lût (A.S.), tam Tuz Denizi kuzeyinde. Se-dum şehri yıkıntıları karşısında çadır kurdu.

Bu yer, Şam-Hicaz kervanlarının işlediği yol üzerindeydi..

Hazreti Lût (A.S.), her geçen kervanı durduruyor, azgın ve sapık Sedum vadisi halkının helak hikâyesini anlatarak, başlarına geleni gösteriyordu.

Bu kesin deliller karşısında, kervandakiierin çoğu,

Allah'a teslim oluyorlar ve Hazreti Lût (A.S.) ı peygamber tanıyorlardı.

Böylece Hazreti Lût (A.S.) m ümmeti pek çoğaldı.

Helakin üzerinden altı ay geçmişti.
Hazreti Lût (A.S.> seksen yaşını sürüyordu.
Bir gün, kuzeyden üç yolcu çıkıp geldiler.
O zamanki geleneğe göre önce, birer şiir söylediler.
tik sözü yaşlıları almıştı:

Gölgesinde yaşadığım,
Meyvasını devşirdiğim,
Üzerinde yuva kurduğum
Ağaç biliyorum, Altı ana
dala sahipti.

Bunlardan besi kurudu. Değil
yaprakları, Kendilerinden bile
eser yok. Lâkin niçin inatla
Altlarında bekleşirim ?.

Bakmam ağacın her tarafına f.
Altıncı dal duruyor..
Aynı yeşildedir.
Meyva veriyor..
Gölgesi gün geçtikçe genişliyor.

Ona yaklaşsam,
Dost olsam,
Karşılıklı faydalansak birbirimizden Daha
iyi değil mi?.. Ne kaybederim?.. Belki de
kazanırım..

İkincisi başka türlü konuştu:

Dağdan kopan kayaların Ezdiği
topraktayım hâlâ. Neyi, kimi
beklerim?.. Kayaları kaldırmaya
Gücüm yetmez ki!. Kaldırsam
bile, Toprak öyle ezildi M,
Uçurum açüdı göğsünde.

Sağda, şu vadi gerisinde,
Ezelden beri,
Kendi hayatını süren,
Bir yurt var..
Bilmem niçin oraya göçmek

Aklıma gelmez?...

Üçüncüsü de onlara yakm konuştu.

Dağdan seller boşaldı..
Vadiler cûk çamur aktı..
Tarlalara taş, balçık doldu.
Bunu görmeyen, duymayan, kalmadı.

Hatıralar,
Belki iyi, belki fenaydılar, İz
bırakmadan çekildiler. Çünkü
yeryüzünün şekli değişti.

Ama, bir vadi var ki,
Seller boşanmadı ondan..
Kın, ovası temiz.. Bereketli.
Ona göçmek neden aklıma gelmez?..

Yolcuların başlangıç konuşmaları bitince, yine en yaşlıları sözü aldı:

«Seni tanırız ey Hazreti Lût (A.S.) ..» dedi. *[Bİ]$ kimse göndermedi, kendi ilhamımıza uyup geldik..»

«Ayaklarınız dert görmesin..»

«Seni eskiden de sever, ümmetin olmak isterdik..»

«Niçin beklediniz?...»

«Ah şu toplumlar içindeki açık gözler, yaygaracılar, menfaatleri uğruna, her türlü hile ve desiseye baş [vu]-ranlar yok mu!. İşte onlar, beşeriyetin gidişini değişi"" yorlar..»

«Kabileniz hangisidir?..»

«Biz de Havzalıyız.. Havza'da eskiden mevcut olan altı hükümdarlığın en küçüğü.. Etliye-sütlüye kanş*[113]^ yan Şa'or hükümdarlığı.. Biz asla cinsi sapık değildik-*

«Biliyorum..»

«Ancak, henüz putlardan kopamamıştık..» «Sizlere de çok geldim.. Hükümdarınız aranıza sokmadı.»

«Çünkü, ilk konuşmanda mümin olacağımızı biliy[or]" du.»

»Demek artık üçünüz ümmetime katılmak fikrinde-siniz?..»

«Buna hanidir kararlıydık..» «Şa'or'a gitmek isterdim..» «Muhakkak ki halk bayram eder..» «Hükümdarınızı ve onun adamlarını, hele askerlerini, unutuyorsunuz..»

«Havza'daki bütün halk helak edilip biz kalınca, hükümdara isyan ettik.. Helak edilmeyişimizin sebebini a[n'] lamak için kör olmaya lüzum yoktu.. Hazreti Allah (C.C.) içimizi biliyordu. Hükümdara baş vurduk, anlatamadık.. Yine senin sihrine verdi. Biz de ancak baş kaldU"-

J ,-,,, le geçirdik.. Halk **seni** almamız i
dik.: idareyi & * '
gönderdi. **.(AS) o gün** bile **bellemedi.**
Hazreti *U** ' * '
Yola **çıktı-; hükümdarlığı yarım günlük K**
Esasen *Ş*»°
fedeydi.
Ulaştı. -dandı.
Candan k» Müslüman **oldu..** L
Butun hai*': ,ar **ıçle rindeki azgın ve sapıkl**
Putları yıK** ^
laştırduar.. **edilen yerlerini h^reü LÛ J**
Havza'nın ^ taksim etti. j&n ^^ (AS)
m W
Elbette *of*\ bulacaktı,
rar eski senli^ ^^ ^ği değil.
Fakat o *** ürdiği> duru, **temi* §***
Islâmiyeti** ^
sinden doğan ***0**** (A s } ^ tatedif (.....
Hazreti *L>&* *mek* üf#rt **».yahata ■**
kalmaymca.. ***V*** H-||| u| ItUIIhan kll
Şam'a ya»* bir urU ■•tın almuU**
Hazreti İbrani***

^rUrig«»ıyo«^^

Sık sık h^T . Hicazdayım-»**
«Mısırdayv^ ansızın haberlerinin »rkası** kc^A
Fakat o y*\^d* ölmüştü.
Seksen ya*^*^
Görenler «^ yetfer çıkardılar.
Çeşitli riv^Jz^ Hakkında.
Bilhassa r*^nUa tfazreti ibrahim, (A.S.) a^,n
O sırada *t*> yeni bitirmişti. y,
yirmi beş **yasıı^***

Yolcuların başlangıç konuşmaları bitince, yine en yaşlıları sözü aldı:

«Seni tanırız ey Hazreti Lût (A.S.) ..» dedi. «Bizi kimse göndermedi, kendi ilhamımıza uyup geldik..»

«Ayaklarınız dert görmesin..»

«Seni eskiden de sever, ümmetin olmak isterdik..»

«Niçin beklediniz?...»

«Ah şu toplumlar içindeki açık gözler, yaygaracılar, menfaatleri uğruna, her türlü hile ve desiseye baş vuranlar yok muî. işte onlar, beşeriyetin gidişini değiştiriyorlar..»

« Kabileniz hangisidir ?..»

«Biz de Havzalıyız.. Havza'da eskiden mevcut olan altı hükümdarlığın en küçüğü.. Etliye-sütlüye karışmayan Şa'or hükümdarlığı.. Biz asla cinsi sapık değildik..»

«Biliyorum..»

«Ancak, henüz putlardan kopamamıştık..»

«Sizlere de çok geldim.. Hükümdarınız aranıza sokmadı.»

«Çünkü, ilk konuşmanda mümin olacağımızı biliyordu.»

^Dernek artık üçünüz ümmetime katılmak fikrindesiniz?..»

«Buna hanidir kararlıydık..»

«Şa'or'a gitmek isterdim..»

«Muhakkak ki halk bayram eder..»

«Hükümdarınızı ve onun adamlarım, hele askerlerini, unutuyorsunuz..»

«Havza'daki bütün halk helak edilip biz kalınca, hükümdara isyan ettik.. Helak edilmeyişimizin sebebini anlamak için kör olmaya lüzum yoktu.. Hazreti Allah (C.C.) içimizi biliyordu. Hükümdara baş vurduk, anlatamadık.. Yine senin sihrine verdi. Biz de ancak baş kaldır-

dik.: İdareyi ele geçirdik.. Halk seni ılmanu» Ifll gönderdi.

Hazreti Lût (A.S.), o gün bile beki.m. -ı ı

Yola çıktı..

Esasen Şa'or hükümdarlığı yarım «UnlUh ı.ı. ..... M f edeydi.

Ulaşü.

Candan karşılandı.

Bütün halk Müslüman OİdtI

Putları yıktılar., içlerindeki aıgın ve sapıkları uzaklaştırdılar..

Havza'nın helak edilen yerlerini hazreti Lût, ailelere taksim etti.

Elbette oraları Mikail (A.S.) in bereketli eliyle tekrar eski şenliğini bulacaktı.

Fakat o azgın, sapık şenliği değil..

İslâmiyetin getirdiği, duru, temiz neşelerin birleşmesinden doğan şenliği.

Hazreti Lût (A.S.), izin istedi, ümmetinden şübhesi kalmayınca.. Dönmek üzere seyahata çıktı.

Şam'a yakın Halil-ül Rahman kasabasında, amcası Hazreti ibrahim, bir tarla satın almıştı.. Bitişiğinde o da aldı.

Sık sık haberleri geliyordum

«Mısırdayım.. Hicazdayım^»

Fakat o yıl ansızın haberlerinin arkası kesildi.

Seksen yaşında ölmüştü.

Görenler vardı.

Çeşitli rivayetler çıkardılar.

Bilhassa mezarı hakkında.

O sırada henüz Hazreti ibrahim (A.S.) sağdı, yüz yirmi beş yaşını yeni bitirmişti.

Sara, hakikaten bir oğlan doğurmuştu.. Adı Ishak konmuştu.

Hazreti Lût (A.S.) in defnedildiği yer hakkında üç haber söyleniyordu:

1. Ilalil-ül Rahmanda medfundur.
2. Hicaz'ın herhangi bir yerindedir.
3. Mekke'de adı bilinen ve bilinmeyen doksansekiz peygamberle beraber, Makam ile Rükne arasında yatmaktadır.

Hangisi olursa olsundu.

Hazreti Allah (C.C.) lüzum görmüş olacaktı ki onu huzuruna çağırmış^!.

Yine kervanlar Şam ile, Sidim Vadisi içinden, Hicaz'la 3ikı bağlantı kurmuşlardı.

Yıllar geçiyordu.

Havza'da yaralar kapanmıştı.

Kalan ancak, harap olan şehirlerin nişanesiydi.

Yoldan geçip gidenler görüyorlardı.

Tuz Gölü (ölü Deniz-Siddim Vadisi) adını taşıyan denize de, Lût (A.S.) m ismine hürmeten (Lût Gölü) denmeye başlandı.

Yüzyıllar yüzyılları kovaladılar..

Yeryüzünden, ismi bilinen ve bilinmeyen nice nice peygamberler gelip geçtiler.

Halk, her mucizeyi, her helak hadisesini unuttuğu Jîih'i, bunu da unuttu.. Tekrar, hem de daha iştiyakla, madde peşinde koştu.

Öyle zalimler türedi ki, saltanatları uğrunda, Erden Nehri kadar kan akıtmaktan çekinmediler.

Her türlü kötülüğü işleyip, çöplüklerinde öldüler.

Ahiretlerine bir şey götürmeleri ne mümkündü:.. Çoğu günâhlarını yüklenmişti..

Pek azı da sevaplarını.

Nihayet Hazreti Allah (C.Gj, son Resulüne teslim .iliği en büyük kitabında, Anayasasında, bütün bir. insanlık tarihinden örnekler seçip anlatırken, bilhassa Lût <A.S.) in hikâyesine de önem vermişti..

Şimdi yine <> ö!ü deniz var..

Şanı var..

Hicaz var..

Kervanlar îsjiyo) .

Hattâ otomobiller, otobüsler!,.

Özellerinden uçaklar geçiyor.

Görüyorlar bunca bin yıl önce, Lût kavminin başına gelenlerin hatıralarını.

Acaba Hazreti Kur'an'm uyarmalarına kulak veriyorlar mı? İbretleniyoi'lar mı?..

> Hakikat o imimin kullarundandı. Lût da gerçek ve şüphesiz gönderilmiş peygamberlerdendi.
> Hani biz nem onu, hem ehlini kurtarmıştık. (Azapta) kalanlar içinde bırakılan bir kocakarı müstesnaydı.
> Sonra biz diğerlerini kökünden helak ettik. Elbet siz de sabah akşam onlar (in yurtlarımda uğruyorsıuıua. Hâlâ akıllanmayacak mısınız?,.
>
> (Sâffât: 132-138)

Evet, hâlâ akıllaıımayacak mısınız, bilhassa ey siz Çuşitli sapıklık kanunlarını çıkaranlar ve onlara göz yumanlar!..

S O N

Ahmet Cemil Akıncı
1/Ağustos/1968 İstanbul —
ESENTEPE